

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC
.com

ဗုဒ္ဓ ခပ် စာ နှစ် ခု

ပုညခင်

အပန်း၏ဆွေငယ်အား

www.burmeseclassic.com

L နှစ်

* * *

BURMESE
CLASSIC
COM

ကြွရပ်သည် မှန်နံရံအပြည့် ကာရံထားသည့်
ညှို့ခန်းကျယ်ကြီးရဲ့အလယ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်သက်
စွာ ထိုင်နေခဲ့မိသည်မှာ နာရိနဲ့ချီပြီး ကြာခဲ့ပြီထင်၏။ ကြွရပ်
ရဲ့ မျက်လုံးအကြည့်တို့သည် မှန်နံရံရဲ့ အပြင်ဘက် မြက်ခင်း
စိမ်းဆီက လူနှစ်ယောက်ထံတွင် စိုက်တဲ့နေ၏။ ကြွရပ်၏
မျက်ဝန်းအစုံသည် အေးစက်နေ၏။ ရွံ့ကြောက်နေ၏။ ခါးသီး
လှစွာ၏။ သို့သော်... ဒီနေရာက ထွက်ပြေးဖို့ ကြွရပ်မှာ
သတ္တိမရှိချေ...။

မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်မှာ လူတချို့ လှုပ်ရှားသွားလာနေ
သည်။ စားပွဲတွေ၊ ထိုင်ခုံတွေကို သယ်ရွှေ့နေရာချထားနေကြ၏။
ထိုလူတွေနဲ့ ခပ်ဆေးဆေးက ကြည်လင်သော ရေတို့ စီးဖြာကျ
နေသည့် ရေကန်ခွန်အတူလေးနားမှာ ရပ်နေသူဟာ ကြွရပ်ရဲ့

တစ်ဘဝလုံးကို စိတ်တိုင်းကျ ချုပ်ကိုင်ပိုင်စိုးခြယ်လှယ်နေသည့် ယောမင်း ... ။ သူ့ရှေ့မှာရပ်နေခဲ့သူက လှပကြွရွှသော်လည်း ကြေကွဲရိပ်ကို ဆင်မြန်းထားသည့် မိန်းမတစ်ယောက်။ အတိ အကျ ပြောရရင် လတ်တလောမှာ ယောမင်းနှင့် တွဲနေသည့် မိန်းမတစ်ယောက် ... ။

သူမက ပေါင်လယ်လောက်ထိ ဖားဖားဝေဝေ ရှည် ကျနေသည့် အင်္ကျီပျော့ပျော့ပါးပါးလေးရဲ့အောက်မှာ အင်္ကျီထက် လက်လေးလုံးလောက်သာ ပိုရှည်သည့် ဘောင်းဘီတိုကလေး ဝတ်ထားသည်။ ယောမင်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း တန်ဖိုးကြီး၊ နာမည်ကြီးတံဆိပ် ရုပ်လက်ရှည်နှင့်၊ စတိုင်လ်ပဲန့်နှင့် ... ။

ထိုမိန်းမသည် ယောမင်းကို မော့ကြည့်လျက် ရန် တွေ့နေဟန်လည်း ရှိ၏။ ထို့နောက် ချက်ချင်း အသွင်ပြောင်း ကာ ခေါင်းငုံ့၍ မျက်ရည်သုတ်ပြန်၏။ ယောမင်းကတော့ ထိမထင်ပုံမျိုးနှင့် ပခုံးတွန့်လိုက်၊ လက်ဝါးဖြန့်လိုက်။ ပြီးတော့ ခေါင်းမော့ရယ်မောကာ ထိုမိန်းမကလေးရဲ့ ပခုံးကို တစ်ချက် နှစ်ချက် ပုတ်၍ နှစ်သိမ့်လိုက်လေ၏။

ကြွေရုပ်သည် ထိုမြင်ကွင်းကို မမှိတ်မသုန် ကြည့် မိနေ၏။ ဒီလိုမြင်ကွင်းမျိုးဟာ မဆန်းဘူးဆိုပေမယ့် ကြွေရုပ် နဲ့ ဆေးဝပ်လုပ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေသည့် ဒီလိုနေ့မျိုးအထိ ဇာတ်လမ်း

မပြတ်တာကတော့ အံ့သြစရာကောင်း၏။ အင်း ... အံ့သြစရာ လို့လည်း ပြောလို့မရပါဘူး။ ယောမင်းမှာ ဒီလိုစရိုက်တွေ ရှိနေတာကို ကြွေရုပ်မသိခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ ... ။ ကြွေရုပ်ကို ဆေးဝပ်လိုက်တာနဲ့ ဒီစရိုက်တွေကိုပြင်၊ ဒီဇာတ်လမ်းတွေကို ဖြတ် လိမ့်မယ်လို့ ယောင့်လင်ခဲ့မိတာက ကြွေရုပ်ရဲ့အမှားကြီးပဲ။ ကြွေရုပ် စိတ်ကူးယဉ်လွန်းတာပဲ။

ကြွေရုပ်သည် ယောမင်းကို ကျိတ်၍ နာကြည်း သွား၏။ ခုမှစပြီး နာကြည်းရတာတော့လည်း မဟုတ်။ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး သူ့ကို နာကြည်းခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ တကယ် တော့ ကြွေရုပ်ဟာ သူ့ညှဉ်းခန်းထဲမှာ အလှထားသည့် ‘ကြွေရုပ်’ ကလေးပဲ ဖြစ်သည်။

မဟော်ဂနီရောင် မွေးပွကော်ဇောနှင့် ထိနေသော ကြွေရုပ်ရဲ့ ခြေဖဝါးတစ်စုံသည် တဖြည်းဖြည်း ဆေးစက်လာ နေသည့်တိုင် ကြွေရုပ်က ထိုင်ရာမှမရွေးဘဲ မြက်ခင်းပြင်ဆီက မြင်ကွင်းကိုသာ ဆက်ကြည့်နေခဲ့၏။

ညှဉ်းခန်းထဲ၌ တိတ်ဆိတ်ခြင်းသာ ကြီးစိုးနေဆဲ တွင် ...

“ဟူ ဟူ ... ဟူ ဟူ ... ဟူ ဟူ ...”
ညှဉ်းခန်းထောင့်ရှိ တယ်လီဖုန်းမြည်သံကြောင့် ကြွေရုပ်မှာ လန့်ဖျပ်၍ ဆတ်ခနဲ တုန်သွား၏။

ကောင်မလေး တစ်ယောက် ပြေးဝင်လာကာ
တယ်လီဖုန်း ကိုင်လိုက်၏။

“ဟဲလို ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယောမင်းတို့
အိမ်ကပါ။ သူ့ဖုန်း ပိတ်မပိတ်တော့ ကျွန်မလည်း မသိ
ဘူးရှင်၊ ဪ ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီနေ့ စေ့စပ်ပွဲ လုပ်
မှာပါ။ ဟုတ်ကဲ့ ... မမကြွရုပ်နဲ့ပါ။ ရှင် ... ၊ အဲဒါတွေ
ကျွန်မကို လာမပြောပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ အစ်ကိုလေးရဲ့
ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် ပြောပိုင်ခွင့်မရှိပါဘူး၊ အစ်ကို
လေး ရည်းစားဆိုလည်း အစ်ကိုလေးကိုပဲ ပြောပေါ့ရှင်”

ကောင်မလေးက ဖုန်းချပြီး ပြန်ထွက်သွား၏။

ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲတွင် အလင်းရောင်နှင့် လေ
လှံလောက်စွာ ရရှိသော်လည်း ကြွေရုပ်အသက်ရှူကြပ်လာ၏။
အာရုံတွေ ညစ်နောက်လာ၏။

ခဏနေတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ပန်း
ပျောရောင် ဂါဝန်ရှည်တစ်ထည်ကို အင်္ကျီချုပ်ဖြင့် ချိတ်ဆွဲသယ်မ
လျက် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ညင်သာစွာဝင်လာပြီး ကြွေရုပ်နံဘေးမှာ
ရပ်လိုက်၏။

“မမကြွရုပ် ... မမကို အစ်ကိုလေးက ဒီနေ့ပွဲမှာ ဒီဂါဝန်
လေး ဝတ်ဖို့ မှာထားပါတယ်”

ကြွေရုပ် လုံးဝလှည့်မကြည့်မိပါ။ မြက်ခင်းဆီက
မြင်ကွင်းကိုသာ ဆက်၍ဆက်ကာ ကြည့်နေလိုက်သည်။ ကောင်
မလေးကလည်း ကြွေရုပ်နံဘေးမှာ ဇွန်ဘဲဖြင့် ဆက်လက်ရပ်တန့်
နေ၏။

ခဏကြာတော့ နောက်ထပ် ကောင်မလေး တစ်
ယောက် ရောက်လာပြန်ကာ ...

“မမ ... မိတ်ကပ်ဆရာ ရောက်နေပါပြီ၊ ပြင်ဆင်ဖို့ အချိန်
ရောက်နေပါပြီ ...”

ကြွေရုပ်က မတုံ့ပြန်ပါ။ ထိုကောင်မလေးလည်း
ကြွေရုပ်နံဘေးမှာ ဆက်လက်ရပ်တန့်နေပါသည်။

ဧည့်ခန်းသည် တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်လျက်။
ကြွေရုပ်ကလည်း အပြင်ဘက် မြက်ခင်းဆီ ခိုက်ကြည့်လျက် ...
ကောင်မလေး နှစ်ယောက်ကလည်း ရပ်တန့်လျက် ...

ထိုခဏ၌ ကြွေရုပ်နံဘေးတွင် မြင်မားသော အရိပ်
တစ်ခု ရပ်မိုးလာခဲ့ကာ ...

“သမီး ... ကြွေရုပ် ...”

ဦးထွန်း။ ယောမင်းကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက
ကိုယ်ရံတော်လို စောင့်ရှောက်လာခဲ့သော ဦးထွန်းကိုတော့
ကြွေရုပ် ဥပေက္ခာပြုလို့ မကောင်းပါ။

“သမီး... ဦးထွန်း ခေါ်နေတယ်လေကွယ်”

ကြွေရုပ် ဦးထွန်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောကြည့်ချိန်မှာတော့ ကြွေရုပ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေ စိုစွတ်နေခဲ့ပြီ။

“မောင်ယောမင်းကို နားလည်ပေးလိုက်ပါ သမီးရယ်၊ အခန်းထဲသွားပြီး ပြင်ဆင်လိုက်ပါတော့...”

ကြွေရုပ်က အပေါ်နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ခြမ်း တွန့်ကွေးရုံ မချီတရိလေး ပြုံးလိုက်ပြီး ပါးပေါ်တင်လာသော မျက်ရည်တစ်စက်ကို လက်ညှိုးကွေးကလေးဖြင့် ဆတ်ခနဲ တောက်ထုတ်ပစ်လိုက်ရင်း...

“မောင်ယောမင်းကို နားလည်ပေးလိုက်ပါဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေကို ဦးထွန်း နေ့တိုင်း ရွတ်နေကျ ဂါထာတစ်ပုဒ် လို့တောင် ကြွေရုပ် ထင်လာပြီ။ အဲဒီဂါထာကို ဦးထွန်း ရွတ်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ၊ ကြွေရုပ် ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ အဲဒီ စကားလုံးတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ခဲ့ဘူး။ ခုတော့ ကြွေရုပ်ကောင်းကောင်းနားလည်တတ်ပြီ။ လူတစ်ယောက်လုပ်သမျှကို နားလည်ပေးနေတာဟာ အဲဒီလူကို ထင်ရာစိုင်းခွင့် ပေးထားရတာပဲ မဟုတ်လား။ နားလည်ပေးခံရသူက ပျော်စရာကောင်းသလောက် နားလည်ပေးရသူက အမြဲ အရူးနဲ့ပဲ နေနေရတာ မဟုတ်ဘူးလား...”

“သမီးရယ်... မောင်ယောမင်း ဘဝက...”

“သူ့ဘဝက သနားစရာကောင်းတယ်လို့ ပြောဦးမှာ မဟုတ်လား၊ ဒါဆို ကြွေရုပ်ဘဝကိုရော သနားစရာကောင်းတယ်လို့ ဦးထွန်း မမြင်ဘူးလား၊ ဦးထွန်း မှတ်မိဦးမှာပေါ့၊ ကြွေရုပ် ငယ်ငယ်က သူက ကြွေရုပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး အဲဒီကောင်မလေးကို ကျွန်တော်လိုချင်တယ်၊ ဝယ်ပေးပါလို့ ပြောခဲ့တာလေ... တကယ်တော့ သူက ကြွေရုပ်ကို အရုပ်ကလေးလိုမျိုး သူနဲ့အတူ အပျင်းပြေ ကစားဖို့၊ သူခိုင်းတာလုပ်ဖို့၊ သူသွားလေရာ ခေါ်ဖို့ ကြွေရုပ်ကို ဝယ်ခဲ့တာ”

“ဒါပေမယ့်...”

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကြွေရုပ်တစ်ယောက်တည်း နေပါရစေ၊ ဦးထွန်း သွားပါတော့... မရိနဲ့ အေးမြကိုပါ ခေါ်သွားပါတော့...”

ဦးထွန်းက သက်ပြင်းချပြီး ကောင်မလေး နှစ်ယောက်ကို ကြွေရုပ်အနီးမှ ထွက်ခွာဖို့ မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။ ကြွေရုပ်က မှန်နံရံအပြင်ဘက် မြက်ခင်းဆီသို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အပြင်မှာ သူတို့မရှိကြတော့... မြက်ခင်းပေါ်မှာ စားပွဲခုံတွေကိုတော့ လှပသပ်ရပ်စွာ နေရာချထားပြီးခဲ့ပြီ။

သူတို့ ဘယ်ရောက်သွားကြပါလိမ့်။ ဟိုမိန်းကလေးကို ယောမင်း လိုက်ပို့ပေးနေတာလား...။ ဒါမှမဟုတ် ဟိုရေတံခွန်အကွယ် ပန်းချီလေးနားက ကျောက်ခုံဖြူဖြူလေးမှာ သွားထိုင်နေကြတာလား။

ကြွေရုပ်သည် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေရာက ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလာ၏။ တစ်နေရာတည်းမှာ စိုက်တန့်နေခဲ့သော မျက်လုံးများက ဟိုဟိုဒီဒီ ရွှေ့လျားကစားလာ၏။ ထို့နောက် ထိုနေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထကာ မှန်နံရံဆီ အပြေးသွားပြီး လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို မှန်နံရံမှာ မြှောက်ကပ်လျက် မျက်နှာကို မှန်နံရံနှင့် ထိအပ်ထားရင်း ယောမင်းကို ရှာဖွေမိနေဆဲ...

“ကြွေရုပ်...”

“အမေ...”

ခေါ်သံကြောင့် ကြွေရုပ်က လန့်ဖျပ်လျက် နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်မိရာ...

ယောမင်းသည် စောစောက မရီ ယူလာသော ဂါဝန်ရည် ချိတ်တွဲထားသည့် အင်္ကျီချိပ်ကို မြှောက်ပြရင်း...

“ဒီအင်္ကျီဝတ်ဖို့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကြန့်ကြာနေရတာလဲ ကြွေရုပ်၊ ဘာအခက်အခဲ ရှိလို့လဲ”

ဟု ခပ်တင်းတင်းမေးပြီး ထိုအင်္ကျီချိပ်ကို ကြွေရုပ်ရဲ့ ရင်ခွင်ဆီ ချိန်ရွယ်၍ ဆတ်ခနဲ မြှောက်ပစ်လိုက်လေသည်။

ကြွေရုပ်သည် ထိုဂါဝန်ကို ကမန်းကတန်း ဆီးဖမ်း၍ ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ပွေထားလိုက်ရရင်း သူ့ကို ခပ်စိန်းစိန်း စိုက်ကြည့်မိသည်။

ယောမင်းကလည်း လက်ပိုက်လျက် ကြွေရုပ်ကို ခပ်တည်တည် စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူ့အကြည့်က စူးရှလျက် ကြွေရုပ်ရဲ့ ရင်ဘတ်ထဲသို့ နှစ်စိုက်ဝင်သွားတော့မလို ထင်ရသည်။

သူ့မျက်ဝန်းတွဲက လုံးဝမနူးညံ့ပါ။ သို့သော်... စူးရှသော ညှို့အားတစ်မျိုးရှိသည်။ ထိုအကြည့်ကို မိန်းကလေးတွေက စွဲကြသည်။ ကြွေရုပ်ကတော့ ထိုမျက်ဝန်းများကို ကြောက်သည်။

ကြွေရုပ်သည် ထိုအကြည့်ကို ကြာရှည်ရင်မဆိုင်ရဲသဖြင့် ပျက်ခနဲ မျက်လွှာချပစ်လိုက်ရသည်။

“ပြောလေ... ကြွေရုပ်၊ ဒီအင်္ကျီဝတ်ဖို့ ဘာတွေ အခက်အခဲ ဖြစ်နေလဲ၊ ဒီအင်္ကျီကို မင်း မကြိုက်ဘူးလား၊ မကြိုက်လည်း ဝတ်ရမှာပဲ၊ မင်းကြိုက်ဖို့ထက် ကိုယ်ကြိုက်ဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းက တစ်ခါပဲ မှန်ကြည့်ပြီး အပြင်ထွက်လာမှာ၊ ကိုယ်က မင်းကို တစ်ချိန်လုံး လှမ်းလှမ်းကြည့်နေမှာ၊ ဒီဒီတော့

ကိုယ်မျက်စိထဲမှာ ကြည့်ကောင်းနေဖို့က အရေးကြီးတယ်၊
ကြေး(ဂျီး)မများနဲ့၊ အဲဒီအင်္ကျီကို သွားဝတ်လိုက်တော့”

သူ ကြွေရုပ်ကို ပြောနေဆဲမှာ သူ့ဖုန်းက မြည်လာ
ပြန်သည်။ သူက ဖုန်းဖွင့်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို ...၊ ဟိုင်း ... ဝတ်ရည်၊ မှန်တယ်၊ မင်း ထင်တာ
မှန်တယ်၊ ကိုယ် ဒီနေ့ စေ့စပ်မှာ ...၊ အသည်းမကွဲနဲ့၊
လေ၊ ချည်နှောင်မှုတွေ မပါကြေးလေ၊ မင်း ကိုယ့်ကို
ချည်နှောင်ထားလို့ မရတာကို အစောကြီးကတည်းက
သိသင့်တာပေါ့၊ အိုကေ ... ဒါကိုလက်ခံရင်တော့
ပြဿနာ မရှိပါဘူး၊ မနက်ဖြန် ကိုယ်တို့ တွေ့ကြတာ
ပေါ့ ...”

သူ့စကားလုံးတွေကို ကြွေရုပ် ဉာဏ်မမီလှပါ။
ကြွေရုပ်ကို စေ့စပ်မည့်နေ့မှာ မိန်းကလေးများစွာနဲ့ တွေ့လို့
မပြီး၊ ဖုန်းပြောလို့ မပြီး၊ ကြွေရုပ်ကိုရှေ့ထားကာ တခြား
မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဖို့ ချိန်းဆိုနေသည့် ယောမင်း
စိတ်ကို ကြွေရုပ် နားမလည်နိုင်ပါ။ ဒါဖြင့်ရင် ဘာလို့ ကြွေရုပ်
နဲ့ စေ့စပ်သေးလဲ။

သူက ဖုန်းပြောပြီးတာနှင့် ဖုန်းကို ဆောင်းဘိအိတ်
ထဲ ထိုးထည့်ရင်းက ကြွေရုပ်ကို မေးတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်
ရင်း ...

“သွားလေ ... သွားလဲလိုက်တော့၊ လှလှလေး ပြင်ခဲ့၊
သြော် ... မိတ်ကပ်ဆရာကို သေချာပြောလိုက်ဦး၊ နှုတ်
ခမ်းနီကို အရောင်မျောမျောလေးပဲ ဆိုးပါလို့၊ အရောင်
ရင့်ရင့်တွေဆိုတာ ကိုယ် လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊ ဆံပင်ကို
လည်း ရှင်းရှင်းလေးပဲ ပြင်ခိုင်း၊ အတွန့်အလိန် အခွေ
အခေါက်တွေ လုပ်မလာနဲ့ ...၊ မျက်ခုံးမွှေးကို သိပ်ထင်
အောင် မဆွဲစေနဲ့၊ အရေးကြီးဆုံးက လက်ဝတ်လက်စား
လုံးဝမဝတ်ဖို့ဘဲ၊ မင်းလည်ပင်းက ဒီအတိုင်း ရှင်းရှင်း
လေးထားတာ ပိုလှတယ်၊ အိုကေနော် ... သွားပြင်လိုက်
တော့၊ နောက်တစ်နာရီ အချိန်ရသေးတယ်၊ ကိုယ်တော့
ကိုယ့်ဧည့်သည်ကို ပြန်လိုက်ပို့ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ နာရီ
ဝက်အတွင်း ပြန်လာကြည့်မယ်”

ယောမင်းက အမိန့်ပေးပြီးတာနှင့် ကြွေရုပ်ရှေ့မှ
ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းဝန်း မရောက်မီမှာ
ကြွေရုပ်ရဲ့လက်က လှုပ်တစ်ပြက် လှုပ်ရှားသွားသည်။ ကြွေရုပ်
သည် သူပေးခဲ့သော အင်္ကျီကို လုံးထွေးလျက် သူ့ကျောပြင်ဆီ
ချိန်ရွယ်ပစ်ပေါက်လိုက်ခြင်းတည်း။

သူ ... ချာခနဲ ပြန်လှည့်ကြည့်လာသည်။ ကြွေရုပ်
ကလည်း နှုတ်ခမ်းတွေကို ဟင်းတင်းစေကာ သူ့ကို ပြန်ဖိုက်

ကြည့်နေလိုက်သည်။ သူက သူ့ခြေရင်းမှာ ပုံကျနေသည့် အင်္ကျီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ မထီတရီ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း...

“ဘာလဲ... မင်းက ကိုယ့်ကိုစိတ်ကောက်နေတာလား၊ တခြား မိန်းကလေးတွေနဲ့ ကိုယ်တွေ့နေတာ၊ ဖုန်းပြောနေတာကို မကြိုက်ဘူးလား၊ အဲဒီလိုတော့ သဘောထားမသေးနဲ့လေ၊ ဒါ ကိုယ့်လွတ်လပ်ခွင့်ပဲ၊ ကိုယ် လမ်းတစ်ဝက်မှာ ခဏခဏနားပြီး အမောပြေရုံလေး ရေသောက်ချင် သောက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်နောက်ဆုံးပန်းတိုင်ကတော့ မင်းပဲ ကြွေရုပ်...၊ မင်းကို ငါပိုင်တယ်၊ မင်းက ငါပစ္စည်း ဥစ္စာတစ်ခုပဲ”

ဆိုလိုက်တာ...။ ရှင်ဟာ ကြွေရုပ်ကို သဲ့ပန်းတစ်ယောက်လို သဘောထားနေသလား။

သူက သူ့ခြေရင်းက ဂါဝန်ကို ငုံ့ကောက်လိုက်ပြီး ကြွေရုပ်ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်း တိုးလာသည်။ ကြွေရုပ်သည် မျက်စိကို မှိတ်ချထားလိုက်ရင်း...

“ရှင်ကို မုန်းတယ်”

ဟု တုန်ခိုက်စွာ ပြောလိုက်သည်။ သူက ခဏ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ...

“ကိုယ်ကတော့ ချစ်တယ်”

ဟု အေးစက်စွာ ပြောသည်။

“ရှင်နဲ့ မစေ့စပ်နိုင်ဘူး”

“ကိုယ်ကတော့ စေ့စပ်ပွဲကို လုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်မယ်”

“ကြွေရုပ် ထွက်သွားရပါစေတော့ ယောမင်း၊ ကြွေရုပ်ကို လွတ်လပ်ခွင့် ပေးပါ”

“ကိုယ် အသက်ရှင်နေသရွေ့ မင်း ဒီအိမ်ကလွဲပြီး ဘယ်ကိုမှာမှ နေခွင့်မရှိဘူး ကြွေရုပ်၊ ဦးထွန်း... ဦးထွန်းရေ...”

“ဦးထွန်းရှိတယ် မောင်ယောမင်း...”

သူ့အော်ခေါ်သံကြောင့် ဦးထွန်းက အပြေးအလွှား ရောက်လာသည်။

“ကျွန်တော် အပြင်ခဏသွားဦးမယ်၊ ကြွေရုပ်ကို ဦးထွန်းစောင့်ကြည့်ထားပါ၊ ကျွန်တော် ပြန်လာလို့ ကြွေရုပ် ဒီအိမ်မှာ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ဦးထွန်းလည်း အလုပ်ပြုတ်မယ်၊ ဦးထွန်းတို့ မိသားစု နေဖို့ပေးထားတဲ့ တိုက်ခန်းကိုလည်း ပြန်သိမ်းမယ်”

ကြွေရုပ်သာ ဦးထွန်းကို အားနာသွားမိပေမယ့် ဦးထွန်းကတော့ တစ်ချက်မျက်နှာမပျက်ပါ။ ယောမင်း ဘာပြောပြော ဦးထွန်းက အမြဲခွင့်လွှတ်တတ်ပါသည်။

၁၈ စုညင်

ယောမင်းက လေတစ်ချက်ချန်လိုက်ပြီး ကားသော
ကွင်းထဲကို လက်ညှိုးထည့်လှည့်ရင်း ကြွရပ်ရှေ့မှထွက်ခွာသွား
သည်။

ကြွရပ်သည် နေရာမှာပင် အရပ်ကြီးပြတ် ပျော
ခွေ၍ ကျန်ခဲ့ရ၏။

“သမီး... ထတော့၊ ပြင်ဆင်လိုက်ပါတော့ကွယ်”

ဦးထွန်းက ပျောပျောင်းစွာ ပြော၏။ ကြွရပ်
သက်ပြင်းချလျက် ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်ရ၏။ အခန်းဆီ ဦးတည်
နေသော ကြွရပ်ရဲ့ ခြေလှမ်းများကား လေးလံလှချေ၏။

မိတ်ကပ်ဆရာသည် ကြွရပ်ရဲ့ ပျောပျောင်းသော
ဆံနွယ်စများကို ညင်သာစွာ ကိုင်တွယ်ထုံးဖွဲ့လျက် ရှိလေသည်။

ကြွရပ်သည် မှန်ရှေ့တွင် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေ
ရရင်း မှန်ထဲက မိန်းကလေးကို စိန်းစိန်းစိုက်ကြည့်လျက်ရှိလေ
သည်။

မိန်းကလေး၏မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေ သိဖွဲ့
စိုလဲလျက်ရှိ၏။ မျက်နှာကလေးသည် ညှိုးငယ်ဝမ်းနည်းလျက်
ရှိသည့်တိုင် အလှကား မပျက်ချေ။

ကြွရပ်သည် ထိုမျက်နှာကလေးကို စိုက်ကြည့်
မိရင်းကပင် ထိုမိန်းကလေးမှာ တဖြည်းဖြည်း ငယ်နုသွားသည်
ဟု ထင်မိ၏။ ခဏကြာတော့ မှန်ထဲမှာ ကလေးတစ်ယောက်ကို
သာ မြင်မိတော့သည်။

၂၀ ပုညင်

မျက်နှာပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေ၊ နှပ်တွေ ပေရွဲနေ
သော ခုနစ်နှစ်အရွယ် ကလေးမကလေး ...။ ညစ်နွမ်းသော
အဝတ်အစားများကို ဆင်မြန်းထားရသော ထိုကလေးမလေး
သည် လမ်းအလယ်တွင် ရပ်တန့်၍ နှုတ်ခမ်းကလေးတွေကို
အရုပ်ဆိုးအောင် မွဲရွဲရင်း ရှိက်ကြီးတင်ငင် ငိုကြွေးလျက် ရှိလေ
သည်။

အပိုင်း (၁)

လွန်ခဲ့သော ၁၂ နှစ်ခန့်က ...

“ကြွေရုပ် ... ကြွေရုပ်၊ ကြောင်ချီးရုပ်”

“ဟားဟား ... ဟီးဟီး ... ကြောင်ချီးရုပ်ကိုများ ကြွေရုပ်
တဲ့၊ နင့်နာမည်က ကြောင်ချီးရုပ် ... ၊ မှတ်ထားကြဟေ့
သူ့နာမည်က ကြောင်ချီးရုပ်တဲ့ ... ”

“ကြောင်ချီးရုပ်ရေ၊ ဟေ့ ... ကြောင်ချီးရုပ် ခေါ်နေတာ
မကြားဘူးလား”

“အီး ... ဝါး ... နင့်တို့ မဟုတ်တာ မပြောနဲ့၊ ငါ့နာမည်
ကြွေရုပ်၊ ငါ့အမေ ငေးထားတဲ့ နာမည်က ကြွေရုပ်”

“ဒါပေမယ့် နင့်ရုပ်က ကြွေရုပ်လို ဖြူဖြူချောချောလေး
မှ မဟုတ်တာ၊ ကြည့်ပါလား ... ညစ်ပတ်ပေလူးနေတာပဲ၊
ကြောင်ချီးရုပ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကမှ နင့်နဲ့လိုက်တာ ... ”

လမ်းထဲက ကောင်လေးတွေက ကြွေရုပ်ရှေ့မှာ

ပိတ်ရပ်ရင်း ကြွေရပ်ကို မခံချင်အောင် လှောင်ပြောင်သရော်
နေကြပါသည်။ ကြွေရပ်က သူတို့ကို အသံကလေး ပြာအက်
လာအောင် ပြန်အော်ပြောနေရင်းက ကြောက်ရွံ့တုန်ခိုက်လာကာ
တအိးအိးအော်ငို၊ ငိုရင်းက မျက်နှာကို လက်ဖမိုးနှင့် ဘယ်ပြန်
ညာပြန် ပွတ်ဆွဲသုတ်နေလေတော့ရာ ကြွေရပ်မျက်နှာပေါ်မှာ
ဖုန်တွေ ချေးတွေ နှပ်တွေ မျက်ရည်တွေ ညစ်ပတ်ပေပွလျက်
တကယ်ပဲ ကြောင်ချိုးရုပ်နှင့် တူလာရပါသေးသည်။

ကြွေရပ်တို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကြွေရပ်က အနှိမ်ခံ
အစခံ၊ ကြွေရပ်ကိုဆို ရွယ်တူတွေက နိုင်ချင်ကြသည်။ ခိုင်းချင်
ကြသည်။ ကလေးအမေတွေကလည်း ကြွေရပ်ကိုမြင်တာနှင့်
ခိုင်းစရာ လူရပြီရယ်လို့ သဘောထားကာ ...

“ကြွေရပ်ရေ ... လမ်းထိပ်ကဆိုင်မှာ အာလူး ငါးဆယ်
သားလောက် သွားဝယ်ပေးစမ်းကွယ်၊ ရော့ ... ရော့ ဒီမှာ
ပိုက်ဆံယူသွား၊ ပိုတဲပိုက်ဆံ ညည်းပဲ ယူလိုက်တော့”

“ကြွေရပ်ရေ ... ကလေး ခဏကြည့်ပေးထားစမ်းဟယ်၊
ဒီမှာ အလုပ်များနေလို့ ...”

“ဟိုကောင်မလေး ... လာ လာ ... ဒီပစ္စည်းထုပ်ကို
လမ်းတစ်လမ်းကျော်က ဦးလူမော်တို့အိမ်ကို သွားပို့ပေး
စမ်း၊ ဟိုက တစ်ခုခု ပြန်ပေးလိုက်ရင်လည်း သေချာ
ပြန်ယူလာခဲ့ ...”

စသဖြင့် ... ကြွေရပ်ကို လက်တို လက်တောင်း
ခိုင်းလေ့ရှိကြပါသည်။ သူတို့ ဒီလိုခိုင်းတာဟာ ကြွေရပ်ကို
ချည်းပဲ မဟုတ်။ ကြွေရပ်ရဲ့ မေမေ ဒေါ်ရင်ကြွေကိုလည်း
အလျဉ်းသင့်သလို ခိုင်းကြတာပင်။

မေမေက ဒီရပ်ကွက်ရဲ့ ဟိုဘက်ထိပ် စက်မှုဇုန်
ထဲက ငါးသေတ္တာထုတ်လုပ်သည့် စက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်ရပါ
သည်။ မေမေလခက ကြွေရပ်တို့ သားအမိအတွက် စားလောက်
ရုံသာပင်။ ကြွေရပ်ကို ကျောင်းထားချိန်ရောက်တော့ မေမေက
အိုတာတိုင်တွေလည်း ခဏခဏဆင်း၊ စားစရိတ်ကိုလည်း ချွေတာ
သထက် ချွေတာကာ ကြွေရပ်ကို ကျောင်းထားဖို့ ချွေတာ
စုဆောင်းရပါသည်။ အရင်တုန်းက ဘဲဥတစ်လုံးကို ချဉ်ရေဟင်း
လေးချက်ပြီး သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်ခြမ်း အရည်
လေး ရွှဲဆွဲဆွဲပြီး စားနိုင်ပေမယ့် ခုတော့ မေမေက ဘဲဥတစ်လုံး
ချက်ပြီးတာနှင့် မျက်နှာကို ရှုံ့တွကာ ...

“သမီးရေ ... မေမေတော့ ခုတလော ဘဲဥစားရတာ အံ့ပြီး
မစားချင်ဘူးကွယ်၊ ငါးပိရည်လေးဆမ်းပြီး ခရမ်းကျွတ်
သီးလေး ကိုက်စားရတာကို ခံတွင်းတွေနေတယ်၊ သမီးပဲ
မနက်တစ်ခြမ်း ညတစ်ခြမ်း စားလိုက်ပေတော့ ...”

ဟု ပြောတတ်သည်။ မေမေက နေ့စဉ်ရက်ဆက်

လိုလိုပင် ဆိန့်ဆားနဲ့ စားရတာ ခံတွင်းတွေ့တယ်ပြောလိုက်၊
ကန်စွန်းရွက်ကြော်လေးကို မက်မက်မောမော စားပြလိုက် လုပ်
နေတာမို့ ဘာမှ မသိနားမလည်သော ကြွေရုပ်က ...

“မေမေ ဘဲဥမကြိုက်ရင် ကြက်သားစားပါလားဟင်၊
ငါးကြော်ရော မေမေ မကြိုက်ဘူးလားဟင်”

ဟု တတွတ်တွတ် မေးမိတိုင်း မေမေက ကြွေရုပ်
အဓိပ္ပာယ်မဖော်တတ်သော အမြဲမျိုး ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“အဲဒီ အသားငါးတွေ စားရတာ ညှိလို့၊ မေမေက
သက်သတ်လွတ်တောင် စားချင်နေတာ၊ ငါးပိရည်
မဖြတ်နိုင်လို့သာ သက်သတ်လွတ် မစားဖြစ်သေးတာ”

“မေမေ ပုစွန်ထုပ်ကြီးဆီပြန်ကော့ မစားချင်ဘူးလား
ဟင်”

“အမလေး ... မစားချင်ပေါင်”

“သမီးကတော့ စားချင်တယ်”

ကြွေရုပ်က ထမင်းဇလုံထဲကို ချဉ်ရည်ဟင်း ရွှံ့
ဆမ်း၍ နယ်ဖတ်ရင်း ပလုပ်ပလောင်းစားနေရာက လွှတ်ခနဲ
ပြောလိုက်မိတော့ မေမေက ကြွေရုပ်ကိုစိုက်ကြည့်ရင်း တိတ်
ဆိတ် ညှိုးငယ်သွားခဲ့သည်။

ကြွေရုပ်က နောက်ဆုံး အစားပိတ်စားဖို့ ချန်ထား

သည့် လက်တစ်ဆစ်လောက် ဘဲဥအနှစ်ဖက်ကလေးကို နောက်
ဆုံး ထမင်းလုတ်ထဲ မြုပ်ထည့်၍ ပါးစပ်ထဲထည့်ကာ အရသာ
ခံ တမြို့မြို့ဝါးနေရင်း လက်သီးဆုပ်ကလေး မြှောက်ပြကာ ...

“သမီးက ဟော့လောက် ပုစွန်ထုပ်ကြီး စားချင်တာ
မေကြီးရဲ့၊ အဲဒီလို ပုစွန်ထုပ်ကြီးကို ကျောင်းက သမီး
ဘေးမှာ ထိုင်တဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ ထမင်းချိုင့်ထဲမှာ မြင်
ဖူးကတည်းက သမီး စားချင်တာ သွားရည်တောင်ကျ
တယ်၊ သူ့ထမင်းချိုင့် ဖွင့်ထားရင် အနံ့က မွှေးလာရော
ပဲ၊ သမီးမှာ အဲဒီအနံ့လေးကို ခိုးခိုးရှုရတာ အမောပဲ၊
ဘယ်တော့များမှ အဲလို ပုစွန်ထုပ်ကြီးမျိုး စားရမလဲ
မသိပါဘူး မေကြီးရယ် ...”

ကြွေရုပ်ရဲ့ အပြောကလေးကြောင့် အမေလုပ်သူက
မျက်ရည်ဝဲလာသော်လည်း ပြုံးပြရကာ ...

“စားရမှာပေါ့ သမီးလေးရဲ့၊ မေကြီး လခထုတ်တဲ့နေ့
ကျရင် ချက်ကျွေးမယ်နော်”

ဟု နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်ရပါသည်။

သို့သော် ... လခအခါခါထုတ်သော်လည်း ကြွေရုပ်
ကတော့ ပုစွန်ထုပ်ကြီးကို မမြင်ခဲ့ရူးပါ။ မေမေ မေ့နေသလား
ဟု စိတ်ကောက်ချင်ပေမယ့် ပိုက်ဆံမလောက်ငလို့ မေမေ သူများ

ဆီက ချေးရ ငှားရတာကိုမြင်တော့ ကြွေရုပ် မေမေ့ကို သနားမိရ ပါသည်။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ မေမေဟာ ကြွေးမကင်း။ မေမေ ပိုက်ဆံမချေးပူးသူဆိုတာ အရှားသား...။ အထူးသဖြင့် ကြွေရုပ် ကျောင်းဖွင့်ချိန်ဆို မေမေ မကြာခဏ ပျာယာခတ်ပြီ။ လမ်း ထဲက လူတွေကလည်း ကြွေရုပ်တို့ သားအမိကို သနားစာနာကာ ချေးကြ ငှားကြပါသည်။ သို့သော် ယိုကြွေးရှင်များက မေမေ့ကို ခိုင်းဖတ်ပမာ သဘောထားကြကာ ချေးပြေးဝယ်ခိုင်းတာနှင့် အိမ်မှကိစ္စလေးတွေ ခေါ်ခိုင်းရတာနှင့် မေမေ့မှာ အားရတယ် လို့ကို မရှိပါ။

ပြီးတော့ သူတို့က မေမေ့ကိုသာမဟုတ်။ ကြွေရုပ် ကိုလည်း အလျဉ်းသင့်သလို လက်တိုလက်တောင်းလေးတွေ ခိုင်းတတ်ကြပါသေးတာပင်။ သူတို့ရဲ့ သားသမီးတွေဟာလည်း ကြွေရုပ်ကိုဆို တန်းတူ ဆော့ဖော် ဆော့ဖက်လို သဘောမထား။ မခံချင်အောင် စ၊ဟယ် နောက်ဟယ်၊ အနိုင်ကျင့်ဟယ်။ သူတို့ ဘောလုံးကန်လျှင် ကြွေရုပ်က ဘောလုံးကောက်သမား။ သူတို့ ဝိုက်ဆာရင် ကြွေရုပ်က မုန့်ပြေးဝယ်ပေးရသည့် မာရသွန် အပြေးသမား။

အဲဒီလို ကြွေရုပ်က လူတကာ အခိုင်းခံ အနိမ့်ခံ

အစခံဖြစ်နေရပေမယ့် မေမေ့ပါးစပ်က ‘ဟဲ့... ကလေးတွေ ငါ့ သမီးကို အနိုင်မကျင့်ကြနဲ့’ လို့ ပြောအားမရှိပါ။ သူတို့လေး တွေရဲ့ မိဘတွေထဲက လိုရင်လိုသလို ချေးငှားရသေးတာမို့ပင်။

“ကြောင်ချီးရုပ်၊ ကြောင်ချီးရုပ်...”

လမ်းထဲက ကလေးတွေက ကြွေရုပ်ရဲ့ ပတ်ပတ် လည်မှာ ဝိုင်းရံကာ ကြွေရုပ်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြီး သံပြိုင်အော်နေ ကြဆဲပင်။ ကြွေရုပ်ကလည်း မျက်နှာပေါက် နှပ်တွေ မျက်ရည် တွေကို လက်ဖြင့် ဘယ်ပြန် ညာပြန် ပွတ်ဆွဲသုတ်ရင်း ရှိုက်ကြီး တင်ငို ငိုဆဲပင်။

“ဟေ့... ကြောင်ချီးရုပ်ကနေ ခွေးချီးရုပ်ဖြစ်သွားတာကို မင်းတို့ မြင်ဖူးချင်လား။”

ကောင်လေး တစ်ယောက်က အော်မေးလိုက်ရာ ကျန်ကလေးတွေကလည်း...

“မြင်ဖူးချင်တယ်၊ မြင်ဖူးချင်တယ်”

ဟု သံပြိုင်အော်ပြောလိုက်ပါသည်။

“အေး... အဲဒါဆို ကြည့်နေကြ...”

ကလေးတစ်ယောက်က လမ်းဘေးက ရွံ့မြေတွေ ကို လက်ဖြင့်ကော်ယူလိုက်ပြီး ထိုရွံ့ပေလက်ကို မြှောက်ပြကာ ကြွေရုပ်ထံ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာရင်း ပါးစပ်ကလည်း မြောက်လှန့်လာသည်။

“သနပ်ခါးလူးပေးမယ်၊ ကြောင်ချီးရုပ်ကို ခွေးချေးရုပ် ဖြစ်အောင် သနပ်ခါးလူးပေးမယ်”

ကြွေရုပ်သည် ကိုယ့်မျက်နှာကို ရွှံ့သုတ်ခံရတော့ မှာမို့ ထိတ်လန့်လာကာ ကြွေရုပ်ဆားမှာ ဝိုင်းနေသည့် ကောင် လေးတွေကို ဆောင့်တွန်းပစ်ခဲ့ပြီး တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်လာပါ သည်။ ကောင်လေးတစ်အုပ်ကလည်း ကြွေရုပ်နောက်မှ ပြေး လိုက်လာကြပါသည်။

ကြွေရုပ်ကလည်း ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်မှန်းမသိ စွတ်ရွတ်ပြေး၊ နောက်က ကလေးတွေကလည်း တယျော်တပါး ကြီး အော်ဟစ်ခြောက်လှန့်ရင်း ပြေးလိုက်လာနေကြပါသည်။

ရပ်ကွက်အလွန် လမ်းမကြီးပေါ်ရောက်တော့ သူတို့တွေ ကြွေရုပ်ကို မီလုမီခင် ဖြစ်လာဆဲ ...

“ကျွီ... ကျွီး”

“အမလေး ... ဆောပါပြီ”

ကားတစ်စီးရှေ့ကိုမှ ကြွေရုပ်ကပြေးဖြတ်ဝင်မိပြီး သား ဖြစ်သွားတာမို့ ကားက ဆောင့်ရပ်သွားပြီး ကြွေရုပ်ကတော့ အရှိန်လွန်ကာ ကားရှေ့မှာ မှောက်ရက်ကလေး လဲနေပါသည်။ ကလေးတစ်အုပ်ကလည်း လှပပြောင်လက်သည့် ကားအမည်း ကြီးကို ခိုင်းအုံကြည့်နေကြပါသည်။

လဲနေသော ကြွေရုပ်က တဖြည်းဖြည်း ခေါင်းမော လာချိန်မှာ ကားတစ်ခါးပွင့်လာတာကို မြင်ရသည်။

ပထမဦးစွာ ဆင်းလာတာက လူကြီးတစ်ယောက်၊ နောက်ခန်းမှ ဆင်းလာသူကတော့ ကြွေရုပ်နဲ့ မတိမ်းမယိမ်း ကောင်လေးတစ်ယောက်ပင် ...။

ကြွေရုပ်သည် ချော်လဲခိုက်မှာ လန်ထွက်သွားသည့် စကတ်အကားလေးကို ဒူးခေါင်းလုံအောင် ဆွဲဖုံးလိုက်မိသည်။ သူ့ပုံစံကို ကြွေရုပ်က တွေ့တွေ့ချင်း ရှက်ရှိန်လန့်ကြောက်သွား မိလို့ပင် ...။

ကြွေရုပ်က လက်ထောက်လဲပြီနေရာက ထိုကောင် လေးရဲ့ ပုံစံကို ခြေထောက်ကနေ ခေါင်းအထိ တဖြည်းဖြည်း မော့ကြည့်မိသည်။

ကြွေရုပ်မမြင်ဖူးသည့် အသွေးအမွှေးနှင့် ထိုကောင် လေးဟာ ညစ်ဗတ်ပေပွနေသည့် ကြွေရုပ်တို့ ကလေးတွေနှင့်ဆို ကျီးကန်းကြားက ဗျိုင်းကလေးလိုပင်။

သူ့အသားက ဖြူသန့်ကြည်လင်းနေသည်။ သူ ဝတ်ထားသည့် ဒူးခေါင်းဖုံးထိရှိသည့် အဖြူရောင်ဘောင်းဘီ ဖြူဖြူလေး၊ ခြေအိတ်ဖြူကလေးနှင့် တွဲဝတ်ထားသည့် ရှူးဖိနပ် နက်နက် ပြောင်ပြောင်လေး၊ ရုပ်အင်္ကျီလက်တို အပြာရောင်ရင့်

လေး၊ ကော်လံအောက်ခြေကနေ တွဲလောင်းကျနေသည့် အနီနှင့်
အပြာကျား ထိပ်ဖျားချွန်အဝတ်စ (နက်ခဲတိုင်) လေး။ အဲ့ဒါတွေ
အားလုံးဟာ ကြွေရုပ်တို့လို ရုပ်ကွက်ထဲက ကလေးတွေအတွက်
တော့ အထူးအဆန်း အံ့ဘနန်းဖြစ်စရာချည်းသာ။

သူက မျက်လုံးပြူးကြောင်ကြောင်လေးနှင့် မော့
ကြည့်နေသော ကြွေရုပ်ကို ငဲ့ကြည့်ရင်း ...

“ဟိတ် ... နင့်ကို တိုက်မိသွားလား”

“ဟင် ... မတိုက်မိ၊ မတိုက်မိပါဘူး”

“ဒါဆို ရှေ့ကဖယ်တော့ ...”

“ဟမ် ...”

“နင့်ကို ကားရှေ့က ဖယ်ခိုင်းနေတာ”

“မောင်ယောမင်း၊ ကလေးမလေးက ချော်လဲပြီး ခြေ
ထောက်နာနေတယ်ထင်တယ်၊ ခူးခေါင်းလည်း ပွန်းနေ
တာ တွေ့လိုက်တယ်”

“အဲ့ဒါ သူ့ဘာသာ ပြေးလာလို့ ချော်လဲပြီး ဖြစ်တာ
ကျွန်တော်တို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် သူ ချက်ချင်း ထလိုဘယ်ရမလဲ၊ ဟေ့ ...
ကလေး ထလိုရလား၊ ခြေထောက်နာနေလား”

“အိ ... နာတော့နာတယ် ရပါတယ်၊ ထပါ့မယ်”

ကြွေရုပ်က အားယူပြီး ထနေတာကို ဦးလေးကြီး
က သနားကြင်နာဟန်ဖြင့် ငဲ့ကြည့်ရင်း လက်ကမ်းပေးသည်။

“ကလေး ... ဖြစ်ရဲ့လား”

“ရ ... ရပါတယ်၊ အဟင် ...”

ကြွေရုပ်က လူကြီးလက်ကို လှမ်းမဆွဲဘဲနေလိုက်
သည်။ ကြွေရုပ်စိတ်ထဲမှာတော့ လူတွင်ကျယ် ဂျစ်တစ်တစ်
မျက်နှာထားမျိုးဖြင့် ကြည့်နေနိုင်ရက်သော ထိုကောင်လေးကို
ကြောက်ရွံ့နေသည်။

သူ့နာမည်က ယောမင်းတဲ့ ... ဒီလောက်လှတဲ့
နာမည်မျိုး တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါ။

“အ ...”

“ဟေ့ ...”

ကြွေရုပ်သည် ဒူးကွေးကွေးလေး ရပ်လိုက်ပြီးမှ
ဒူးစန့်ကာ ကြိုးအထဲ ဒူးက စစ်ခနဲနာသွားတာမို့ ခွေခနဲ ပြန်လဲ
အကျမှာ ဆွဲမိဆွဲရာ ထိုကောင်လေးရဲ့ အကျိအောက်က တွဲ
လောင်းကျနေသော အဝတ်စ ရှည်လမျောလေးကို လှမ်းဆွဲ
အားပြုလိုက်ပါတော့သည်။

“အစ် ... အ ... အ ... အစ်၊ ဟေ့ ... လွတ် ...
လွတ်စမ်း”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ကြောင်ချိုးရုပ်နဲ့ ဘိရူးနဲ့တော့
တွေ့နေပြီဟေ့ ... ဟီး ဟီး”

ယောမင်းကလည်း လည်ပင်းအစ်ကာ မျက်လုံး
ပြူး လျှာထွက်အော်ရင်း ကြွေရုပ်လက်ကို အတင်းဆွဲဖြုတ်၊
ရုပ်ကွက်ထဲက ကောင်လေးတွေကလည်း ဟားဟားဟီးဟီး
ဝိုင်းရယ်လှောင်ပြောင်လိုက်တော့မှ ကြွေရုပ်က လန့်ဖျပ်လျက်
သူ့အဝတ်စကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ဘာမှ
လည်း မပြောရဲဘဲ မျက်လုံးပြူးကြောင်ကလေးဖြင့် ကြည့်နေ
မိသည်။

သူက ကြွေရုပ်ကို ဒေါသတကြီး စူးစူးရဲရဲစိုက်
ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ကြွေရုပ်တစ်ကိုယ်လုံးကို အထင်သွေး
သလို သိမ်းကြိုးကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ညစ်ပတ်လိုက်တာ”

ဟု ပြောပြီးတာနှင့် ဦးလေးကြီးဘက်သို့ လက်
ဆန့်ကမ်းထားကာ ...

“ဦးထွန်း ... တစ်စူးဘောက်စ် ပေးပါ”

ဦးလေးကြီးက ပျာပျာသလဲပုံစံနှင့် ကားထဲက
တစ်စူးစ်ဘောက်ကို လှမ်းယူပြီး တစ်စူးစတော့ ဆွဲထုတ်ကာ
သူ့လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။

သူက စောစောက ကြွေရုပ်လက်ကို ကိုင်ဆွဲဖြုတ်
ခဲ့ရသည့် သူ့လက်ဖဝါးတွေကို တစ်စူးစတော့နှင့် အထပ်ထပ်
ဖွတ်သုတ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့လည်ပင်းက တွဲလောင်းကျနေ
သည့် အဝတ်စကိုလည်း သုတ်သည်။ ကြွေရုပ်ကတော့ သူ့ကို
အထူးအဆန်းသတ္တဝါလို ငေးမောကြည့်နေမိဆဲပင်။

သူက ကြွေရုပ်တို့လို ကလေးဆိုမမယ့် ကလေးနဲ့
မတူဘဲ သူ့ဌေးနဲ့တူနေသည်။ သူနဲ့အတူပါလာသော ဦးလေး
ကြီးက သူ့အဖေအရွယ်လောက် ရှိမမယ့် ပျာပျာသလဲ သူခိုင်း
တာ လုပ်ပေးရပြီး သူ့ကိုကြောက်သည့်ပုံတောင် ပေါ်နေသည်။

“သွားမယ် ဦးထွန်း ... နောက်ဆို ဒီရုပ်ကွက်နားက ကား
ဖြတ်မမောင်းမိအောင် သတိထားပါ”

သူက ကြွေရုပ်ရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။
ကြွေရုပ်သည် ကြွေရုပ်အနားမှာ ဝိုင်းနေသည့် ကောင်လေးတွေ
ကို ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ကြည့်လိုက်ပြီး အားယူထဲလျက်
ယောမင်းဟု ခေါ်သော ကောင်လေးထံ ထော့ကျိုး ထော့ကျိုး
လျှောက်သွားရင်း ...

“ဒီ ... ဒီမှာ ... ဟဲ့ ... ငါ့ကို ကူညီသွားဦး၊ ဒီကောင်တွေ
က နင်သွားတာနဲ့ ငါ့ကို ရွံနဲ့ဝိုင်းသုတ်ကြမှာ”

“အဲ့ဒါဘာဖြစ်လဲ၊ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

www.burmeseclassic.com

ယောမင်းက ကားထဲဝင်ထိုင်ရင်းက လှမ်းအော်
ပြောသည်။

“ငါ ... ငါကြောက်လို့ပါ။ ချော်လဲထားတော့ ငါ ထွက်
လည်း မပြေးနိုင်တော့ဘူးလေ။ နင့်ပုံစံက သတ္တိရှိတဲ့
ပုံစံမျိုးဆိုတော့ နင့်ပြောပေးရင် ရမလားလို့ပေါ့ဟဲ့”

ကြွေရုပ်ကလည်း ပြန်အော်ပြောလိုက်သည်။
ကြွေရုပ်နားက ကောင်လေးတွေက သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဟီး ဟီး ... စကြောက်ကြီး၊ နင့် ဘိုရူးကြီးက စကြောက်
ကြီးပဲ ကြောင်ချီးရုပ်ရဲ့ ... ၊ သူက နင့်လို ညစ်ပတ်
တုံးကို အဖတ်လုပ်မလား”

ပေစိတို့ ကောင်လေးတစ်သိုက်ကလည်း မြေ
ဆောင်ရယ်နေရင်း ကြွေရုပ်မြင်အောင် သူတို့ရဲ့ ရွှံ့ပေလက်တွေ
ကို ထောင်ပြနေသည်။ လက်ချောင်းတွေကို ကုပ်ကွေးပြနေ
သည်။ ကြွေရုပ်ကလည်း ယောမင်းကိုပဲ သူ့ရဲကောင်းပမာ မျှော်
လင့်တကြီး စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ထိုခဏမှာ ကားတံခါးဖွင့်လာကာ ယောမင်းက
ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ကြွေရုပ်ထံ ပြန်လျှောက်လာတာဖို့ ကြွေရုပ်
မျှော်သွားသည်။

ယောမင်းသည် နှာခေါင်းကိုပိတ်လျက် ပေစိတို့
အနီးသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ဟေ့ ... ဘိုရူး ... မင်း နှာခေါင်းက ဘာလိုပိတ်ထား
တာလဲ”

“မင်းတို့ကိုယ်က ချွေးစော် ချေးစော် နဲ့လို့”

“ဘာ ... အောင်မာ ... ကြီးကျယ်လို့၊ ငါခဲနဲ့ ကောက်ထု
လိုက်ရ”

“ဒီအဝတ်စလေးက ဘာလေးလဲဟင်၊ ဟိဟိ ... သွားရည်
ကျရင် သုတ်ဖို့လား”

ပေစိတို့ တစ်သိုက်က ခဲကောက်သူကောက်၊ သူ
လည်ပင်းက အဝတ်စလေးကို သွားကိုင်လိုက်ရင်၊ မထိတရီ
စနေကြသည်။

သူက သူ့အင်္ကျီစ အဝတ်စလေးကို လာဆွဲသည့်
လက်ကို ဖတ်ခနဲ ဝုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ...

“မင်းတို့ ဒီကောင်မလေးကို ရွံ့မသုတ်ဘဲ ဒီနားက မြန်
မြန်ထွက်သွားဖို့ ငါ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“ဘာ ...”

“ဟမ် ...”

သူက လက်မနဲ့ လက်ညှိုးကို ဝိုင်းပြလိုက်ရင်း ...

“ဝိုက်ဆဲလေ၊ မင်းတို့ မုန့်စားဖို့ ဝိုက်ဆဲ ဘယ်လောက်
ပေးရမလဲ”

“အောင်မာ ကြီးကျယ်လို့ ... မင်းက သူဌေးကြီးလား။
 မင်းမှာ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက် ရှိလို့လဲ”
 “ဦးထွန်း ... ပိုက်ဆံ တစ်ရာအုပ်ပေးပါ”

ယောမင်းက ဦးထွန်းဘက်သို့ လက်ကမ်းလိုက်
 ပြန်သည်။ ဦးထွန်းက ကားထဲသို့ ငှက်ကိုင်ကာ ပိုက်ဆံတစ်အုပ်
 လှမ်းယူပြီး ယောမင်းလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ယောမင်းက တစ်ရာတန် အသစ်အုပ်ကို ညာ
 လက်ဖြင့် ကိုင်ကာ ဘယ်ဘက် လက်ဖဝါးထဲ တဖတ်ဖတ်ရှိက်
 နေရင်း ...

“မင်းတို့ ဒီနားက မြန်မြန်ထွက်သွားရင်၊ အင်း ... ပြီး
 တော့ ဒီကောင်မလေးကို ခုကွမပေးဘူးဆိုရင် ဒီပိုက်ဆံ
 တွေ မင်းတို့ကို ပေးမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ယူမလား။”

“ယူမယ်ကွာ ...”

ပေစီတို့အုပ်စုက အားတက်သရော သံပြိုင်အော်
 လိုက်ကြတာမို့ ယောမင်းက မထိတရံ ပြုံးလိုက်ပြီး ပိုက်ဆံ
 ထုပ်ကို ဖြည့်ချကာ အဝေးသို့ မြှောက်ကြံချလိုက်လေသည်။

“ဝေး ... ဟေး ဟေး”

ကလေးတစ်သိုက်သည် ပိုက်ဆံတွေ လွင့်သွားရာ
 ဘက်သို့ မြေးသွားကြပြီး ပိုက်ဆံတွေကို ဒိုင်ဝင်ထိုးကောက်သွက်
 ကောက်ကြလျက် တွန်းထိုးလုယက် လုံးထွေးနေကြလေသည်။

ကြွေရုပ်သည် သူ့လုပ်ရပ်ကို ထူးဆန်းကာ ပါးစပ်
 ကလေးဟလျက် သူ့ကို တစ်လှည့်၊ လုံးထွေးဆူညံနေသော
 အုပ်စုဆီသို့ တစ်လှည့် ပြူးကြောင်ကြောင်လေး ကြည့်မိနေသည်။

“တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ ပိုက်ဆံရှိရင် အားလုံး အဆင်
 ပြေတယ်၊ နင့်ကို သူတို့ ဒုက္ခပေးဖို့ မစဉ်းစားအားတော့
 ဘူး”

ယောမင်းက ကလေးအရွယ်နှင့်မှ မလိုက်ဖက်စွာ
 ဂုဏ်မောက်သော လေသံဖြင့်ပြောပြီး သူ့ကားဆီ မြှောက်ကြွကြွ
 လျှောက်သွားသည်။ ဦးထွန်းဆိုသူက ကားတံခါး အဆင်သင့်
 ဖွင့်ပေးထားရလေသည်။ သူက ကားထဲလှမ်းဝင်ခါနီးမှာ ကြွေရုပ်
 ထံ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ ...

“ဟေ့ ... ပါးစပ် ပြန်ဆွဲထားလိုက်ဦး၊ နင့်ပါးစပ်ထဲ ယင်
 ဝင်ဥသွားဦးမယ် ကြောင်ချိုးရုပ်ရဲ့”

ဟု လှမ်းအော်ပြောပြီး ခေါင်းမော၍ တဟက်
 ဟက် ရယ်လျက် ကားပေါ် လှမ်းတက်သွားလေသည်။

ကြွေရုပ်သည် ဟနေမိသော ပါးစပ်ကလေးကို
 ဖျတ်ခနဲ ဖုတ်ဖုတ်လိုက်မိပြီး တဖြည်းဖြည်း ထေးသွားသော ကား
 မှောက်ပိုင်းကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ကျန်ခဲ့ရသည်။

ထိုကားကြီး ကြွေရုပ်မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်သွား

တော့မှ ခြေထောက်ကလေး ထောင့်နဲ့ဖြင့် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်
လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကြွေရုပ်စိတ်ထဲမှာလည်း ဝမ်းပမ်းတနည်း
ကြီး ဖြစ်ကာ ငိုချင်လာရတာမို့ နှုတ်ခမ်းကလေးက မဲမဲကျလာ
ရပါသည်။

ကြွေရုပ်အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ မေမေက အူလျား
ဟားလျား ပြေးထွက်လာကာ ...

“အမလေး... ကြွေရုပ်ရယ်၊ ဘယ်ကိုများ သွားနေတာ
လဲဟယ်၊ မေမေမှာ ရှာလိုက်ရတာ၊ ဟင် ... ဒူးခေါင်း
ကလည်း စုတ်လို့ပါလား၊ ချော်လဲလာသလား”

“မေမေ ...”

ကြွေရုပ်က မေမေကို မော့ကြည့်ရင်း အားကိုး
တကြီးလေး ခေါ်မိသည်။

“ဘာလဲ ... သမီး ပြောလေး၊ ကြည့်စမ်း မျက်နှာက
လည်း ညစ်ပတ်ပေတူးနေပါလား သမီးရယ်၊ ဘယ်တွေ
လျှောက်ဆော့နေတာလဲ”

မေမေက ပြောပြောဆိုဆို ကြွေရုပ်မျက်နှာလေး
ကို မေးဆရာဆရာပြီး သူ့လက်ဖဝါးဖြင့် အသေအချာပွတ်သုတ်
ပေး၊ နှာခေါင်းဝမှာ ပြုတစ်နေသော နှပ်ချေးတွေကိုပါ ညှစ်
ပေးလိုက်သည်။

“မေကြီး ... သမီးက ကြောင်ချီးရုပ်လားဟင်၊ သမီးကို
ပေစိတို့ အုပ်စုက ကြောင်ချီးရုပ်လို့ ဝိုင်းအော်ကြတယ်၊
ပြီးတော့ လမ်းမှာ တွေ့တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်က
လည်း သမီးကို ကြောင်ချီးရုပ်လို့ အော်ပြောသွားတယ်”

ကြွေရုပ်က ငိုမဲမဲလေး မေးမိတော့ မေမေက ရယ်
မောလိုက်ရင်း ကြွေရုပ်ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲဖက်ထားကာ ...

“မေ့သမီးလေးက ကြောင်ချီးရုပ် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊
တကယ့်ကို ကြွေရုပ်ကလေးလို ဖြူဖွေး လှပတဲ့ သမီး
လေးပါ၊ သမီးပါးပေါ်က ပါးချိုင့်လေးကလည်း သိပ်
ချစ်စရာကောင်းတာပဲ၊ သမီးလေး ပုလူကွေးအရွယ်
ကလေးကတည်းက သမီး အသားလေးတွေက ဖြူဖွေး
ကြည်လုံနေလို့ ကြွေရုပ်ကလေးလို လှတဲ့ သမီးလေးဆို
ပြီး ကြွေရုပ်လို့ နာမည်ပေးခဲ့တာ၊ မေမေမှာသာ ပိုက်ဆံ
များများရှိလို့ သမီးဝတ်ဖို့ အဝတ်လှလှလေးတွေ ဆင်
ပေးနိုင်ရင် သမီးလေးက အရမ်းကိုလှသွားမှာ ...”

“တကယ်လားဟင် ...”

“တကယ်ပေါ့ သမီးလေးရဲ့၊ မေ့သမီးလေးကို ချမ်းချမ်း
သာသာ ထားချင်လိုက်တာကွယ်၊ ခုတော့ ... မေမေမှာက
အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ သမီးကိုလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်၊

ရပ်ကွက်ထဲက အိမ်တွေကလည်း မေ့သမီးလေးကို လက်တိုလက်တောင်း ခေါ်ခေါ်ခိုင်းကြတော့ သမီးလေးမှာ နေပူထဲ လျှောက်လျှောက်ထွက်ရင်း ငယ်ငယ်တုန်းက လောက် အသားမဖြူနိုင်တော့ဘူးပေါ့ ...။

“သမီးကို မေမေချစ်သလို ချစ်ပြီး ချမ်းချမ်း သာသာ ထားနိုင်မယ့်သူမျိုးသာရှိရင် မေမေ ရင်ကွဲခဲပြီး မွေးစားဖို့သာ ပေးလိုက်ချင်တော့တာပဲကွယ်”

ကြွေရုပ်က ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက် ခါလိုက်ရင်း “ဟင့်အင်း ... သမီးကတော့ မေကြီးကို ခွဲပြီး ဘယ်မှ မသွားပါဘူး၊ ပိုက်ဆံမရှိလည်း မေကြီးရှိရင် ပျော်တာ ပဲ၊ သမီးကို သူများပေးမပစ်ပါနဲ့နော်”

ဟုပြောရင်း မေမေ ရင်ခွင်ကို ခေါင်းနှင့်ထုလိုက် ပါသည်။

“မေ့သမီးလေး ... အတတ်မလေး”

မေမေက ကြွေရုပ်ရဲ့ ပါးနှစ်ဖက်ကို ဘယ်ပြန် ညာပြန် ငုံ့နှမ်းလိုက်တာမို့ ကြွေရုပ်က တခါခါရယ်ရင်း ပျော် ရွှင်နေမိပါသည်။

“ကဲ ... လာ ... သမီးကို ကြွေရုပ်ကလေးဖြစ်သွားအောင် မေမေ ရေချိုးပေးမယ်၊ ဂျီးစင်စင်တွန်းပေးမယ်၊ သနပ်

ခါးလေး လှလှလိမ်းပေးမယ်၊ အဝတ်အစား သန့်သန့် လေး ဝတ်ပေးမယ်နော်”

မေမေက ကြွေရုပ်ကို ရေချိုးသည့် ကျောက်စည် ပိုင်းနားသို့ ခေါ်သွားသည်။ ကြွေရုပ်ကိုယ်ပေါ်ကို ရေတစ်ခွက် ပြီး တစ်ခွက် ခပ်လောင်းပေးလိုက်တော့ ကြွေရုပ်က ပခုံးလေး ကျုံ့ပြီး ချမ်းတုန်လာဟန်ပြုကာ ခြေထောက်ကလေး နှစ်ဖက်ကို ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်ရင်း တခါခါရယ်မိသည်။ မေမေက ကြွေရုပ် ရဲ့ ခြေဖမိုးကလေးတွေ၊ ခြေချောင်းကလေးတွေကအစ လည်ပင်း မှာ အရစ်အရစ်ထနေသည့် ဂျီးတန်းကလေးတွေအထိ ‘သူ့ လက်ချောင်းကလေးတွေဖြင့် ဖိကာ ပွတ်ကာ ကြေး (ဂျီး)စင်စင် တွန်းပေးသည်။ ခေါင်းလျှော်ရည်အထုပ်သေးလေးကို တစ်ဝက် ဘောက်ပြီး ဖုန်ကပ်စွပ်ပွနေသည့် ကြွေရုပ်ရဲ့ ဆံပင်တွေကို လျှော် ပေးသည်။ ကြွေရုပ်ရဲ့ ဦးရေပြားကို ဖွဖွလေး ကုပ်ပေးသည်။

ရေချိုးပြီးတော့ ကြွေရုပ်မှာရှိသည့် ဂါဝန် သုံးထည် အနက်က အသစ်လွင်ဆုံး ဂါဝန် အနီရောင်လေးကို ဝတ်ပေး ပြီး ကြွေရုပ်တို့ သားအမိ အပြင်ထွက်လည်ကြလေသည်။

အဲဒီနေ့လေးကို ကြွေရုပ် ဘယ်တော့မှ မမေ့ ...။ မေမေက ကြွေရုပ်လက်လေးကို တွဲပြီး လျှောက်သွားနေသည်။ ကြွေရုပ် မမြင်ဖူးသော အဆောက်အအုံကြီးတွေ၊ ကားကြီးတွေ၊

တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် ဝတ်စားထားကြသော လှလှပပ လူတွေကိုလည်း တွေ့ရသည်။ လမ်းလျှောက်ရင်း နေတံတော့ လမ်းဘေးဆိုင်လေးမှာ ဝန်းကလေးနဲ့ ထည့်ပြီး ရေစိုဝတ်နှင့် အုပ်ထားသော ဖရဲသီးစိတ် တစ်ယောက်တစ်စိတ် ဝယ်စားသည်။ ဝိုက်ဆာတော့ လမ်းဘေး ဘယာကြော်သည်ရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်လေးတွေထိုင်ပြီး ဘယာကြော် ဝယ်စားကြသည်။ လူတွေ ဖြတ်ညှပ်နေသည့် ဘတ်စ်ကားကို တိုးဆွဲမီးပြီး ရွှေတိဂုံ ဘုရားကြီးကိုလည်း ဘုရားသွားဖူးကြသေးသည်။

ကြွေရုပ်က ပျော်လွန်းတာမို့ မေမေလက်ကို လှုပ်ယမ်းရင်း ...

“မေကြီး ... မေကြီး ... ဟိုကားလှလှလေးတွေပေါ်က လူတွေရော ကြွေရုပ်တို့လို ပျော်ရဲ့လားဟင်”

မေမေက ရယ်မောလိုက်ရင်း ...

“သူတို့က မေမေတို့လို လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်မသွားရတော့ မေမေတို့လောက် ဘယ်ပျော်မလဲ သမီးလေးရဲ့”

ကြွေရုပ်က တွေ့ငြိမ်သွားပြီးမှ ...

“ဟုတ်မယ်နော် ... နေ့လယ်က သမီး တွေ့ခဲ့တဲ့ ကားကြီးနဲ့ ကောင်လေးကလည်း ပိုက်ဆံတွေ ပေါရက်သား

နဲ့ သမီးတို့လို ပျော်တဲ့ပုံလည်း မပေါက်ဘူး၊ သူ့မျက်နှာကြီးက ဒီလို စုပုပ်ပြီး သူ့မျက်ခုံးမွေးတွေက ဟောဒီလို ကုပ်ကျနေတာ မေကြီးရဲ့”

ကြွေရုပ်က နှုတ်ခမ်းစူးပြီး မျက်ခုံးကျုံ့ပြလိုက်တာမို့ မေမေက ကြွေရုပ်အဖေအရာကို သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ရင်း ကြွေရုပ်ခေါင်းလေးကို ဖွဖွပုတ်လိုက်လေသည်။

အဲဒီတုန်းက ကြွေရုပ်တို့မှာ ပိုက်ဆံကလွဲပြီး အားလုံး ပြည့်စုံသည်ဟု ကြွေရုပ် သိနားလည်ခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် မေမေမေတ္တာက ကြွေရုပ်အတွက် ပြည့်စုံလုံလောက်ရုံမက လျှို့ဝှက်တောင် နေသေးသည်လေ။

“ကြွေရုပ်ရေ... ကြွေရုပ်”

“ဟယ် ... ရေခဲချောင်း၊ ငါ့ဖိုလားဟင် ... ငါ့ဖိုလား”

ကြွေရုပ်သည် ရေခဲချောင်း တစ်ချောင်းကို မြှောက်
ကိုင်ရင်း ကြွေရုပ်ထဲ ပြေးလာနေသော သစ်ထူးကို လှမ်းမြင်လိုက်
ရတာမို့ ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဆော်ဟစ်ပျော်ရွှင်သွားသည်။

သစ်ထူးဟာ မေမေ အလုပ်လုပ်သည့် စက်ရုံက
အစောင့်ကြီး ဦးအောင်ထူးရဲ့ သား။ ကြွေရုပ်ရဲ့ ဆော့ဖော်
ဆော့ဖက် သူငယ်ချင်းကလေးပင်။ ခုလို နွေရာသီ ကျောင်း
ပိတ်ရက်တွေမှာ ကြွေရုပ်က မေမေအလုပ်ကို လိုက်လာတိုင်း
သစ်ထူးနှင့် တွေ့ဆုံဆော့ကစားရတတ်သည်။ သစ်ထူး အဖေ
ကြီးကလည်း သဘောကောင်းတာမို့ ကြွေရုပ်က ခင်သည်။
ပြီးတော့ သစ်ထူးကလည်း ကြွေရုပ်တို့ ရပ်ကွက်ထဲက ကလေး

တွေလိုမဟုတ်၊ ကြွေရုပ်ကို အနိုင်မကျင့်။ ကြွေရုပ် ကြိုက်သည့်
မုန့်ဆို သူမစားဘဲ ကြွေရုပ်ကို လာကျွေးတတ်တာမို့ ဒီကို
လိုက်လာရတိုင်း ကြွေရုပ် အလွန်ပျော်ရပါသည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ကြွေရုပ်၊ အရည်မပျော်ခင် မြန်မြန်စား၊

ငါအေးကြီးကနေ ဝယ်လာရတာ၊ လမ်းတင် အရည်
ပျော်သွားမှာစိုးလို့ ပြေးလာရတာ မောလိုက်တာဟာ”

“ဟိဟိ ... ငါလည်း ရေခဲချောင်း စားချင်နေတာ
အတော်ပဲ”

“ခွတ် ... ရှလူး ...”

ကြွေရုပ်က သစ်ထူးလက်ထဲက ရေခဲချောင်းကို
အငမ်းမရ လှမ်းယူပြီး အသံမြည်အောင် စုပ်စားလိုက်တာမို့
သစ်ထူးက ရယ်လိုက်ရင်း...

“အငတ်မ ကျနေတာပဲ၊ စား စား ... အားရပါးရသာ
စား၊ ငါတော့ သွားတော့မယ်”

“ဟမ် ... ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဟဲ့၊ ငါနဲ့မဆော့ဘူးလား”

“အခု ဆော့လို့မရသေးဘူးဟာ၊ ငါ့အဖေခိုင်းတာ သွား
လုပ်ပေးရဦးမယ်”

“ဟင် ... ငါတစ်ယောက်တည်း ဖျင်းစရာကြီး”

“ငါပြန်လာမှာပါ”

“မြန်မြန်လာနော် ... ငါပျင်းလို့”

“အေး ... အေး”

သစ်ထူးက စက်ရုံရဲ့ နောက်ဘက်တန်းလျားလေး ဆီ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားတာမို့ ကြွေရုပ်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ရသည်။

ကြွေရုပ်သည် စက်ရုံရှေ့က နားနေဆောင်ကလေး မှာ ထိုင်၍ ရေခဲချောင်းစားရင်း ထိုင်ခုံပေါ်က တွဲလောင်းကျ ကာ မြေပြင်နှင့် မထိဘဲ လွတ်နေသည့် ခြေထောက်ကလေးကို လှုပ်ယမ်းဆော့ကစားနေမိသည်။

ကြွေရုပ်က ပျင်းပျင်းနှင့် ခြံဝန်းတံခါးဝဆီ လှမ်း မျှော်ကြည့်နေဆဲမှာ ခြံထဲသို့ ကားတစ်စီး ဝင်လာတာကို လှမ်း မြင်လိုက်ရသည်။

“အယ် ... ဒီကားကြီးက ...”

ကြွေရုပ်က နှုတ်ခမ်းလေး စုစုကား ခါးလေးကို ရှေ့သို့ကိုင်လိုက်ရင်း ထိုကားကို အသေအချာစိုက်ကြည့်လိုက် မိသည်။ ထိုကားဟာ ဟိုတစ်နေ့က ကြွေရုပ်ကို တိုက်မိမလို့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကားကြီးနဲ့ တော်တော်တူနေလို့ပင် ...။ ကြွေရုပ်သည် ကလေးမို့ ကားနံပါတ်တွေ ဘာတွေတော့ မှတ်ရကောင်းမှန်း မသိ။ ကားရဲ့အရောင်နှင့် ပုံသဏ္ဌာန်ကိုသာ မှတ်မိနေတာပင် ဒီလိုကားမျိုး ဆင်တူတွေ ရှိတတ်မှန်းလည်း မသိပါ။

ကြွေရုပ်ကြည့်နေဆဲမှာ ကားက စက်ရုံရဲ့ ဟိုဘက် အစွန်က နှစ်ထပ်အဆောက်အဦလေးရှေ့မှာ ရပ်သွားပြီး ကား ရှေ့ခန်းတံခါးက အရင်ပွင့်လာကာ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာ သည်။

“အင် ... ဒါ ဦးထွန်းဆိုတဲ့ လူကြီးပဲ ...”

ကြွေရုပ်က လှမ်းကြည့်နေဆဲမှာ ဦးထွန်းက ကား နောက်ခန်း တံခါးဆီ အပြေးသွားပြီး ကားတံခါး ဆွဲဖွင့်ပေး လိုက်တော့မှ ...

“ဟိုကောင် ... အဲ ... ယောမင်း ...”

ကားနောက်ခန်းမှ ဆင်းလာသူက ယောမင်း။ ကြွေရုပ် သူ့ပုံစံကို မမေ့၊ သူ့နာမည်ဆန်းဆန်းကိုလည်း မမေ့ပါ။ သူ့ပုံစံဟာ ဟိုနေ့ကလိုပဲ ဂျစ်ကန်ကန် မှန်ကုပ်ကုပ်လေးပင်။

သူက နှစ်ထပ် အဆောက်အဦလေးဆီ လျှောက် သွားမည်ပြင်ပြီးမှ ကြွေရုပ်ကို လှမ်းမြင်သွားပြီး ကြွေရုပ်ထံ လျှောက်လာသည်။

ကြွေရုပ်ကလည်း သူ့ကို ကြောက်သလိုလို ဖြစ် လာတာမို့ လက်ထဲက ရေခဲချောင်းတုတ်ချောင်းလေးကို ကျစ် ကျစ်ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း သူ့ကို အထိတ်တလန့် ကြည့်နေလိုက် မိသည်။

“ဟေ့ ... ကြောင်ချီးရုပ်၊ နင့်ကိုတွေ့လိုက်ရင် အမြဲ ကြောင်ချီးရုပ်ပဲ၊ နင့် ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ငါက ကြောင်ချီးရုပ် မဟုတ်ဘူး၊ ကြွေရုပ်၊ ကြွေရုပ်”

ကြွေရုပ်သည် သူမေးတာကို မဖြေဘဲ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်၊ ခေါင်းကို သွက်သွက်ကြီးခါကာ အာခေါင်ခြစ်၍ အော်လိုက်ပါသည်။

“အံ့မယ် ... တယ်စွာပါလား”

“ငါ့မေမေက ပြောတယ် သိလား၊ ငါ့အသားက ပုလု ကွေးအရွယ်ကတည်းက ဖြူပြီးသန့်နေတာတဲ့၊ ကြွေရုပ် လို့ လှလို့ ကြွေရုပ်လို့ နာမည်ပေးထားတာဟဲ့ ...”

“ဟုတ်လား ... ဒါပေမယ့် ငါ့မျက်စိထဲမှာတော့ ကြောင် ချီးရုပ်ပဲ မြင်တယ်”

“ငါ့မေမေက ငါ့ကို ရေချိုးပေးပြီး အဝတ်အစားလဲပေး ပြီးရင် ငါက ကြွေရုပ်ဖြစ်သွားရော ...”

“ဒါဆို အခုတော့ ကြောင်ချီးရုပ်ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး ... ကြောင်ချီးရုပ် မဟုတ်ဘူး၊ ငါက ကြွေရုပ်”

“အဲဒါဆိုလည်း နင့်ကိုယ်နင့် ပြန်ငဲ့ကြည့်လိုက်လေ၊ နင့် ကိုယ်နင့် ကြွေရုပ်လား၊ ကြောင်ချီးရုပ်လား သိသွား အောင် ...”

“ဟင် ...”

ကြွေရုပ်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်မိပြီးမှ အလန့်တကြား ထ၊အော်လိုက်မိပါသည်။

ကြွေရုပ်လက်ထဲက စားလက်က ရေခဲချောင်းဟာ အရည်ပျော်ကာ ကြွေရုပ်ရဲ့အင်္ကျီပေါ်ကို တစ်စက်စက် စီးကျနေ သည်။ ဒါမျှမကသေး ရေခဲချောင်းကိုင်ထားသော လက်တစ် လျှောက်သို့ စီးကြောင်းတစ်ခုအဖြစ် စီးဆင်းသွားပြီး တံတောင် ဆစ်မှ ပေါက်ခဲနဲ့ ပေါက်ခဲနဲ့ ကျနေလေရာ ကြွေရုပ်ရဲ့ စကတ် ဖားဖားလေးပေါ်မှာလည်း ပေစွန်းညစ်ပတ်နေပါသည်။

“ကုန်ပါပြီ ... ငါ့ရေခဲချောင်း ကုန်ပါပြီ၊ အဲဒါနဲ့ကြောင့်၊ အင့် ... ဟင် ... ငါ့မစားရတော့ဘူး၊ ငါ့စားချင်နေတဲ့ ဟာကို ...”

ကြွေရုပ်က အဝတ်ဆွန်းသွားတာကို သိပ်မနုပြော လှဘဲ ရေခဲချောင်း အရည်ပျော်သွားတာကို တုန်ချီနေအောင် နှမြောကာ ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြစ်သွားတော့ သောမင်းက တဟိဟိရယ် ရင်း...

“ရုပ်ကလည်း ဆိုးလိုက်တာ၊ ကြောင်ချီးရုပ် ရေမြောင်းထဲ ပြုတ်ကျထားတဲ့ အတိုင်းပဲ”

“ငါ့ရေခဲချောင်း ပြန်လျှော်ပေး ...”

“ဟ ... ဘာဆိုလို့လဲ၊ နင့်ဘာသာဖြစ်တာ ...”

“နင့် ရန်လာစလို့ ဖြစ်တာ၊ နင့်ကြောင့် ...”

“ငါရန်လာစလည်း နင့်ရေခဲချောင်း နင့်စားနေရင် ဖြစ်တာပဲ၊ နင့်ကိုက ငါ့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲကို မနေနိုင်တာ”

“နင့်ကရော ငါ့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ နေနိုင်လို့လား”

“နေနိုင်သားပဲ”

“နေနိုင်ရင် ဘာလို့ ငါ့ဆီလျှောက်လာသေးလဲ”

“နင့်လို ရန်စရတာ ပျော်စရာကောင်းလို့ လာတာ၊ ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“နင့်က လူဆိုးပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ငါက လူဆိုး၊ ငါ့မေမေကလည်း အဲဒီလို ပြောတယ်”

“မေမေက မှာထားတယ်၊ လူမိုက်ကို မပေါင်းရဘူးတဲ့၊ ကျောင်းမှာလည်း ဆရာမက ကဗျာလေး သင်ပေးထားတယ်၊ လူမိုက်ဆိုရင် ရှောင်သွေလွဲလို့ မရှိဘဲနဲ့ ကင်းအောင်နေတဲ့”

“ငါက လူမိုက်မှမဟုတ်တာ၊ ဆိုးရဲ့ပဲ ဆိုးတာ၊ မမိုက်ဘူး”

“ငါကတော့ နင့်ကို လူမိုက်လို့ခေါ်မယ်”

“မခေါ်နဲ့ ...”

“ငါ့ရေခဲချောင်းဖိုး ပြန်လျှော်ပေးရင် မခေါ်ဘူး”

“ငါလျှော်ပေးရင် နင့် ငါနဲ့ကစားမလား”

“မကစားပါဘူး၊ နင့်က ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ နင့်ကို ငါကြောက်တယ်”

“နင့် ရေခဲချောင်း တစ်နေ့နှစ်ချောင်း မစားချင်ဘူးလား”

“ဟမ် ...”

“နင့် ငါနဲ့ကစားရင် တစ်နေ့ကို ရေခဲချောင်း နှစ်ချောင်း စိ တစ်လတိတိ ဝယ်စားလို့ရတဲ့ ဂြိုဟ်ဆံပေးမယ်”

“ဟင် ... တကယ်လား၊ ခဏနော်”

ကြွေရုပ်သည် ခုံလေးပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်ပြီး နားနေဆောင် နံရံနားမှာ ချိတ်ထားသည့် ကြွေရုပ်ရဲ့ လွယ်အိတ်ကလေးကို ပြေးယူလိုက်သည်။ (ကြွေရုပ် မေမေနှင့် လိုက်လာရတိုင်း ကျောင်းလွယ်အိတ်လေး ယူလာပြီး စာကျက်ရပါသည်။)

ကြွေရုပ်သည် ရေခဲချောင်း အရည်တွေပေးကျနေသည့် လက်ကို စကတ်စနှင့် ဖတ်ဖတ်ဆို မှောက်လိုက်လှန်လိုက် နှစ်ချက်သုတ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ လွယ်အိတ်ထဲက ခဲတံနှင့် ဗလာစာအုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပါသည်။ ယောမင်းက ကြွေရုပ် ဘာလုပ်မလို့ပါလိမ့်ဟု မှန်ကပ်ကပ်လေး စိုက်ကြည့်နေသည်။

ကြွေရုပ်က လက်ညှိုးလေးကို လျှာနဲ့လျက်၍ တံတွေးဆွတ်လိုက်ပြီးမှ ဗလာ စာရွက်တွေကို လှန်လိုက်ပြီး စာရွက်ပေါ်မှာ ၃၀ x ၂ = ၆၀ ချရေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးတွေကို အပေါ်လှန်ကာ စဉ်းစားသလို လုပ်လိုက်လျက် နှုတ်မှ တရွေ့ဖြင့် ...

“နှစ် သုညလီ သုည၊ နှစ်တစ်လီနှစ်၊ နှစ်နှစ်လီ လေး၊ နှစ်သုံးလီ ခြောက်၊ ခြောက်ရယ် သုညရယ်ဆိုတော့ ခြောက်ဆယ်၊ ဟယ်... ရေခဲချောင်း အချောင်း ခြောက်ဆယ် တောင် အလကား စားရမှာပေါ့နော်”

“အေး ... ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါဆို ငါ နင်နဲ့ ကစားမယ်လေ”

ကြွေရုပ်က ရုတ်တရက် မြူးရှင်သွားပြီး ကစားဖို့ သဘောတူလိုက်သည်။ ယောမင်းက ကြွေရုပ်ပုံစံကို ခေါင်းဖျားခြေဆုံး ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ရုပ်ရှင်ထဲက မင်းသားလိုမျိုး ဟွန့်ခနဲ ရယ်လိုက်ရင်း ...

“ငါက ညစ်ပတ်တဲ့ သူနဲ့တော့ မကစားချင်ဘူးနော်၊ နင့် ပါးစပ်နားမှာ နင့်လက်တွေမှာ ညစ်ပတ်နေတာတွေ သုတ်ပစ်လိုက်ဦး”

ကြွေရုပ်က ခပ်မြန်မြန်ပင် မျက်နှာကို လှည့်ကာ လက်မောင်းနှင့် ဖျတ်ခနဲ ကပ်ပြီး ဒီပွတ်သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

တံတောင်ဆစ်ကိုလည်း အင်္ကျီစဖြင့် ဆွဲသုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ကြွေရုပ်ကိုကြည့်ပြီး ယောမင်းက နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှဲ့သည်။

“ဒါဆို ကစားလို့ ရပြီလား”

ကြွေရုပ်ကမေးတော့ ယောမင်းက မချိုမချင် မျက်နှာထားနှင့် ...

“ရတော့ ရပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် အချိန်မရလို့၊ အချိန်ရရင် နင့်ကို အိမ်ပြန်ရေချိုးခိုင်းပြီးမှ ငါနဲ့ ကစားခိုင်းချင်တာ”

“ကြီးကျယ်လိုက်တာ”

“ကဲ ... ကဲ ... လာ ... လာ ကစားမယ်”

“မကစားခင် ပိုက်ဆံအရင်ပေးလေ ...”

“ဘာပိုက်ဆံလဲ”

“ရေခဲချောင်းဖိုးလေ ...”

“နင်က လူလည်မပဲ၊ ကဲ ... ရော ...”

ယောမင်းက သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲက တစ်ရာတန် အထပ်လိုက် ဆွဲထုတ်ပေးလိုက်တာမို့ ကြွေရုပ်ပျော်သွားပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲကို ထိုးထည့်ထားလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်တမ်း ကစားမှာလဲ”

“ဘောလုံးပစ်တမ်း ကစားမှာပေါ့”

ယောမင်းက သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲက လက်သီး

ဆုပ်လောက် ဆာလုံးလေးတစ်လုံးကို ထုတ်ယူပြလိုက်သည်။
ပြီးတော့ အိတ်ထဲကို လက်နှိုက်ကာ ပန်းသီးတစ်လုံး ထပ်ထုတ်
လာပြန်သည်။

“ဟယ် ... ပန်းသီး၊ ငါ့ကိုကျွေးမလို့လားဟင်”

ကြွေရုပ်က ဝမ်းသာအားရ မေးရင်း ပန်းသီးထဲ
လက်လှမ်းလိုက်ရာ ယောမင်းက လက်ကိုနောက်ပစ်ဖွက်လိုက်
ပြီး ...

“သိပ်မငတ်နဲ့၊ ဒါက ပစ်မှတ်”

“ဟမ် ... ဘာလဲ၊ ဘာပစ်မှတ်လဲ”

“နင်က နင့်လက်ကို ဆန့်ပြီး ပန်းသီးကို နင့်လက်ဖဝါး
ပေါ် တင်ထားပေး၊ ငါက ဒီဘောလုံးနဲ့ အဲဒီ ပန်းသီး
ကို ထိအောင် လှမ်းပစ်မယ်”

ကြွေရုပ်သည် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ...

“ငါ့ကို ချော်ထိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟဲ့ ...”

“ငါ့လက်က အဲဒီလောက် မလွဲပါဘူး”

“ငါကြောက်တယ်ဟဲ့၊ ငါ့မျက်နှာကို ချော်ထိရင် ဘယ်လို
လုပ်မလဲ”

“ထိလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘောလုံးက သေးသေးလေးပဲ
ဥစ္စာ၊ မနာပါဘူး”

“အများကြီး မနာတောင် နည်းနည်းတော့ နာမှာပေါ့၊
မျက်နှာကိုမထိတောင် လက်ကိုထိမှာပေါ့၊ အဲဒီလိုကြီး
တော့ မကစားချင်ပေါင် ...”

“အဲဒါဆို ငါ့ပိုက်ဆံ ပြန်ပေး”

“အဲဒါက ငါ့ရေခဲချောင်းဖိုး လျော်ပေးတာပဲဟာ”

“လျော်ပေးရုံဆို တစ်ချောင်းဖိုးပဲ လျော်မှာပေါ့၊ နင်
တစ်ချောင်းဖိုးယူထား၊ ကျန်တာ အကုန်ပြန်ပေး”

ကြွေရုပ်သည် ပိုက်ဆံ ပြန်ပေးရမှာကျတော့ မပေး
ချင်တာမို့ မျက်နှာလေး ရှုံ့တွတွနှင့်ပင် ...

“ကဲ ... ကဲ ... ကစားမယ်ဟယ်၊ ကစားမယ်”

ဟု ခပ်သွက်သွက် ပြန်ပြောလိုက်မိပါသည်။
ကြွေရုပ်ခေါင်းညိတ်လိုက်တာနှင့် ယောမင်းက ပျော်ဖြူးသွား
ကာ ...

“နင့်လက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်”

ကြွေရုပ်သည် တွန့်ဆုတ်တုန်ရင်စွာဖြင့် ညာလက်
တစ်ဖက်ကို ဆန့်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“လက်ဝါးဖြန့် ...”

ကြွေရုပ် လက်ဝါးဖြန့်ပေးလိုက်တော့ သူက
ပန်းသီးကို ကြွေရုပ်လက်ဖဝါးပေါ်မှာ လာတင်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် နောက်ဘက်သို့ တစ်လှမ်းချင်းဆုတ်သွားလိုက်ပြီး
ဘောလုံးဖြင့် ချိန်ရွယ်ကာ ...

“ကဲ ... ငါပစ်တော့မယ်နော်”

“အိး ... အင့် ... ငါ့ထိတော့မှာပဲ၊ တအား တအား မပစ်
နဲ့နော်၊ အိ ... အဟင့် ...”

ကြွေရုပ်သည် ငိုမဲ့မဲ့ကလေး ဖြစ်လာကာ ပန်းသီး
ကိုင်းထားသည့် လက်ကလေးလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်လာ
သည်။

“ကဲ ... ပစ်ပြီ”

“အိ ...”

ယောမင်းက ဘောလုံးကိုင်းလက်ကို လွှဲမြှောက်
လိုက်သည်နှင့် ကြွေရုပ်က ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးမှိတ်ချပြီး မျက်
နှာကို ပန်းသီးကိုင်းလက်ရဲ့ တခြားတစ်ဖက်သို့ လည်ပင်းလေး
လိမ်လှည့်ထားလိုက်သည်။

ကြွေရုပ်ရဲ့ မျက်နှာဘေးမှာ လေတိုးသံလိုလို
ဝှစ်ခနဲ ကြားလိုက်ရပြီး ဘောလုံးက ကြွေရုပ်ကို လှာမထိ၊
ပန်းသီးကိုလည်း မထိ။ သို့သော် ... ကြောက်လန့်တုန်ရင်နေ
သော ကြွေရုပ်လက်ပေါ်က ပန်းသီးက သူ့အလိုလို အောက်သို့
လိမ့်ပြုတ်ကျသွားသည်။

ကြွေရုပ်သည် ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်
ပြီးနောက် တဟိဟိရယ်လိုက်ရင်း ...

“ဟယ် ... တော်လိုက်တာ၊ သိပ်လက်တည့်တာပဲနော်၊
ပန်းသီးက ဘောလုံးနဲ့ထိပြီး အောက်ပြုတ်ကျသွားတာ
ပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် ... ငါ့ဘောလုံးနဲ့ထိလို့ ပြုတ်ကျသွားတာ
ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟိဟိ ... ထိလည်း ထိပဲနဲ့”

“ကြောင်ချေးရုပ်၊ စကားမရှည်နဲ့၊ ပန်းသီး ပြန်ကောက်၊
ဘောလုံးလည်း သွားကောက်”

“နင့်ဘာသာ ကောက်ပေါ့”

“ငါမကောက်ချင်လို့ နင့်ကို ရေခဲချောင်းဖိုးတွေ ပေးပြီး
ခိုင်းတာပေါ့”

ကြွေရုပ်က နှုတ်ခမ်းလေး စုထောင်ကာ တွန့်ဆုတ်
ဆုတ်နှင့်ပင် ပန်းသီးကိုရော ဘောလုံးကိုပါ သွားကောက်လိုက်
ရသည်။ သူ့ ကစားပုံက တစ်ဖက်သားကို ခိုလ်ကျသည့် ကစား
နည်းမျိုးမို့ ဘယ်သူကမှ သူနဲ့ မကစားချင်တာပေါ့ဟု တွေး
မိသည်။ သူညစ်ပုံက လမ်းထဲက ကောင်လေးတွေနဲ့လည်း
မတူ၊ တစ်ဖက်သားအပေါ် အနိုင်ယူ ခိုလ်ကျ စိုးမိုးခြယ်သွယ်

ချင်တာ၊ သူ့မှာ ပိုက်ဆံပေါတိုင်း ငွေနဲ့ပေါက်ပြီး တစ်ဖက် လူကို ခိုင်းစေချင်တာမျိုး ဖြစ်သည်။

ကြွေရုပ်သည် ဖုန်ပေသွားသော ပန်းသီးလေးကို အင်္ကျီနှင့် သုတ်လိုက်ရင်း ...

“ဟဲ့ ... နင် ဆယ်ခါပစ်လိုမှမထိရင် ဒီပန်းသီး ငါ့ကျွေး မလား”

“ကျွေးမယ့်၊ ဒါပေမယ့် နင် မစားရပါဘူး၊ ငါက ထိအောင်ပစ်နိုင်မှာ၊ ကြည့်နေ ...”

“အေးပါ ... ကြည့်သေးတာပေါ့”

ယောမင်းက ဇွဲမလျော့။ သူပစ်လိုက်တဲ့ ဘောလုံး က ကြွေရုပ်ရဲ့ ခေါင်းပေါ်က ကျော်သွားလိုက်၊ မျက်နှာရဲ့ ဟိုဘက်ဘေး၊ ဒီဘက်ဘေးက ကပ်ဖြတ်သွားလိုက်၊ ကြွေရုပ်မှာ ခေါင်းလေးပုရှောင်လိုက်၊ မျက်နှာကို ဟိုဘက် ဒီဘက် ယိမ်း လိုက်၊ ခေါင်းကို နောက်သို့လှန်ရှောင်လိုက်ဖြင့် ရှင်တမမ ဖြစ်နေရသည်။ ပြီးတော့ ခပ်ဆေးဆေးလွင့်ထွက်သွားတဲ့ ဘောလုံး ကို ကြွေရုပ်ပဲ လိုက်ကောက်ပေးရသည်။ ကြွေရုပ်လုပ်နေရတာ ဟာ သူ့ဆီက ရထားတဲ့ ရေခဲချောင်းပိုးနဲ့တောင် မတန်။

ကြွေရုပ်ရဲ့ဖြစ်အင်ကို သစ်ထူးအဖေ စက်ရုံစောင့် ဦးလေးကြီးက လှမ်းမြင်သွားကာ ...

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ကလေးတွေ တော်တော့၊ အန္တရာယ်များ တယ်၊ မျက်နှာထိတော့ ဘယ်လိုလုပ်မတုန်း၊ ကြံကြံ ဖန်ဖန် ကစားစရာရှားလို့၊ သမီးကြွေရုပ် လာစမ်း ... ဒီ ထိုင်ခုံမှာ လာထိုင်နေ ...”

“ဦးလေးကြီး ဝင်မရှုပ်နဲ့ဗျာ”

“ဟ ... ဒီကလေး စကားပြော တယ်ရိုင်းပါလား”

“ဦးလေးကြီး ဝင်မရှုပ်ရင် ပိုက်ဆံဘယ်လောက် ပေးရ မလဲ ပြော”

“ဟာ ... ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ငွေစကား တယ်ပြောပါလား၊ မင်း ဘယ်သူ့သားသမီးလဲ”

ဦးအောင်ထူးက ယောမင်းရဲ့ စကားပြောရိုင်းပုံကို အံ့သြနေဆဲ ... ဦးထွန်းက ယောမင်းတို့ဆီလျှောက်ကာလာ ...

“မောင်ယောမင်း လာ ... တော်တော့ကွယ်၊ မင်းဆရာမ ကို ဝင်တွေ့လိုက်ဦးလေ”

“ကျွန်တော် ဒီမှာဆော့လို့ မပြီးသေးဘူး ...”

“အိမ်ပြန်နောက်ကျနေဦးမယ်”

“ဒါဆို ဒီကောင်မလေးကို အိမ်ခေါ်သွားလိုက်မယ်”

“မဟုတ်တာ ... ခေါ်လို့ဘယ်ရပါ့မလဲ”

“ပိုက်ဆံပေးရင် ရမှာပေါ့”

“ပိုက်ဆံပေးတိုင်း ဘယ်ရပါ့မလဲကွယ်၊ သူ့မှာ အုပ်ထိန်းသူ မိဘရှိတယ်လေး၊ ဘယ်ခွင့်ပြုပါ့မလဲ”

“ပိုက်ဆံပေးရင် ခွင့်ပြုမှာပေါ့”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်”

“ဒီကောင်မလေးက ခိုင်းလို့ရတယ် ဦးထွန်းရ၊ ရယ်စရာလည်း ကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော် အပိုင်ဝယ်ချင်တယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ကစားဖို့ ဝယ်ပေးပါ”

“လူဆိုတာ မင်းဝယ်နေကျ ကစားစရာတွေလို ငွေပေးဝယ်လို့မရဘူး မောင်ယောမင်း”

“ကျွန်တော့် အဖေဆီက ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး တောင်းပြီး ဝယ်ပေးရင် ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ ဖေဖေ့တွေ့ချင်တယ်၊ ဖေဖေဆီမှာ ပူဆာမယ်၊ ဖေဖေကို ပြောပေးပါ”

“မင်းအဖေ အရမ်းအလုပ်များတယ်၊ ဒီရက်ပိုင်း တွေ့လို့မရဘူး”

ကြွေရုပ်သည် ယောမင်းနှင့် ဦးထွန်းတို့ အပြန်အလှန် ပြောနေကြတာကို နားထောင်နေရင်းက နားမလည်နိုင်ဘောင့် ဖြစ်လာရပါသည်။ ယောမင်းရဲ့ စကားတွေကို ကြွေရုပ် ဉာဏ်မမီလှပါ။ ပြီးတော့ သူ့အဖေကို သူတွေ့ချင်တဲ့ အချိန်မှာ

တွေ့လို့မရတာ ထူးဆန်းသည်။ ကြွေရုပ် ဖေဖေကတော့ ကြွေရုပ် ငယ်ငယ်ကတည်းက သေသွားလို့ မတွေ့ရတာထား ပါတော့။ သူ့ကျတော့ အဖေရှိရက်နဲ့ တွေ့ချင်တဲ့အချိန် တွေ့လို့မရဘူးတဲ့။ တစ်မျိုးကြီးပါပင်။

ကြွေရုပ်တို့လမ်းထိပ်က သူ့ငွေသားတောင် သူ့အိမ်ကပေးတဲ့ မုန့်ဖိုးလောက်သာ ကိုင်သုံးရပေမယ့် သူ့ကျတော့ ကလေးဖြစ်ပြီး ပိုက်ဆံကို ထင်တိုင်း သုံးနေနိုင်တာလည်း အံ့တစ်ပါးပင်။

ကြွေရုပ်က မျက်လုံး ပြူးကြောင်ကလေးဖြင့် ယောမင်းကို ကြည့်နေဆဲမှာ စက်ရုံဟိုဘက်စွန်း အဆောက်အဦးထဲက အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာကာ ...

“ယောမင်းရေ ... သား”

“ဟော ... ဟိုမှာ ဆရာမ ခေါ်နေပြီ၊ သွားလိုက်ဦး”

ယောမင်းသည် ပြေးထွက်တော့မည့်ဟန် ပြင်ပြီးမှ ကြွေရုပ်ကို ပြန်လှန်ကြည့်လာကာ ...

“ဟဲ့ ... နင့်အိမ်က ဘယ်မှာလဲ”

“ဟို ... ဟိုနားမှာ”

ကြွေရုပ်က ကြွေရုပ်တို့အိမ်ရှိသည့် ဘက်ကို မှန်းလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တော့ သူက နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ...

“တုံးမ၊ ကြောင်ချေးရပ်မ ...”

ဟု အော်လိုက်ပြီး ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။ ခပ်
ဝေးဝေးရောက်မှ ကြွေရပ်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ...

“အဲဒီ ပန်းသီး စားပစ်လိုက်တော့”

ဟု အော်ပြောသွားသည်။

ဦးအောင်ထူးကြီးက မျက်ခုံးကြုတ်ကာ ...

“ဘယ်လိုကလေးမှန်းကို မသိဘူး”

“သား ... သူ့ကိုသိတယ် အဖေ”

“ဪ ... သား၊ မင်းအဖေ ခိုင်းတာ လုပ်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဖေ”

ကြွေရပ်က အနားရောက်လာသော သစ်ထူးကို
လှည့်ကြည့်ရင်း စူပပ်ပုပ် မျက်နှာထားလေးဖြင့် ...

“နင်က ခုမှလာသလား သစ်ထူးရဲ့၊ ဟိုကောင်လေးက
ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး၊ သူနဲ့ဆော့ရတာ သူ့ကျွန်ကျမ
တာပဲ”

“ငါလည်း နင်တို့ကို လှမ်းမြင်လို့ အမြန်ပြေးလာတာ
သူမသွားသေးရင် နင်ကို အတင်းလာခေါ်မလို့၊ အဲဒီ
ကောင်ကို ငါတွေန်းလဲ့ပြီး ခြေထောက်နဲ့တောင် ကန်ပစ်
ချင်တာ၊ ဒီကောင်က လူတကာကို လိုက်ဗိုလ်ကျနေတာ”

“နင် သူ့ကို သိတယ်ပေါ့”

“သိတယ် ... ဒီကောင်က သူ့ဆရာမဆီ တစ်ခါတစ်ခါ
လာတယ်၊ သူ့ဆရာမက ငါတို့ စက်ရုံမန်နေဂျာကြီးရဲ့
အစ်မ အပျိုကြီး၊ ဟိုဘက်က အဆောက်အဦးမှာပဲ သူတို့
နေကြတာ၊ ဒီလို ပိတ်ရက်ဆို ဒီကောင်က ဆရာမဆီ
လာတတ်တယ်၊ သူ့ကိုဆို ဒီစက်ရုံဝန်းထဲက ကလေးတွေ
က ဖေးဖေးကရှောင်တာပဲ၊ သူနဲ့ ဘယ်သူမှ မကစားချင်
ကြဘူးဟ၊ လာ ... လာ ... ငါတို့ ဟိုးနောက်ဘက်မှာ
သွားကစားကြရအောင်၊ တော်ကြာ သူပြန်ထွက်လာရင်
နင်ကိုတွေ့သွားဦးမယ်”

သစ်ထူးက ကြွေရပ်လက်ကိုဆွဲပြီး နောက်ဘက်
သို့ပြေးထွက်လိုက်တာမို့ ကြွေရပ်ကလည်း သစ်ထူးကို မီအောင်
ပြေးလိုက်လာခဲ့ရပါသည်။

ခဏနေတော့ ကြွေရပ်လက်ထဲမှာ ကိုင်လာသည့်
ပန်းသီးကလေးကို အကျီစလေးနှင့် ပွတ်သုတ်ပြီး ခွပ်ခနဲ ကိုက်
စားပစ်လိုက်သည်။ ကြွေရပ်သည် ပန်းသီးကို တဖြုတ်ဖြုတ်ဝါးကာ
အရသာခံရင်း စောစောတုန်းက ယောမင်းရဲ့ ဗိုလ်ကျမှုတွေကို
မေ့လျော့သွားလေသည်။

အဲဒီနောက်တော့ ကြွေရုပ်သည် ကျောင်းပိတ်ရက်
တွေမှာ မေမေနှင့် အတူလိုက်ပါ၍ တစ်နေ့ကုန် စက်ရုံမှာနေ
ကာ သစ်ထူးနှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကစားရင်း၊ မေမေ့နောက်
မလိုက်ရသည့် နေ့တွေမှာ အိမ်အနီးအနားမှာ ပြေးလွှားကစား
ရင်း၊ အိမ်နီးချင်းတွေ ခိုင်းတာကိုလုပ်ပေးရင်း၊ ကြွေရုပ်ရဲ့ မထူး
ဆန်းသော နေ့ရက်တွေကို ဆက်လက်ဖြတ်သန်းနေခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့တော့ ကြွေရုပ်မှတ်မိနေပြီဖြစ်သော ကား
ကြီးက ကြွေရုပ်တို့အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်လာခဲ့သည်။

မေမေသည် ကိုယ့်အိမ်လောက်ကြီးသည်ဟုပင်
ထင်မိသော ကားကြီးကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်နှင့် လန့်ချုပ်
ကာ ...

“ဟဲ့ ... သမီး ... ဟိုကားကြီးက မေမေတို့အိမ်ရှေ့မှာ

ဘာလို့ရပ်သွားတာလဲ မသိဘူး၊ ငါတို့လမ်းထဲကို ဒီလို
ကားမျိုး မလာဖူးပါဘူး။”

ကြွေရုပ်က မျက်မှောင်လေးကြွတ်ကြွတ်နှင့် ကား
ကို စိုက်ကြည့်မိဆဲ ထင်သည့်အတိုင်း ဦးထွန်းနှင့် ယောမင်းက
ကားပေါ်မှ ဆင်းလာပါသည်။

“ဒါ ... ကြွေရုပ်တို့ အိမ်လားခင်ဗျ”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... ညည်းနာမည်ကို မေးတာဟဲ့၊ အမလေး
ငါ့သမီးလေးမှာ ဒီလိုဧည့်သည်မျိုးရှိတယ်လား၊ ဟိုကောင်
လေးက သမီးသူငယ်ချင်းလား။”

“ဝင်ခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ဟုတ်ကဲ့”

ဦးထွန်းက ရို.ရို.ကျိုးကျိုးပြောပြီး ကြွေရုပ်တို့အိမ်
နိမ့်လေးထဲသို့ ခေါင်းငုံ့ဝင်လာသည်။ ယောမင်းကတော့ သူ
ပုံစံအတိုင်း မြောက်ကြွကြွ ခြေလှမ်းတွေဖြင့် ဝင်လာသည်။
ကြွေရုပ်ကလည်း ကြွေရုပ်ပုံစံအတိုင်း မျက်လုံးလေး အကြောင်
သားဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။ မေမေကတော့ ပျာယာတွေ ခတ်နေ
ကာ...

“လာပါ ... လာပါ၊ ဒီမှာထိုင်ပါ၊ အိမ်က ကျဉ်းတော့
အားနာတယ်ကွယ်၊ သား ... လာ ... ဒီမှာထိုင်၊ သား

သူငယ်ချင်း ကြွေရုပ်ဆီ လာလည်တာလား။”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကိုဝယ်ချင်လို့။”

“မောင်ယောမင်း ... အဲဒီလို မပြောရဘူးလေ၊ မွေးစားချင်လို့လို့ ပြောရတယ်”

“မွေးစားချင်လို့ !”

“ဒီလိုပါ အစ်မကြီးရယ်၊ ဒီကလေးက ကျွန်တော့် သူငယ်ရဲ့ သားပါ၊ သူဘယ်သွားသွား ကျွန်တော်ပဲ ကားလိုက်မောင်းပေးပြီး စောင့်ရှောက်ရပါတယ်၊ အစ်မကြီးသမီးကြွေရုပ်နဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က လမ်းထိပ်မှာ ကားတိုက်မိမလို့ဖြစ်ပြီး ဆုံးပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကလည်း စက်ရုံ မန်နေဂျာရဲ့ အစ်မ ဒီကလေးဆရာမဆီလာရင်း အစ်မကြီးသမီးနဲ့ ထပ်တွေ့ပါတယ်၊ အဲဒီနေ့ကတည်းက ဒီကလေးက အစ်မကြီး သမီးကို အိမ်ခေါ်သွားပြီး သူနဲ့ကစားဖို့ အဖော်ရအောင် မွေးစားပေးပါလို့ ပူဆာနေတာ၊ ကြွေရုပ်ကို ရှာမပေးမချင်း အမျိုးမျိုး ဆန္ဒပြ၊ ဆူပူပေါက်ခွဲ ဝန်းဝိုင်းကြို သောင်းကျန်းနေတာနဲ့ သူ့မိဘများကို ခွင့်တောင်းပြီး အစ်မကြီးတို့အိမ်လိပ်စာကို စက်ရုံကတစ်ဆင့် စုံစမ်းပြီး လာခဲ့တာပါ”

“ဟို ... ဆိုလိုချင်တဲ့ သဘောက !”

မေမေက နားမလည်သလိုလေး မေးလိုက်တော့မှ ဦးထွန်းက အားနာပါးနာ ပုံစံမျိုးနှင့် ...

“အစ်မကြီး သမီးကို မွေးစားချင်တဲ့အကြောင်း လာပြောပြတာပါ၊ ဒီကလေး မိဘများက ချမ်းသာကြွယ်ဝကြပါတယ်၊ အစ်မကြီး သမီးကို မကြောင့်မကြ မတောင့်မတထားပေးနိုင်မှာပါ”

ကြွေရုပ်ရဲ့ အမေသည် အံ့အားသင့်လျက် တိတ်ဆိတ်ငေးငိုင်သွားပါသည်။ ခဏနေမှ သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ချင်း ကြွေရုပ်ကို ဆွေးဆွေးငေးငေး လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကြွေရုပ်ကတော့ ‘မွေးစား’ ဆိုသည့်စကားလုံးကို နားမလည်လှဘဲ ...

“မေကြီး မွေးစားတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

“မွေးစားတယ်ဆိုတာ မေမေ သမီးကို သူတို့သမီးလို သဘောထားပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ သူတို့အိမ်ကို ခေါ်သွားမယ်လို့ပြောတာ သမီးရဲ့”

“မေကြီးကိုပါ ခေါ်သွားမှာလား”

“မေကြီးက လူကြီးဖြစ်နေပြီဆိုတော့ လိုက်လို့မရဘူး သမီးရဲ့”

“ဟင် ... မေကြီးမလိုက်ရင် သမီးလည်း မလိုက်ပါဘူး”

ကြွေရုပ်က ခေါင်းသွက်သွက်ခါပြီး ပြောမိတော့
ယောမင်းက ရှေ့တိုးလာကာ ...

“နင် ... ငါတို့နဲ့ လိုက်နေရင် အိမ်ရှေ့မှာရပ်ထားတဲ့
ငါ့ကားကြီးကိုလည်း စီးရမယ်၊ ဒီလို အိမ်ပိစီလေးနဲ့
မနေရတော့ဘူး၊ ငါတို့တိုက်ကြီးမှာ အပျံစားနေရမယ်၊
ခုလို ဖျာပေါ်မှာ မထိုင်ရတော့ဘူး၊ ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်
ရမယ်၊ ရေခဲချောင်း ကြိုက်သလောက် စားလို့ရတယ်၊
ဟင်းကောင်းကောင်းနဲ့ နေ့တိုင်း စားရမယ်၊ ပန်းသီးတွေ
လည်း စားရမယ်၊ အဝတ်အစားလှလှလေးတွေလည်း
ဝတ်ရမယ်”

“ဟို ... နင် ... နင့်ဘာလုံးတွေလည်း လိုက်ကောက်ပေး
ရမှာ မဟုတ်လား၊ မလိုက်ချင်ပေါင်”

ကြွေရုပ်သည် ယောမင်းကို မျက်စောင်းထိုးပြီး
မေ့မေ့ခါးကို ခပ်တင်းတင်း လှမ်းဖက်ကုပ်တွယ်ထားလိုက်ပါ
သည်။

မေမေက သက်ပြင်းထပ်ချလိုက်ရင်း ...
“တွေ့တဲ့အတိုင်းပါပဲရှင်၊ သမီးက ကျွန်မကို သိပ်ချစ်
တာ၊ သူ ကျွန်မနဲ့ ခွဲခိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မလည်း
သူ့ကို ကောင်းစားစေချင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ရင်ကွဲခဲပြီး

တော့သာ သူ့ကိုထည့်လိုက်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ
ရင်ကွဲမှာကိုလည်း ကျွန်မ မကြည့်ရက်နိုင်ဘူး”

ဦးထွန်းက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်လိုက်ရင်း ...
“အင်းလေ ... အစ်မကြီး ပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်၊
ကျွန်တော် အစ်မကြီးကို စာနာပါတယ်၊ ဒီမှာ လိပ်စာ
ကတ်လေး ယူထားပါ ခင်ဗျာ၊ အစ်မကြီး တစ်နေ့နေ
တစ်ချိန်ချိန် စိတ်ပြောင်းခဲ့ရင် ဆက်သွယ်နိုင်ပါတယ်”
“ကောင်းပါပြီကွယ်”

ဦးထွန်းက လိပ်စာကတ်လေး ထုတ်ပေးပြီး မတ်
တတ်ထရပ်ကာ ...

“ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျ”

“အေးကွယ် ...”

ဦးထွန်းက ကြွေရုပ် မေမေကို နှုတ်ဆက်နေတုန်း
မှာ ယောမင်းက ကြွေရုပ်နားနားကပ်ကာ ...

“အစူးမ၊ ငတုံးမ၊ ကြောင်ချီးရုပ်မ”

ဟု ပြောသွားပြီး အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားနှင့်
သည်။ သူ့မျက်နှာက အလိုမကျစွာ စူပုပ်မှုန်ကုပ်နေသည်။
ကားထွက်သွားတော့လည်း ကြွေရုပ်ကို မသိမသာ လက်သီး
ထောင်ပြသွားသေးသည်။

သူတို့ပြန်သွားတော့ မေမေက ကြွေရုပ်ကို ထွေး
ဖက်ထားကာ ...

“ဟိုကလေးပြောသလို ချမ်းချမ်းသာသာ မနေချင်ဘူး
လား သမီး...”

“ဟင့်အင်း... မေကြီးနဲ့ပဲ နေချင်တာ”

ကြွေရုပ်က မေမေပါးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် ဖျစ်
ညှစ်ရင်း ခပ်ချွဲချွဲလေး ပြောလိုက်တာမို့ မေမေက ကြွေရုပ်
ပါးကလေးတွေကို တအားနှမ်းပြီး ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထား
လိုက်လေသည်။

“မေကြီး... သမီး ဝပြီ”

“ဟင်... ဝပြီလား သမီးရဲ့၊ ထမင်းတွေ အများကြီး
ကျန်သေးတဲ့ ဥစ္စာ”

“သမီး မစားနိုင်တော့လို့...”

“ရင်များ ပြည့်သလား၊ အစာကြေဆေးလေး ကျွေးဦးမှ
ပါပဲ”

“ရင်မပြည့်ပါဘူး မေကြီးရဲ့”

“ဒါဆို ဘာလို့ မစားနိုင်တာတုန်း”

“အဟီး... ဟင်းမကောင်းလို့...”

ကြွေရုပ်က နှာခေါင်းလေး တစ်ချက်ရှုံ့ကာ ပြော
လိုက်တာမို့ ကြွေရုပ် မေမေက မျက်နှာညှိုးကျ ငြိမ်သက်သွား
ပါသည်။ ကြွေရုပ်ကတော့ မေမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာတွေ

1/13

ဘာတွေ မတွေးမိဘဲ ကလေးပီပီ ကိုယ့်စိတ်ထဲရှိတာ ပြောချ လိုက်တာပင်။ မေမေ ချက်ကျွေးတဲ့ ငါးသားသားလေးတွေက အရိုးပါ ဝါးစားလိုက်လို့လည်း မရ၊ အရိုးထွင်ဖို့ကလည်း ခက်၊ စားလို့လည်း မကောင်း။ အဲဒီလို ဟင်းမျိုးနဲ့ဆို ကြွေရုပ် ထမင်း များများ မစားနိုင်ပါ။

“ငါးလေးတွေက စားလို့ကောင်းပါတယ် သမီးရဲ့၊ မေမေ အရိုးနှင့်ပေးမယ်လေ”

“သမီး အဲဒီငါး မကြိုက်ဘူး”

“ဒါဆို သမီး ဘာဟင်းစားချင်လဲ ပြော”

“သမီး ... ပုစွန်ထုပ် စားချင်တယ်လို့ ပြောနေတာဖြင့် ကြာလှနေပြီ၊ မေကြီးက လခထုတ်ရင် ချက်ကျွေးမယ် ပြောပြီး တစ်ခါမှလည်း ချက်မကျွေးဘဲနဲ့...”

“ဒီတစ်ခါ လခထုတ်ရင်တော့ ချက်ကျွေးပါမယ် သမီး လေးရယ်၊ ဒီပန်းကန်ထဲက ထမင်းလေးတော့ ကုန်အောင် စားလိုက်နော်၊ တော်ကြာ ဗိုက်ထဲအစာသိပ်မရှိရင် သမီး ဗိုက်ဆာနေမှာစိုးလို့”

“သမီး ကုန်အောင်စားရင် မေကြီးက ပုစွန်ထုပ်ကြီး ချက်ကျွေးမှာလား”

“အေးပေါ့ ... လခထုတ်ရင် ချက်ကျွေးမှာပေါ့”

မေမေက သေသေချာချာ ကတိပေးတော့မှ ကြွေရုပ်က ပန်းကန်ထဲက ထမင်းနှင့်ဟင်းကို ကုန်အောင် စားပြ လိုက်ရလေသည်။

ကြွေရုပ်သည် ခဏတစ်ဖြုတ် ပူဆာပြီးတော့လည်း မေမေပျောက်ပျောက်ပင်။ လခထုတ်ရက်ဟာ ဘယ်နေ့ဆိုတာ လည်း ကြွေရုပ် မသိ။ မေမေက လကုန်ရက်နီးလာပြီဟု ပြော လျှင် ပုစွန်ထုပ်ကြီး စားရတော့မည်ဟု တွေးကာ ပျော်ရွှင်ရ သည်။

ရေခဲချောင်းသည် တွေ့လျှင်တော့ ယောမင်းကို ကြွေရုပ် သတိရမိသည်။ ကြွေရုပ်တို့လမ်းထိပ်ကနေ ကားကြီး ကားကောင်းတွေ ဖြတ်သွားတာမြင်တိုင်း ယောမင်းများ ပါလာ မလားဟု လိုက်လိုက်ကြည့်ရသည်။ ကြွေရုပ်သည် သူ့ကို ကြောက်ရွံ့သော်လည်း သတိရမိနေလေသည်။

အဲဒီလိုနှင့် ကြွေရုပ်ဆိုသော ကောင်မလေးသည် မထူးဆန်းလှသည့် နေ့ရက်တွေကို ပုံမှန်ဖြတ်သန်းလာရင်း ကြွေရုပ်ရဲ့ ဘဝမှာ ကြွေကွဲတုန်လှုပ်ခါးသီးစွာ အမြဲသတိရနေ တော့မည် နေ့ရက်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

အဲဒီနေ့ဟာ လခထုတ်သောနေ့ ... ။

ထိုနေ့က မေမေက စက်ရုံမှ ခပ်စောစောပြန်လာ ပါသည်။

မေမေက အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ဘူလက်ထဲက
အိတ်ကလေးနှင့် ခြင်းကလေးကို ချကာ ကြွေရုပ်ကို လှမ်းဖက်
ရင်း ...

“သမီး ... ဒီနေ့ ဘာနေလဲ သိလား”

“ဟင့်အင်း ... သိဘူး”

“လခထုတ်တဲ့နေ့လေ သမီးရဲ့”

“ဟယ် ... ဒါဆို ပုစွန်ထုပ်ကြီး စားရတော့မှာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ ... သမီး ခဏပဲစောင့်၊ မေမေ ဟိုဘက်လမ်း
ထိပ်က ထမင်းဆိုင်မှာ ချက်ပြီးသား သွားဝယ်လိုက်မယ်”

“ကိုယ့်ဘာသာ ဝယ်မချက်ဘူးလား”

“ဒီအချိန်က မေမေတို့နားက သားငါးချေးက ပိတ်ပြီ
လေ၊ ချက်ပြီးသား ဝယ်စားလိုက်တော့ မြန်မြန်စားရတာ
ပေါ့”

“အင်း ... သမီးလည်း မြန်မြန်စားချင်ပြီ၊ ဗိုက်ဆာလို
မေကြီးကို မျှော်နေတာ”

“မေမေလည်း သမီးဆာနေမှန်းသိလို့ တစ်ခါတည်း ဝယ်
လာခဲ့မလို့ပဲ၊ ဖယ်ရီ ရပ်ပေးတာက ဟိုဘက်လမ်းထိပ်၊
ထမင်းဆိုင်က ဒီဘက်လမ်းထိပ်ဆိုတော့ လမ်းမကြိုလို့
သာ၊ ခဏလေးပဲစောင့်၊ မေမေ ခုပဲ ပြန်လာခဲ့မယ်”

“သမီးလည်း လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

“လိုက်ချင်ရင်လိုက်ခဲ့၊ ဒါပေမယ့် လမ်းထိပ်ကပဲစောင့်
ရမယ်နော်၊ မေမေက ကားလမ်းဖြတ်ကူးပြီး လမ်းမကျယ်
ရဲ့ ဟိုဘက်ခြမ်းကဆိုင်မှာ သွားဝယ်ရမှာ”

“ဟုတ် ...”

မေမေက ကြွေရုပ်ရဲ့ လက်ကလေး တစ်ဖက်ကို
လှမ်းဆွဲပြီး လမ်းထိပ်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ မေမေ
လက်က နွေးနေသည်။ မေမေ ကြွေရုပ်လက်ကလေးကို ဆုပ်တွဲ
သွားတိုင်း ကြွေရုပ်စိတ်ထဲမှာ တက်ကြွ ပျော်ရွှင်မိမြဲပင်။

“သမီး ... ဟောဟိုက အုတ်ခုံလေးပေါ်မှာ ခဏထိုင်စောင့်
နော်၊ မေမေ ခုပဲ ပြန်လာခဲ့မယ်”

မေမေက ကြွေရုပ်လက်လေးကို လွှတ်ပေးလိုက်
သည်။ ကြွေရုပ်က အုတ်ခုံလေးဆီ ပြေးသွားထိုင်လိုက်ပြီး မေမေ
ကို တာတာပြလိုက်သည်။

မေမေ လမ်းဖြတ်ကူးသွားသည်။ ကားတွေက
လမ်းပေါ်မှာ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်နေကြသည်။ ကားတွေ
ကွယ်ကွယ်သွားတာမို့ မေမေ ထမင်းဆိုင်ဘက်သို့ လျှောက်သွား
နေတာကို သေချာမမြင်ရ၊ မေမေက ကြွေရုပ်မြင်ကွင်းထဲက
ပေါ်လိုက်၊ ပျောက်လိုက်ဖြစ်နေသည်။

ခဏနေတော့မှ မေမေ ပြန်လျှောက်လာတာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ မေမေလက်ထဲမှာ ပုစွန်ထုပ်ကြီးဟင်း ထည့်ထားသည့် ကြွပ်ကြွပ်အိတ် အထုပ်ကလေးကို ဆွဲထား သည်။ ကြွေရုပ်က 'ဟိဟိ စားရတော့မယ်' ဟု ဝမ်းသာအားရ ရေရွတ်မိရင်း ပါးစပ်ထဲမှာ သွားရည်တွေပင် စိမ့်ယိုလာသည်။

မေမေက လမ်းဖြတ်ကူးဖို့ ကားအရှင်းကို ရပ် စောင့်နေသည်။

ကြွေရုပ်က အုတ်ခုံပေါ် မတ်တတ်ထရပ်ကာ မေမေကို လက်လှမ်းပြနေတာမို့ မေမေက အားရပါးရပြုံးရင်း ဟင်းထုပ်ကလေးကို မြှောက်ပြလိုက်သည်။

ကားရှင်းသွားသည်။ မေမေ လမ်းဖြတ်ကူးလာပါ သည်။ ကြွေရုပ်ကလည်း ပျော်ရွှင်စွာ ကြိုနှာင့်နေခဲ့ပါသည်။ သို့သော် အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လာသော ကားတစ်စီးက ကြွေရုပ်မြင်ကွင်းထဲကို ဝင်လာပြီး မေမေက ကြွေရုပ်မြင်ကွင်း ထဲမှ ပျောက်သွားသည်။

“ဒုန်း...”

“ကျွီး...”

ကြွေရုပ် ဖျော်လင့်ခဲ့သည့် မေမေ ရယ်သံတွေ အစား ကားဘရိတ်အုပ်သံ၊ တစ်စုံတစ်ရာနှင့် တိုက်မိသံတွေကို သာ ကြားလိုက်ရသည်။

ကြွေရုပ်သည် လမ်းမပေါ်သို့ ဖိတ်စင်လွင့်ထွက် သွားသော ဟင်းရည်စများနှင့် ကြွေရုပ်ရဲ့ လက်သီးဆုပ်လောက် နီးနီး ကြီးသော ပုစွန်ထုပ်ကြီး တစ်ထုပ်ကို ကြောင်တောင်တောင် လေး စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ကြွေရုပ်နားမှာ လူသံတွေဆူညံလာသည်။ လူတွေ အများကြီးဝိုင်းအုံလာသည်။ မေမေအနားမှာ ကြွေရုပ် ဒူးထောက် ထိုင်မိတော့ မေမေက ကြွေရုပ် လက်ကလေးကို လှမ်းဆွဲဆုပ် လိုက်ရင်း...

“သ ... သမီး ... မေမေခေါင်းအုံးစွပ်ထဲမှာ လိပ်စာကတ် လေး ရှိတယ်၊ အဲဒီ ပုန်းနံပါတ်ကို လှမ်းဆက်ပြီး သမီး သူတို့နဲ့ လိုက်သွားပါ”

“ဟင့်အင်း ... သမီး မေမေနဲ့ပဲ နေမှာ ...”

မေမေက ကြွေရုပ်ကို ပြုံးကြည့်နေသည်။ ကြွေရုပ် က မေမေလက်ကို လှုပ်ယမ်းလိုက်ရင်း...

“မေမေ ... သမီး မေမေနဲ့ပဲ နေမှာနော်”

မေမေက ကြွေရုပ်ကို ကြည့်မြဲ။

“မေမေ ... သမီး မေမေနဲ့ပဲ နေမှာ၊ သမီး သူတို့သိ မသွားဘူးနော်”

မေမေက ကြည့်မြဲ။ ကြွေရုပ် တအားဆုပ်ထားမိ

၈၀ ဂျော့

သည် မေမေ့လက်တွေ့ သိပ်မနွေးတော့ဘဲ အေးစက်စ ပြုလာ
သည်။

“မေမေ ...”

“မေမေ ...”

“မေမေ ...”

“မေမေ ... ရေ ...”

တကြော်ကြော် အော်အော်မိနေသော ကြွေရုပ်ရဲ့
အသံကလေးသည်သာ မေမေ့နားမှာ ပျံ့လွင့်နေခဲ့တော့သည်။

✱ ✱ ✱

မှန်ထဲက ခုနစ်နှစ်အရွယ် ကလေးမလေးသည်
တဖြည်းဖြည်းနှင့်ပင် အလွန်လှပသော အပျိုစင် မိန်းကလေး
တစ်ယောက်အဖြစ် အသွင်ပြောင်းလာလေသည်။

ကြွေရုပ်သည် ပြီးပြည့်စုံစွာ အလှဆင်ယင်ထား
သော ကိုယ့်ရုပ်သွင်ကို ဆွေးဆွေးငေးငေးလေး စိုက်ကြည့်နေမိ
လေသည်။

ပန်းမျှောရောင် ပိုးမျှောဂါဝန်လေးဟာ ကြွေရုပ်ရဲ့
ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ပျော့အိတွဲကျနေသည်။ ရင်ပိုင်းပြတ် ပုံစံမျိုး
မို့ ပခုံးနှင့် ရင်ညွန့် တစ်ဝိုက်မှာ ရှင်းလင်းနေသည်။ ဘာလက်
ဝက်ရတနာမှ ဆင်မြန်းမထားတာမို့ ပို၍ရှင်းလင်းနေသလား
မသိပါ။ ဖွဖွလေး ထုံးထားသည့် ဆံထုံး၊ လဲ့လဲ့လေးသာ ပြင်
ထားသော မျက်နှာ၊ ပန်းမျှောကလေး ဆိုးထားသည့် နှုတ်ခမ်း

ဂျော့ ၈၆၁ အိုင်တိုက်

ဂျော့ ၈၆၁ အိုင်တိုက်

ငုံကလေး။ ပန်းချောရောင်လေး သမ်းနေသည့် ပါးမို့မို့ကလေး။
အားလုံးကို စုပေါင်းကြည့်သော် ကြွေရုပ်ဟာ ဖျော့တော့တော့
လေး လှနေပါတော့သည်။

ဒီလိုလှပတင့်တယ်စွာ နေထိုင်နိုင်ဖို့ ကြွေရုပ်ဘဝ
ကို သူ့အတ္တအောက်မှာ စတေးထားခဲ့ရတာ ၁၂ နှစ်တိုင်ခဲ့ပြီလေ။

“ကြည့်စမ်းကွယ် ... လှလိုက်တဲ့ မိန်းကလေး၊ မောင်
ယောမင်းက သမီးကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ လိုက်ဖက်မယ်ဆို
တာ သိပုံပဲ၊ သူက တို့ထက်တောင် ပိုသိသလား ထင်မိ
တယ်၊ နှုတ်ခမ်းနီအရောင်ရွေးပေးတာ၊ ဂါဝန်ဒီဇိုင်း ရွေး
တာကအစ တကယ့်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် အသေးစိတ်
ပဲ၊ ဒီပွဲမှာ သူ့သတို့သမီးလောင်းကလေးကို တော်တော်
လှနေစေချင်တယ်ထင်တယ်”

မိတ်ကပ်ဆရာစကားကြောင့် ကြွေရုပ်က မဲပြုံး
ကလေး ပြုံးမိသည်။ အရိနဲ့ အေးမြက အားကျကြည့်ကလေး
တွေနှင့် ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ အဒေါ်ကြီး ဒေါ်လှကလည်း
အခန်းထဲဝင်လာကာ ...

“အမလေးတော် စက်စက်ယိုအောင် လှနေပါလား...”

ဟု ရင်ဖိ၍ ရေရွတ်လိုက်သည်။

ခဏနေတော့ ဦးထွန်းက အခန်းဝမှာ ရပ်လာကာ

“ပြီးပြီလား ... ကြွေရုပ်”

“ပြီးပြီ...”

ဦးထွန်းက နာရီတစ်ချက် ငုံကြည့်ရင်း...

“ပွဲစဖို့ နာရီဝက်နီးနီး လိုသေးတယ်၊ ခဏနေ မောင်
ယောမင်း ပြန်ရောက်လာမှာပါ”

“ဦးထွန်း...”

“ပြောပါ ... ကြွေရုပ်”

“သူ ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ ဦးထွန်းသိတယ်မဟုတ်
လား”

ဦးထွန်း မဖြေပါ။ ကြွေရုပ်က ဦးထွန်းရှေ့သို့
တစ်လှမ်းချင်း တိုးသွားလိုက်ရင်း...

“ဖြေလေ ... ဦးထွန်း၊ ဦးထွန်းသိထားတဲ့အတိုင်း ဖြေ
ပေးပါ၊ သူဘယ်သူနဲ့ ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ ဦးထွန်း
သိရက်နဲ့ ရေငုံမနေပါနဲ့”

“သမီး သိရက်နဲ့ကွယ်”

“ဒါပေမယ့် ... ပြောပြပါ၊ ကြွေရုပ်သိထားတာနဲ့ ဦးထွန်း
သိထားတာနဲ့ တူသလားလို့ ကြွေရုပ် သိချင်လို့ပါ”

ဦးထွန်းက ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေသောအခါ ကြွေရုပ်
က ခနီးခန့် တစ်ချက်ရယ်လိုက်မိရင်း...

“ဦးထွန်း နှုတ်ကမထွက်ရဲရင် ကြွေရုပ် နှုတ်ကပဲ ထွက်ရတော့မှာပေါ့၊ သူ ... အခု သူ့ဆီလာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပြန်ပို့တယ်၊ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ သူ့လက်ရှိ ရည်းစားတွေထဲက တစ်ယောက်ပဲ၊ ဦးထွန်းမှာသာ ကြွေရုပ်လို သမီးတစ်ယောက်ရှိခဲ့ရင် ကိုယ့်သမီးနဲ့ စေ့စပ်တဲ့နေ့အထိ ရည်းစားပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်နဲ့ ဇာတ်လမ်းမပြတ်သေးတဲ့ ယောက်ျားမျိုးနဲ့ ဦးထွန်းသမီးကို ပေးစားမလား ... ”

“တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင်တော့ ပေးစားလိုက်မယ်”
“ဟင် ... ”

ဦးထွန်းက မဆိုင်းမတွပြန်ပြောလိုက်တာမို့ ကြွေရုပ်က အဲအားသင့်ငြိမ်သက်သွားပါသည်။ ဦးထွန်းက ပြတ်ပြတ်သားသား ဆက်ပြောသည်မှာ ...

“ဦးထွန်း သမီးကို မောင်ယောမင်းက တကယ် နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်တယ်ဆိုရင် ပေးစားလိုက်မယ်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ ရည်းစားတွေ အများကြီးရှိနိုင်ပေမယ့် အချစ်ဆိုတာကတော့ တစ်ခုတည်း ရှိချင်ရှိနိုင်တာပဲလေ”

“ဒါ ... ဦးထွန်း ဘက်လိုက်ပြောတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး ... မောင်ယောမင်း စိတ်ကို နားလည်လို့

ဦးထွန်း ဒီလိုပြောနိုင်တာပဲ၊ သူ့မှာက ငွေကလွဲရင် ကျန်တာတွေ သိပ်မှမပြည့်စုံပဲလေ၊ လူတွေရဲ့ ဂရုစိုက်မှုကို လိုချင်လို့ လူတွေကို သူ့မှာရှိတဲ့ ငွေတွေပေးပြီး ပေါင်းဇာယ်၊ သူ့ကို ဂရုစိုက်တဲ့ မိန်းကလေးတွေအပေါ်မှာသာယာတယ်၊ ဒါ သူ့မလွန်ပါဘူး”

ကြွေရုပ်သည် ယောမင်းဘက်ကသာ အစဉ်ရှိခဲ့သော ဦးထွန်းကိုစိုက်ကြည့်ကာ နာနာကျင်ကျင် ပြုံးမိရင်း ...

“ဦးထွန်း သမီးက ယောမင်းကို မုန်းနေခဲ့ရင်တော့ ဦးထွန်း ပေးစားချင်လည်း အလကားပဲလေ၊ မိန်းမတစ်ယောက် အကြောက်ဆုံးက ကိုယ်မုန်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရမှာကိုပဲ၊ ကြွေရုပ် ယောမင်းကို အရမ်းမုန်းတယ် ဦးထွန်း”

“သေချာရဲ့လား”

“ရှင် ... ”

ဦးထွန်းက ကြွေရုပ်ကို မကြည့်ဘဲ ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်ကို ငေးနေရင်း မေးခွန်းထုတ်လိုက်တာမို့ ကြွေရုပ်က ကြောင်သွားကာ ...

“ဦးထွန်း ဘာပြောတာလဲ”

“သမီး ... မောင်ယောမင်းကို မုန်းတာ သေချာရဲ့လားလို့ မေးတာပါကွယ်”

၈၆ ပုညသင်

“သိပ်သေချာတာပေါ့”

“အချစ်မှာမှ သံယောဇဉ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ အမုန်းမှာ
လည်း သံယောဇဉ် ရှိတတ်တယ် သမီးရဲ့”

ဦးထွန်းက တိုးတိတ်စွာ တုံ့ပြန်ပြောပြီး ကြွေရုပ်
ရှေ့မှ ထွက်သွားခဲ့သည်။ အမုန်းမှာ သံယောဇဉ်ရှိတယ်တဲ့၊
ကြွေရုပ် နားမလည်နိုင်ပါ။

ကြွေရုပ်သည် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်တန့်ကျန်ခဲ့ပြီးမှ
ညှော်ခန်းဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်သွားခဲ့မိသည်။ ထိုနောက်
စောစောက ထိုင်နေခဲ့သည့် ညှော်ခန်းကျယ်ကြီးရဲ့အလယ်မှာ
တစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်ရင်း ယောမင်း ပြန်လာ
မည့် အဝင်လမ်းဆီ လှမ်းမျှော်ငေးဆဲမှာ မျက်ရည်တစ်စက်က
ပါးပြင်ပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ လိမ်ဖြတ်စီးသွား၏။

မဆန်းတော့ပါ။

ဒီအိမ်ရောက်လာကတည်းက ကြွေရုပ် မျက်ရည်
ကျခဲ့တာ အဆန်းမဟုတ်တော့ပါ။ ဟိုတုန်းကတော့ အခုလို
ဣန္ဒြေရရလေး မျက်ရည်ကျခဲ့တာ မဟုတ်။ တအိီးအိီး အသံ
ထွက်လျက် ကလေးပီပီ အားပါးတရ အော်ဟစ်ငိုခဲ့မိတာ ဖြစ်
သည်။

* * *

“အီးဟီးဟီး အိမ်ပြန်မယ်... အိမ်ပြန်မယ်၊ မေကြီးဆီ
ပြန်မယ်”

“အဟိဟိ ... ဟားဟား ... ခွီခွီ...”

ယောမင်းတို့ အိမ်ကြီးထဲမှာ ကြွေရုပ်ရဲ့ ငိုသံ၊
ယောမင်းရဲ့ ရယ်သံတို့က အမြဲ ရောထွေးနေခဲ့ပါသည်။

ကြွေရုပ်ရဲ့ ငိုကြွေးတဲ့အသံ၊ ငိုကြွေးတဲ့ဟန်ဟာ
ယောမင်းအတွက်တော့ အမြဲ ရယ်စရာဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကြွေရုပ်
က တခြံခြံငိုလေ ယောမင်း ရယ်ရလေ ... ။ ငိုနေတဲ့ ကြွေရုပ်
ရှေ့မှာ စိမ်ပြေနပြေ ငုတ်တုတ်လာထိုင်ကြည့်ရင်း တခွီခွီ ရယ်
လိုက်၊ တဟီးဟီး ရယ်လိုက် လုပ်နေတော့တာမို့ ကြွေရုပ်ပင်လျှင်
သူ့ကို အံ့သြကာ အငိုတိတ်သွားရသည့် အထိပင်။ ကြွေရုပ်
အငိုတိတ်လျှင်လည်း ...

“ဟိတ် ငိုလေ ... ငို ... ငို ... ၊ ပါးစပ်ပြဲကြီးနဲ့ ရွံ့မဲ့ပြီး ငိုလေ၊ နှပ်တော့ သိပ်မထွက်စေနဲ့၊ ငါက ရွံ့တတ်တယ်”

ဟု လှမ်းပြောတတ်သည်။ အဲဒီအချိန်ကတည်းက သူ့ရယ်သံကို ကြွေရုပ် မုန်းသည်။ အမုန်းဆိုတာဘာမှန်းမသိ တတ်သည့် အရွယ်ကတည်းက ကြွေရုပ် သူ့ကိုမုန်းခဲ့ပါသည်။

သူ့အတွက်တော့ ကြွေရုပ်ဟာ အပျင်းပြေ ကစား စရာလေး တစ်ခုလိုပင်။

ကြွေရုပ် သူ့အိမ်ကြီးမှာ မနေချင်ခဲ့ပါ။ သို့သော် ကြွေရုပ်မှာ သွားစရာလည်း မရှိပါ။ ကြွေရုပ်ကို ခေါ်ထားနိုင် သည့် ဆွေမျိုးနီးစပ် အဆက်အသွယ်လည်း မရှိ။ ဖေဖေ မိဘ တွေက မေမေနှင့် သဘောမတူသဖြင့် အမွေဖြစ်ထားခဲ့သည်ဟု မေမေပြောဖူးသဖြင့်သာ ကြွေရုပ် သိခဲ့ရသည်။ “ခုတော့ ဖေဖေက လည်း ဆုံးရှုံးပြီမို့ ဘယ်ဆွေမျိုးနှင့်မှ အဆက်အသွယ် မရှိခဲ့ တာပင်။”

မေမေဆုံးသည့်နေ့က မေမေ မှာခဲ့သည့်အတိုင်း မေမေခေါင်းအုံးစွပ်ထဲကို နှိုက်ကြည့်တော့ ဦးထွန်း ပေးခဲ့သည့် လိပ်စာကတ်လေးကို တွေ့ရသည်။ မေမေ မှာခဲ့တဲ့အကြောင်း အိမ်နီးချင်းတွေကို ပြောပြတော့ အိမ်နီးချင်း အဆွေကြီး တစ် ယောက်က ဖုန်းဆက်ပေးခဲ့သည်။ ချက်ချင်းပင် ဦးထွန်းရော

ယောမင်းပါ ရောက်လာခဲ့ပြီး မေမေ ဈာပနအတွက် စီစဉ်စရာ ရှိတာ စီစဉ်ပေးပြီး ကြွေရုပ်ကို ယောမင်းအိမ်သို့ ခေါ်ဆောင် သွားခဲ့ကြပါသည်။

ယောမင်းတို့ဟာ တကယ့် သူဌေး။ အိမ်ကလည်း လှပသည်။ ခြံကလည်း ကျယ်ဝန်းသည်။ အိမ်ထဲက ပစ္စည်းတွေ ဟာလည်း ကြွေရုပ် မမြင်ဖူးသည့် အဖိုးတန် အကောင်းစား ဆွေချည်းပင်။ သို့သော် အိမ်ကြီးဟာ ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ် လှပါသည်။ ယောမင်း အဖေဟာ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေဆဲ သူဌေး ကြီး တစ်ဦးဟု ကြွေရုပ် သိထားဖူးပေမယ့် ထိုသူဌေးကြီးကို ယောမင်းတို့အိမ်မှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါ။ (ကြွေရုပ် ဒီအိမ်ကို ရောက်ကတည်းက သူ့အဖေကိုမတွေ့ရတာပင်။)

ယောမင်း အမေကလည်း ယောမင်းနဲ့သာ အတူ နေတယ်ဆိုပေမယ့် သိပ် အိမ်ကပ်လှတာ မဟုတ်ပါ။ ယောမင်း မေမေက လှသည်။ နုသည်။ သွက်သည်။ မြူးသည်။ မီးဖိုချောင် စဲဝင်တာ မတွေ့ဖူးပေမယ့် ရှောင်ပင်ထွက်ပြီး ပစ္စည်းတစ်ပုံ တစ်ပင်နှင့် ပြန်လာတာတော့ မကြာခဏတွေ့ရသည်။ ဝယ်လာ သည့် ပစ္စည်းတွေထဲမှာ မီးဖိုချောင်သုံး ပစ္စည်းမပါ။ ဖိနပ်၊ အိတ်၊ အဝတ်အစားနှင့် မိတ်ကပ်ပစ္စည်းတွေချည်းသာ။

မီးဖိုချောင်သုံး ပစ္စည်းတွေ အဝယ်ထွက်ရသူဟာ

ဒေါ်လုံ။ ယောမင်းတို့အိမ်ရဲ့ အိမ်မှကိစ္စတွေကို ဒေါ်လုံက လုပ်ပေးသည်။ ယောမင်းကို ဦးထွန်းက စောင့်ရှောက်ပေးရသည်။ ယောမင်း မေမေကတော့ ပွဲလမ်းသဘင်သွားဖို့ကိစ္စတွေနှင့်သာ အမြဲရှုပ်နေသည်။ ဆံပင်ပုံစံကို တစ်လ တစ်မျိုးပြောင်းတတ်သည်။

ဒီအိမ်က လူတွေကို ကြွေရုပ်နားမလည်ပါ။ သူတို့ရဲ့ဆုတ်ဆဲရေးက ကြွေရုပ်တို့ သားအမိ ဆက်ဆံရေးလို မရှင်းလင်းပါ။ ကြွေရုပ်တို့ သားအမိကတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သိပ်ချစ်ခဲ့ကြသည်။ မေမေက သမီးလေးကို ကြင်နာပြီး သမီးလေးက မေမေ့ကို အားကိုးသည်။ မေမေမှာ ပိုက်ဆံ မရှိလှပေမယ့် အုပ်ထိန်းသူပိသစ္စာ ကြွေရုပ်ကို အမြဲစောင့်ရှောက်လိုစိတ်ရှိသည်။

ယောမင်းတို့က ဒီလိုမဟုတ်။ ယောမင်းက သားတစ်ယောက်နှင့်မတူ၊ အရှင်သခင်နှင့် တူသည်။ ယောမင်း မေမေက အမေတစ်ယောက်နှင့် မတူ၊ မြူးကြွလွတ်လပ်ပြီး ဘာတာဝန်မှမရှိသည့် အပျိုတစ်ယောက်နှင့် တူသည်။ ဆွေမျိုးမစပ်သည့် အိမ်ထောင်ထိန်း ဒေါ်လုံက အမေလို ပြုစုရပြီး ဦးထွန်းက အဖေလို စောင့်ရှောက်ရသည်။ ယောမင်းအဖေကတော့ ရှိနေသည်ဆိုတာကိုသာ သိရပြီး ဘယ်ဆီမှာနေမှန်းမသိ။ ဘယ်တုန်းကမှလည်း အိမ်ပြန်မလာခဲ့ပါ။

“အီးဟီး... အိမ်ပြန်မယ်၊ အိမ်ပြန်မယ်”

ကြွေရုပ်သည် သူတို့ရဲ့ အေးစက်ခြောက်ကပ်နေသော အိမ်မှာ နေရတာ မွန်းကြပ်လွန်းလာတိုင်း ကြွေရုပ်တို့ သားအမိ နွေးနွေးထွေးထွေး နေခဲ့ဖူးသည့် အိမ်ကလေးဆီ ပြန်ချင်စိတ်ဖြင့် အော်ငိုမိမြဲပင်။

ကြွေရုပ် ငိုလို့ ယောမင်းရယ်လျှင် ကြွေရုပ်က အိမ်တံခါးဝဆီ ပြေးထွက်ပြီး အိမ်ပြန်ဖို့ ကြိုးစားမိသည်။ ထိုအခါ ယောမင်းက အိမ်တံခါးဆီ ကြွေရုပ်ထက်အရင်ဦးအောင် ပြေးထွက်ပြီး တံခါးတွေကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တံခါးကို ကျောမှီရပ်ကာ ...

“နင့်အိမ်မှာ ဘယ်သူမှဖြင့် မရှိဘဲနဲ့၊ နင်က ဘာကိစ္စ ပြန်မှာလဲ”

“မေမေရှိတယ်၊ မေမေရှိတယ်၊ အဟင့်... ဟီး”

“နင့်အမေက သေပြီလေ ကြွေရုပ်ရဲ့”

“အီးဟီး... မသေဘူး၊ မေမေ မသေဘူး”

ယောမင်းက မေမေ သေပြီဟုပြောတိုင်း သူ့ကို ကြွေရုပ် မုန်းလှပါသည်။ ကြွေရုပ် ငိုနေဆဲမှာ ညဝတ်အင်္ကျီ ဖားဖားကြီးဝတ်ထားသော ယောမင်း မေမေက အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာကာ ...

“ဟဲ့ ... စောစောစီးစီး နားငြီးလိုက်တာ ယောမင်းရယ်၊ ဒီကောင်မလေး ရောက်ကတည်းက တပူပူတဂျီဂျီနဲ့ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ နှင် ဘာစိတ်ကူးနဲ့များ ဒီလိုကောင်မလေးကို ခေါ်လာရတာလဲဟယ်”

“သား ပျင်းလို့၊ သားနဲ့ဆော့ဖို့ ခေါ်လာတာပေါ့...”

“ပျင်းရင် ကစားစရာနဲ့ ဆော့ပေါ့ဟဲ့”

“လူနဲ့ဆော့တာက ပိုပျော်စရာကောင်းတာ၊ ဒီကောင်မလေးက ရယ်စရာကောင်းတယ်၊ အပျင်းပြေတယ်၊ ခိုင်းလို့လည်း ရတယ်”

“စိတ်ရှုပ်လိုက်တာဟယ်၊ အေးရီရေ... လာစမ်း၊ ငါသွားစရာရှိလို့ ငါ့ကို လက်သည်းနဲ့ လာဆိုးပေးဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမ”

“ဗျူတီပါလာသွားမလို့ဟာ အချိန်သိပ်မရတာနဲ့ အိမ်မှာပဲ ပြင်ရတော့မယ်၊ ဒေါ်လုံရော ... ဟင်းကျက်ပြီလား”

“ကျက်ပြီ မမ ...”

“ဘာချက်လဲ”

“ယောမင်း စားချင်တယ်ဆိုလို့ ကြက်သားကြော်ရယ်၊ ငါးဥကြော်ရယ်၊ ဝက်သားပေါင်းရယ် လုပ်ထားတယ်မမ”

“အမလေးဟယ် ... ဒီကလေး ကြိုက်လိုက်မှဖြင့် အဆီအဆိမ့်တွေချည်းပဲ၊ အဲဒါတွေသာ နေ့တိုင်းစားရမယ် ငါ့ဝိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ထိန်းထားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဖို့ကန်စွန်းပလိန်းကို ဆီနည်းနည်းနဲ့ ကြော်လိုက်၊ ကြက်သားကို ဆီနည်းနည်းထည့်ပြုတ်ပြီး ရှောက်သီးများများ ညှစ်ပြီး ကြက်သွန်နီများများနဲ့ သုတ်လိုက် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ဒီနေ့ညနေ ဟိုတယ်မှာ ရေသွားကူးမလို့ ဘော်ဒါတွေနဲ့ ချိန်းထားတယ်၊ ငါအပြင်သွားတုန်း ရေကူးဝတ်စုံရယ်၊ ဦးထုပ်ရယ် ရှာထားပေးဦး ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ဟဲ့ ... ဟိုကလေးမလေး ခဏခဏ တဖြဲဖြဲ ငိုမနေနဲ့၊ ကြားရတဲ့လူလည်း နားငြီးတယ်၊ နှင်လည်း မောတယ်၊ တိတ်တော့...၊ ဟဲ့ အေးရီ၊ ဒေါ်လုံကို လှမ်းပြောလိုက်ဦး၊ ကောင်မလေး အငိုတိတ်သွားအောင် ရှိတဲ့မုန့်တွေ ချကျွေးလိုက်လို့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမ”

ယောမင်းမေမေက သူပြောချင်တာ တရစပ် ပြောပြီး အိမ်ပေါ်ထပ် ပြန်တက်သွားသည်။ အေးရီကလည်း ဒေါ်လုံ

ကို မှာစရာရှိတာ သွားမှာပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်လိုက်သွားသည်။

ယောမင်း မေမေဟာ သူ့ဘာသာ အလှအပမက်တာ၊ အိမ်မက်ပိတာ၊ ဘယ်အရာမဆို သိပ်အလေးအနက် မထားတာတွေ ရှိပေမယ့် ကြွေရုပ်အပေါ် သဘောဆိုးဆိုးထားကာ နှိပ်စက်ကလူ ပြုချင်သူမျိုးတော့ မဟုတ်။ ကြွေရုပ်အပေါ် ဆိုလည်းမဆိုး၊ ကောင်းလည်းမကောင်း၊ ခေါင်းမာပြီး ထင်ရာစိုင်းတတ်တဲ့ သူ့သားရဲ့ ပူဆာမှုကို မတတ်သာ၍ ခွင့်ပြုလက်ခံထားရသည့် သဘောသာပင် ...။

ကြွေရုပ် ဆူဆူညည် အော်ငိုလျှင် စိတ်ရှုပ်သလို ငေါက်ငမ်းတတ်ပေမယ့် ကြွေရုပ်ကို အစဉ်သဖြင့် မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့် ချိုးနှိမ်နေဖို့အထိတော့ သူ့မှာ အချိန်မရှိပါ။ သူ့အလှအပရေးရာနှင့်သူ၊ သူ့ပွဲလမ်းသဘင်နှင့်သူ အလုပ်ရှုပ်နေတတ်သူမို့ပင်။ သူ့သဘောမှာ သူနားအေးလျှင်ပြီးရောဆိုသည့်သဘော။ အငိုတိတ်ဖို့ဆို ရှိသမျှ မုန့်အကုန် ချကျွေလည်း နှမြောတွန့်တိုတတ်သူ မဟုတ်ပါ။

ကြွေရုပ်အတွက်တော့ ယောမင်း မေမေ ဒေါ်မေသီဟာ အံ့သြစရာကောင်းသော အမေ တစ်ယောက်ပင် ...။ ဒေါ်မေသီဟာ မေမေလို မဟုတ်။ မေမေ ကြွေရုပ်ကို နွေးထွေး

ယုယသလို ယောမင်းကို နွေးထွေးယုယခြင်းလည်း မရှိ။ သူ့ကိစ္စနှင့်သူသာ အာရုံများနေတတ်သူမျိုး။ ဖုန်းပြောလိုက်ပြီဆိုလည်း အကြာကြီး။ သူ့သား တစ်နေကုန် ဂိမ်းထိုင်ဆော့နေလည်း ဟန့်တားဖို့ သတိမရ။ စာကျက်ပါလို့လည်း တစ်ခွန်းမပြောသူပင်။

ကြွေရုပ်သည် တံတီးဟီးငိုနေရင်းက ဒေါ်မေသီကို ကြောက်ပြီး အသံတိတ်သွားကာ တအံ့အံ့ ဆက်နှိုက်နေရင်း မအေးရီ လာချပေးသွားသော မုန့်ဘူးထဲက မုန့်တွေကို လက်တစ်ဆုပ်စာ နှိုက်ပြီး ပလုပ်ပလောင်း စားမိတော့ ယောမင်းက ရယ်ပြန်သည်။

“ဟား ဟား ... အငတ်မ ဇာတိပြလာပြီ”

ကြွေရုပ်က သူ့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ မုန့်တွေကိုသာ နှိုက်နှိုက်စားနေလိုက်သည်။

ခဏနေတော့ ဒေါ်မေသီက အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ကျောကျောလေး ဆင်းလာသည်။ အလှပြင်ထားပုံက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလောက်နိုးနိုး။ ရေမွှေးနံ့တွေလည်း ကြိုင်လှိုင်နေပါသည်။

“သားရေ ... မာမိ အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ စားချင်တာရှိရင် ဒေါ်လဲ့ကို ပြော၊ သွားချင်တာရှိရင် ဦးထွန်းနဲ့ သွား ဟုတ်ပြီလား”

ဒေါ်မေသိကက ယောမင်းကို လှမ်းပြောမှာကြားရင်း ကောင်မလေးရှေ့မှာ ခြေကို ဆန့်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ကောင်မလေးက ဒေါ်မေသို့ ခြေရင်းမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချကာ ကြိုးသိုင်းဒေါက်ဖိနပ်ကို အသေအချာ ပတ်ချည်စီးပေးလိုက်ပါသည်။

ဒေါ်မေသို့ ထွက်သွားတော့ ယောမင်းက မှန်ကုပ်ကုပ် မျက်နှာထားနှင့် လှမ်းကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။ ကြွေရုပ်ကယောမင်းကို ကြွေရုပ်အနားမှာ ရှိမနေစေချင်တာမို့ ပလုပ်ပလောင်း စားနေရင်းက ...

“ဟဲ့ ... နင့်အမေနဲ့ လိုက်သွားပါလား”

“မလိုက်ပါဘူး”

“ငါ့အမြဲ လိုက်တယ် သိလား၊ မေမေလက်က ဆွဲပြီး လျှောက်လည်ရတာ အရမ်းပျော်စရာကောင်းတာ နင့်တို့က ပိုက်ဆံရှိတော့ နင်လိုချင်တာ လက်ညှိုးထိုးရင် နင့်အမေက ဝယ်ပေးမှာပေါ့”

“မာမိနဲ့ မသွားဘဲ ဦးထွန်းနဲ့သွားလည်း ငါလိုချင်တာ ဝယ်လို့ ရနေတာပဲ၊ ညနေကျမှ ဦးထွန်းကို ခေါ်ပြီး ဈေးသွားဝယ်မယ်၊ ကဲ ... ခုတော့ ရော ငါ ဒါစားနဲ့ တယ် ... ခွာပေး”

ယောမင်းက သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက နေကြာစေ့ကို ဆွဲထုတ်ကာ ကြွေရုပ်ဆီ ပစ်ပေးလိုက်တာမို့ ကြွေရုပ်မှာ ကိုယ်မျက်နှာကို မထိအောင် ကမန်းကတမ်း ဖမ်းယူလိုက်ရပါသည်။

“တစ်ထုပ်လုံး ခွာပေးရမှာလား”

“ဟုတ်တယ် ... ခွာပေး၊ ငါက နေကြာစေ့ ကြိုက်တယ်”

“နင်ကြိုက်ရင် နင့်ဘာသာ ခွာစားပါလား”

“ငါမခွာချင်လို့ နင့်ခွာခိုင်းတာပေါ့ ငတုံးမရဲ့”

“ငါမခွာချင်ဘူး”

“မခွာရင် နင့်ကို လူရှေ့မှာ ကြောင်ချိုးရုပ်လို့ အသံကျယ် ကြီးနဲ့ ခေါ်မယ်”

ကြွေရုပ်သည် ယောမင်းကို ကြောက်ကြောက်နှင့် နေကြာစေ့တွေ ထိုင်ခွာပေးရသည်မှာ လက်သည်းထိပ်ကလေးတွေတောင် နာလာရသည့် အထိပင်။ သူကတော့ ကြွေရုပ်ခွာပေးသမျှကို လက်ဖြန့်ခံကာ အဆင်သင့်ကလေး စားလေသည်။ သူ့လုပ်ရပ်ဟာ ဘယ်လောက်မုန်းဖို့ ကောင်းပါသနည်း။

ထိုမျှမကသေး ...။ သူ တင်းနစ်ကွင်းကို တင်းနစ်ကစားဖို့သွားလျှင်လည်း ကြွေရုပ်မှာ သူ့ရက်ကတ်ကို ထမ်းကာ သူ့နောက်လိုက်ရ၏။ သူတစ်ယောက်တည်း တင်းနစ်ရိုက်လျှင်နေလျှင် ကြွေရုပ်က ဘောလုံး ကောက်ပေးရ၏။

သူက ဘယ်သွားသွား ကြွေရုပ်ကိုခေါ်၏။ အဖော်
အဖြစ် ခေါ်တာတော့ မဟုတ်။ လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းစေ
ဖို့ ခေါ်တာဖြစ်၏။

“ကဲ ... ဈေးဝယ်ထွက်မယ်၊ ဦးထွန်းရေ ဈေးဝယ်ထွက်
မယ်၊ ကားအသင့်ပြင်ပါ၊ ကြွေရုပ် သွား အဝတ်အစား
လဲ၊ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့၊ အဝတ်အစားကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် လှလှ
ပပ ဝတ်ခဲ့၊ ခေါင်းကို သေချာပြီးခဲ့၊ ငါနဲ့အတူ ပါလာတဲ့
လူက ကြောင်ချီးရုပ်ဖြစ်နေရင် ငါပဲရှက်ရတယ်”

ယောမင်းက အမိန့်ပေးလိုက်လျှင် ကြွေရုပ်က
အဝတ်အစားသွားလဲပြီး သူနှင့်အတူ လိုက်လာခဲ့ရသည်။ သူက
ကြွေရုပ် ဝတ်စားလာတာကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီး သူ
စိတ်တိုင်းကျဖြစ်မှ ကားပေါ်တက်ခိုင်းသည်။ (သူစိတ်တိုင်းမကျ
လျှင် အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်ပြီး အဝတ်အစား ပြန်လဲရပါသည်။)

ရှာပင်းစင်တာ တစ်ခုသို့ရောက်လျှင် ကြွေရုပ်မှာ
အဆောက်အအုံကြီးကြီးထဲ မျက်လုံးပြူးကလေးဖြင့် တောင်ကြည့်
မြှောက်ကြည့် ထူးဆန်းထွေလာဖြစ်လို့ မဆုံးဖြတ်။

သူကတော့ ကြွေရုပ်လက်ထဲ ခြင်းတစ်ခု ထိုးထည့်

ပေးကာ

“ရှေ့ ... ကိုင်ထား”

ဟုပြောပြီး သူစားချင်သမျှ ချောကလက်၊ သကြား
လုံး၊ ပေါင်မုန့်၊ ကိတ်မုန့်၊ အာလူးကြော်၊ ပန်းသီး၊ လိမ္မော်သီး
တွေကို ခြင်းထဲသို့ ပစ်ပစ်ထည့်သွားသည်။ ကြွေရုပ်မှာ ဆွဲခြင်း
ဆွဲ၍သော်လည်းကောင်း၊ တွန်းလှည်းတွန်း၍သော်လည်းကောင်း
သူ့နောက်မှ လိုက်နေရသည်။

ဦးထွန်းက ...

“မောင်ယောမင်း ပစ္စည်းတွေ ဦးထွန်း လိုက်ကိုင်ပေးမယ်”

ဟုပြောလည်း သူက လက်မခံ။

“နေပစေ ဦးထွန်း၊ သူ့ဘာသာ ကိုင်ပစေ”

ဟု ပြောပြီး ကြွေရုပ်ကို တမင် မညာပြ အနိုင်
ကျင့်တတ်ပါသည်။ သူပစ်ထည့်သည့် ပစ္စည်းတွေထဲမှာ ဖရဲသီး၊
ပဲနီပုလင်း စသည့် လေးလံသော ပစ္စည်းတွေပါလျှင် ကြွေရုပ်
မှာ အီးအဲ ညည်းတွားရင်း ခါးလေးတစ်ခြမ်းစောင်းအောင်
ကိုင်ဆွဲသယ်မလာရသည်။ ကြွေရုပ်ရဲ့ ထိုပုံစံကို သူကြည့်ရှု
ရယ်မောလို့ အားရတော့မှ ကြွေရုပ်လက်ထဲက အထုပ်အပိုးတွေ
ကို ဦးထွန်းကို ယူခိုင်းတတ်သည်။

သူ့အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေ ဝယ်လျှင်
လည်း ကြွေရုပ်ပါရသည်။ အကျိုး ဘောင်းဘီ၊ ဖိနပ်၊ ဦးထုပ်
စသည့်ပစ္စည်းတွေ ထည့်ပေးလိုက်သည့် စက္ကူလက်ဆွဲအိတ်

တသိတစ်တွဲကြီးကို ကိုင်ပြီး သူ့နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်ပေးရသည်။

ကျောင်းဖွင့်ချိန်ရောက်လာတော့ သူက သူ့အိမ်ကို ပူဆာလိုက်ပြန်သည်မှာ ...

“သားနဲ့ သူနဲ့ အတန်းအတူတူပဲ မာမိ၊ သားတက်တဲ့ ကျောင်းမှာ သူ့ကို ပြောင်းထားပေးပါ”

ဒေါ်မေသိက မျက်လုံးပြူးလျက် ...

“ဟဲ့ ... ဖြစ်မလား၊ မင်းတက်တဲ့ကျောင်းက စရိတ်စက ကြီးကကြီးသနဲ့၊ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံရှိ သားသမီးတွေပဲ တက်တဲ့ ကျောင်း”

“သူ့ကိုလည်း သားတို့ မွေးစားထားတာပဲ၊ သူလည်း ပိုက်ဆံရှိ သားသမီး ဖြစ်သွားပြီပဲ”

“မသိဘူးဟယ်၊ သဘောပဲ၊ နင့်အဖေ သွားပြော၊ ဦးထွန်း ရေ ... သူ့အဖေ သဘောကရော ဘယ်လိုရှိသလဲ”

“ဆရာကတော့ ဒီလို ကိစ္စအသေးအမွှားလေးတွေကို လိုက်စဉ်းစားနေဖို့ အချိန်မရှိပါဘူး၊ မောင်ယောမင်း သဘောအတိုင်းလုပ်ပေးလိုက်လို့ပဲ ပြောမှာပါ၊ ကျွန်တော် ပဲ ကျောင်းလိုက်အပ်ပေးလိုက်ပါမယ်”

“ပြီးထားပဲ”

ဤသို့ဖြင့် ကြွေရုပ် သူ့ကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ လာရပါသည်။ ကျောင်းစတက်သည့် နေ့မှာတော့ သူ့ရည်ရွယ် ချက်ကို ကြွေရုပ် သိခဲ့ရသည်။

“ရော ... ငါ့အိတ်ပါ ယူလာခဲ့”

ယောမင်းက သူ့ကျောပိုးအိတ်လေးကို ကြွေရုပ် လက်ထဲ ထိုးထည့်ပေးပြီး ရှေ့ကနေ ရင်ကော့ထွက်သွားသည်။

အဲဒီနေ့မှစကာ ကြွေရုပ်ဟာ သူ့ရဲ့ လွယ်အိတ် သယ်သမား။ မုန့်ထည့်သည့် ခြင်းနှင့် ထမင်းဘူးကိုင်၍ လိုက် ပါရသူ။ မိုးရွာလျှင် ထီးဆောင်းပေးရသူ ...။ တင်စားပြီး ပြောရလျှင် သူ့ရဲ့ သက်တော်စောင့် ကိုယ်ရံတော်ပမာပင်။

ကျောင်းသွားပြီဆို ကြွေရုပ်ရဲ့ အိတ်ကို လွယ်၊ သူ့လွယ်အိတ်ကို တစ်ဖက်ကဆွဲ၊ တစ်ဖက်က ပလပ်စတစ်ခြင်း ကို ကိုင်ကာ လိုက်ရသည်။ သူမို့လို့ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး နေစိမ့်လိုက်တာကိုလည်း ကြွေရုပ်မှာ အံ့သြလို့မဆုံး။

နေ့ခင်း ထမင်းစားချိန်ရောက်လျှင် သူက ရေဆို့ ရှေ့ငေးရ၊ မုန့်ဆို မုန့်ထုပ်ဖောက်ပေးရ၊ လက်သုတ်ဝတ်ဆို့ လက်သုတ်ဝတ်ကို သူ့လက်ထဲထည့်ပေးရ၊ ကြွေရုပ်မှာ သူ့အဖေ ကြီးပမာ ပြုစုကျွေးမွေးရသေးသည်။

ညနေ ကျောင်းဆင်းပြီးချိန်၌ သူက တစ်စခန့် ထပြန်သည်မှာ ...

၁၀၂ ပုညခင်

“ကဲ ... လုပ်ငန်းလေး စ၊လိုက်ကြရအောင်”

ဟု ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြောပြီး ပန်းသီးတစ်လုံးကို ကြွေရုပ်ထဲ ပစ်ပေးလိုက်ခြင်းတည်း။

ကြွေရုပ်က ထိုပန်းသီးကို အမိဖမ်းယူပြီး လက်ဆန့်တန်းကာ လက်ဖဝါးပေါ်တင်ထားပေးရ၏။ သူက တင်းနစ်ဘောလုံးဖြင့် လှမ်းပစ်၏။ အခါနှစ်ဆယ်လောက်ပစ်မှ ပန်းသီးကို တစ်ခါထိ၏။ သူ့ဘောလုံးက ကြွေရုပ်လက်ကို လာထိလိုက်။ မျက်နှာနားမှာ ဝဲသွားလိုက်။ တစ်ကြိမ်မှာတော့ သူ့အား ကုန် ပစ်လွှတ်လိုက်သော ဘောလုံးက ကြွေရုပ်မျက်နှာကို ထိမှန်သွားလေသည်။

“အီးဟီးဟီး ... မုန်းတယ်၊ နင့်ကို မုန်းတယ်၊ မုန်းတယ်၊ မုန်းတယ် ... အီးဟီး ... အင့်အီး ... ”

ကြွေရုပ်သည် ကိုယ့်နဖူးကိုယ် လက်ဖဝါးဖြင့် ဖိအုပ်ပွတ်လိုက်ရင်း နာနာကြည်းကြည်း အော်ဟစ်ငိုကြွေးခဲ့မိလေသည်။

“မုန်းတယ်၊ မုန်းတယ်၊ နင့်ကို သိပ်မုန်းတာပဲ သိလား။”

၁၈ နှစ် သမီးကလေး ကြွေရုပ်သည် ငယ်ငယ်တုန်းကလို နှုတ်က ထုတ်ဖော်မပြောရဲ၊ မငိုရဲတော့သော်လည်း စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်၍ ပြောရင်း ယောမင်းနောက်မှ အထုပ်ဆွဲ၍ လိုက်ပါနေခဲ့ရပါသည်။ သူက ရှေ့က ကျောကျော၊ ကြွေရုပ်က နောက်က သူ့အထုပ်ဆွဲ၊ သူမို့မရှက်တာ။

ခုတော့ ... ကြွေရုပ်ဟာ အရင်လို ပုံမျိုးမဟုတ်တော့။ မေမေ ပြောဖူးသလိုပဲ ကြွေရုပ်ကလေးလို ရှင်းသန့်လှပနေခဲ့ပြီ။ ယောမင်း ဝယ်ပေးသည့် အဝတ်အစားများကလည်း တန်ဖိုးကြီးတွေချည်းသာပင်။ ကြွေရုပ်ရဲ့ ဇစ်မြစ်ကို မသိသူများက ကြွေရုပ်ဟာ ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေး မီးမလောင် ကြီးပြင်းလာရသော သူဌေးသမီးကလေးဟုသာ ထင်မှား ... ။

ကြွေရုပ်က မိန်းမဆန်ဆန် သပ်သပ်ရပ်ရပ် လှလှ ပပ အဝတ်အစားမျိုးကို မကြိုက်။ တန်ဖိုးကြီးသော်လည်း ကပိုက်ရုံဆန်သည့် ခပ်မိုက်မိုက် အဝတ်အစားမျိုးကို ကြိုက်သည်။ မကြိုက်လို့လည်း မဖြစ်။ ကြွေရုပ်က အမြဲ ယောမင်း နောက်မှာ မိန်းမကိုယ်ရံတော်ပမာ ကျားကျားလျားလျား နေခဲ့ရသူမို့ပင်။

လူကို လှဖို့ထက် သက်သောင့်သက်သာ ပိုဖြစ်စေသော ကြိုးသိုင်းဖိနပ်အပါး၊ ဂျင်းဘောင်းဘီအကျမ်း၊ တီရှပ်အနက်နှင့် ကုတ်အင်္ကျီပါးပါးရှည်ရှည်လေး ထပ်ဝတ်ထားသော ကြွေရုပ်ပုံစံက လှသော်လည်း မခမ်းနား။ ရှေ့ဆံပင်ကို နဖူးပေါ် စင်းစင်းချထားကာ ဘေးနှစ်ဖက်က ဆံပင်တွေကို စတက် အထပ်ထပ် ခုတ်၍ ပခုံးပေါ် ဝဲပျံ့ကျနေသော ပုံစံနှင့် ကြွေရုပ်ပုံစံလေးက အမြဲသွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ ပြုံးလိုက်တိုင်း ပါးချိုင့်ရှည်လေး ပေါ်လာတတ်သည့် မျက်နှာလေးက အလွန်ကြည့်ကောင်းမှန်း ကိုယ်ကိုယ်ကို သိသော်လည်း ယောမင်းကို စိတ်တိုနေရတာနဲ့ပဲ ပြုံးဖို့တောင် သတိမရနိုင်အောင် ယောမင်းရဲ့ အမှုပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ကို မနားတမ်း ထမ်းရွက်နေခဲ့ရသည်။

“ဟိတ် ... ကြွေရုပ် ကြည့်စမ်း ဘောင်းဘီမိုက်လား”

ဂျင်းတွေ သီးသန့်ရောင်းသည့် ဆိုင်ရှေ့ရောက်

တော့ ယောမင်းက ဘောင်းဘီတစ်ထည်ဆွဲယူကာ သူ့ကိုယ်နှင့် ကပ်ကြည့်၍ လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ကြွေရုပ်က လှတယ် ကောင်းတယ်ပြောလည်း သူယူချင်မှယူတာကို ကြွေရုပ်က နောကြေးနောပြုံး ကြွေရုပ်က မလှဘူးပြောလည်း သူ့ကြိုက်ရင် ဝယ်လိုက်တာပင်။ ဒါနဲ့များတောင် လေကုန်ခံ အချိန်ကုန် အလုပ်စွပ်ခံပြီး မေးနေသေးသည်။ အဲဒါတွေ မှန်းဖို့ကောင်းတာပင်။

“ဘယ်လိုလဲ ကြွေရုပ်၊ ကြည့်ပေးစမ်းပါ”

“အင်း ... မဆိုးပါဘူး”

ကြွေရုပ်က တာဝန်ကျလေး ပြန်ပြောလိုက်တော့ ယောမင်းက ဟွန့်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်ကာ ...

“မဆိုးပါဘူးဆိုတာ ကောင်းတယ်လို့ ပြောတာလား”

“ဆိုပါတော့ ...”

“လာ ... မင်း ဒီနားခဏလာ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ...”

“ဒီဘောင်းဘီကို မင်း ခဏလာကိုင်ထား၊ ပြီးရင် ဘောင်းဘီကို ဖြန့်ကိုင်ထားရင်း ကိုယ့်ရှေ့မှာ နှစ်ခေါက် လျှောက်ပြ ...”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ ဝတ်မှာက ကြွေရုပ်မှ မဟုတ်တာ”

“အရောင်ကြည့်မလို့ကွာ၊ အရောင်လှမလှကို ခေးခေးက

ရော နီးနီကရော အလင်းထဲမှာရော အမှောင်ထဲမှာပါ ကြည့်ကြည့်ရတယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း ဆိုင်က ဝန်ထမ်းတွေကို ခိုင်းပေါ့”

“သူတို့ကို ခိုင်းရင် ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ မင်းက ကိုယ့်ကိစ္စတွေ အမြဲလုပ်ပေးနေကျ ဆိုတော့ မင်းကိုပဲ စိတ်တိုင်းကျတယ်”

ယောမင်းက ကြွေရုပ်ကို စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်အောင် ခိုင်းစေသည့်နေရာမှာတော့ ပထမတန်းထဲကပင် ဖြစ်သည်။ ကြွေရုပ်မှာ သူခိုင်းတဲ့အတိုင်း ဆောင်းဘီကို ကြွေရုပ် ကိုယ်မှာကပ်လျက် သူ့ရှေ့နားနီးနီးမှာ တစ်ခါ၊ ခပ်ဝေးဝေးမှာ တစ်ခါ ရပ်ပြရသည်။ ဆိုင်ထဲက မီးလင်းလင်းဆောက်မှာ တစ်ခါ၊ ဆိုင်အပြင်ဘက်ကျကျ ခပ်မှောင်မှောင်နေရာလေးမှာ တစ်ခါ သွားရပ်ပြလိုက်တော့မှ ကျေနပ်တော်မူလေသည်။

နက်ခံတိုင် ဝယ်သည့်နေရာရောက်လျှင် သူက နက်ခက်တိုင်တစ်ခု ရွေးပြီး ကြွေရုပ်ကို လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီး၍ အချက်ပြလိုက်သည်။ ကြွေရုပ်ကလည်း သူ့နားသို့ ပျားခံ ထသွားကာ နက်ခံတိုင်ကို စည်းပေးရသည်။ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြုတ်လိုက်၊ စည်းလိုက်၊ မပြီးနိုင် မစီးနိုင်တော့ချေ။

သူ ဖိနပ်ဝယ်လျှင်လည်း ဖိနပ်ကို ကြိုးချည်ပေးရ

သူက ကြွေရုပ်ဖြစ်သည်။ တစ်ရံဝတ်လိုက်၊ ပြန်ချလိုက်၊ နောက် တစ်ရံ ရွေးလိုက်ဖြင့် မပြီးနိုင်တော့သောအခါ ကြွေရုပ်သည် သူ့ကို စောင့်ရင်း ငိုက်မြည်းလို့ပင် လာလေသည်။

ကြွေရုပ်ကိုဆို တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း ညစ်ရ၊ အနိုင်ယူရ၊ အရှက်ခွဲရမှ ကျေနပ်တတ်သော ယောမင်းက ဆိုင်ထောင့်ထိုင်ခုံလေးမှာ သူ့ကိုစောင့်ရင်း အိပ်ပျော်နေသော ကြွေရုပ်ကို မနိုးဘဲ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ကာ ဆိုင်ထဲမှ တိတ်တိတ်လေး ထွက်သွားလေသည်။

ကြွေရုပ် နီးလာသောအခါ ကြွေရုပ်ကို ပြုံးစေစေ ကြည့်နေသော ဆိုင်ဝန်ထမ်းများကိုသာ တွေ့ရသည်။ ကြွေရုပ် သည် ရှက်ရှက်နှင့် ကမန်းကတန်း ထရပ်လိုက်မိရင်း အိပ်မုန် ရန်မှားဖြင့် ...

“ဟို ... ဟိုတစ်ယောက် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ...”

အဝတ်လဲခန်းထဲမှာ အင်္ကျီဝတ်ကြည့်နေတာလား”

“ဟိုအစ်ကိုက သွားနှင့်ပြီ အစ်မ ...”

“ဟင် ...”

ကြွေရုပ်သည် ထူပူရှက်ရွံ့လျက် ဆိုင်ထဲမှ ခပ် သုတ်သုတ် လှမ်းအထွက် ...

“အစ်မ ... အစ်မ”

“ဟင် ... ဘာလဲ”

ဆိုင်ဝန်ထမ်း ကောင်လေးက စက္ကူလက်ဆွဲအိတ် တစ်သိကြီးကို လှမ်းပေးရင်း ...

“ဒီမှာ အစ်မအိတ်တွေ ကျန်ခဲ့လို့”

“ဪ ... အဟင်း၊ ကျေးဇူး”

ကြွေရုပ်သည် စက္ကူအိတ်တွေကို ကမန်းကတန်း လှမ်းဆွဲယူပြီး ကတိုက်ကရိုက် လှမ်းထွက်လာခဲ့ရပါသည်။ ပြီးတော့ ရှော့ပင်းစင်တာ တစ်ခုလုံး ပတ်လျက် သူ့ကိုရှာရ သည်။ နှစ်ပတ် သုံးပတ် ပတ်ရှာပြီးတော့မှ ပီဇာဆိုင်ထဲမှာ ဆေးဆေးဆေးဆေး ထိုင်၍ ပီဇာစားနေသော သူ့ကို တွေ့ရလေ သည်။

ကြွေရုပ်သည် ဆိုင်ထဲသို့ ဒေါသတကြီး ဝင်သွား မိကာ ...

“ဒီမှာ နင့်ကို ငါရှာနေတာ နင်မမြင်ဘူးလား၊ ငါ ဒီရှေ့က ဖြတ်လျှောက်နေတာ သုံးခေါက်ရှိနေပြီ”

“လေးခေါက်ပါ”

“ဘာ ...”

“ကိုယ် သေချာရေထားတာ၊ မင်း ဒီဆိုင်ရှေ့က ဖြတ် လျှောက်နေတာ ဒါနဲ့ပါဆို လေးခေါက်ရှိနေပြီ၊ ကိုယ်

ပီဇာ စမှာတုန်းက တစ်ခေါက်၊ ပီဇာလာချပေးတုန်းက တစ်ခေါက်၊ ပီဇာ နှစ်စိတ်မြောက် ဓားနဲ့ စလှီးတုန်းက တစ်ခေါက်၊ အခုတစ်ခေါက် ခုစုပေါင်း လေးခေါက် တိတိ”

သူက လက်လေးချောင်း ထောင်၍ ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်ရာ ကြွေရုပ်မှာ သူ့ကိုဆွဲဆောင်နိုင်လှုပ်ပစ်ချင်စိတ် ဖြင့် အသည်းယား၍ သွားလေသည်။

“နင် ငါ့ကိုနှိပ်စက်နေတာပေါ့လေ”

“နှိပ်စက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း ကိုယ့်ကို ပြူးပြူးပျာ ပျာ လိုက်ရှာနေတဲ့ပုံက ရယ်စရာကောင်းလို့ ထိုင်ကြည့် နေတာ ...”

“ဘာ ...”

“ဒါပါနဲ့ဆို နှစ်ဘာရှိပြီ”

“ဘာ ...”

“သုံးဘာ ...”

သူက ကြွေရုပ်ကို မော့မကြည့်ဘဲ လက်သုံးချောင်း ထောင်ပြလိုက်ပြန်သည်။

ကြွေရုပ်သည် သူ့ရဲ့ မထိမဲ့မြင် ပုံကို ဒေါသထွက် လွန်းလို့ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းပင် မသိတော့ချေ။ ယောမင်းက တော့ ပီဇာတစ်စိတ်ကို ခက်ရင်းဖြင့် ထိုးစားရင်း ...

“နောက်တစ်ဘာ ထပ်အော်ရင် ငါလည်း ငြိမ်နေမှာ မဟုတ်တော့ဘူးနော်၊ ကြောင်ချေးရုပ်လို့ ငါထအော်ရင် ငါ့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့...”

ဟု ခပ်အေးအေး ပြောလေသည်။

ကြွေရုပ်သည် ဘာမှထပ်မပြောနိုင်တော့ဘဲ လက် သီး နှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ သူ့ရှေ့မှာရပ်လျက် ဒေါသစိတ်ဖြင့် ဖိုလှိုက်လာပါသည်။ ထို့နောက် သူ့ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့ရှေ့က ပီဇာပန်းကန်ကို လှမ်းဆွဲယူကာ ပီဇာစိတ်တွေကို လက်ဖြင့် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ယူကာ ပလုပ် ပလောင်းပင် စားပစ်လိုက်မိတော့သည်။

ယောမင်းက ကြွေရုပ်ရဲ့ အပြုအမူကို အံ့သြတကြိမ် စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ တဟားဟားရယ်လိုက်လေသည်။ ကြွေရုပ် ရဲ့ ပြုမူသမျှဟာ သူ့အတွက် အမြဲ ဟာသဖြစ်လို့နေသည်။

ယောမင်းသည် ကြွေရုပ်ကို ဟာသလုပ်ရင်လုပ်၊ မလုပ်ရင် တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး ပညာပြဖို့ ကြံစည်နေတတ် ၏။

တစ်နေ့တော့ ဈေးဝယ်ထွက်ရင်း ယောက်ျားဝတ် အတွင်းခံ နောင်ဘီရောင်းသည့် ကောင်တာရှေ့တွင် သူက ဗြန်းခနဲ ရပ်ပစ်လိုက်ပြီး ရောင်စုံအတွင်းခံဘောင်းဘီ အလိပ် လေးတွေ ထည့်ထားသည့် ဘူးတွေဆီ လက်ညှိုးထိုးပြကာ ...

“ဘာအရောင် လှလဲ...”

“ဘယ်သီမလဲဟဲ့...”

ကြွေရုပ်က ရှက်ရှက်နှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် အော် လိုက်တော့ သူက ပြုံးစိစိရုပ်ဖြင့် ...

“ရွေးပေးပါဦး...”

“နင့်ဘာသာ ရွေးပေါ့!”

“အရောင်လေး လှမ်းကြည့်ပေးရုံလေးနဲ့ ဘာဖြစ်မှာမို့လို့ လဲ၊ ရွေးပေးစမ်းပါ”

ကြွေရုပ်သည် အံ့တစ်ချက်ကြိတ်လိုက်ပြီး ဘောင်း ဘီဘူးတွေကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲထားလျက်ကပဲ သုံးလေးဘူး လှမ်းယူကာ ဆွဲခြင်းထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ သူ့ကို အတိုက် အခံ ဆက်လုပ်နေလျှင် ကြွေရုပ် ရှက်ရမှာမို့ပင်။ သူကတော့ ကြွေရုပ်ရဲ့ အခက်တွေ့ အရှက်ရနေပုံကို သဘောကျ အုမြူး လျက် ကျိတ်ရယ်နေသည်။ အမြဲလို မှန်ကုပ်နေတတ်သော သူ့မျက်နှာဟာ ကြွေရုပ်ကို ချောက်တွန်းရ၊ ပညာပြရသည့် အခါများမှာ မြူးရွှင်နေတတ်သည်။ ကြွေရုပ်ကိုသာ ဒုက္ခမပေး ရလျှင် သူ့ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ မရှိတော့တဲ့အတိုင်းပင်။

သူ့ပုံစံဟာ ပိန်ပိန်ပါးပါး အသားဖြူဖြူ၊ ဆံပင် ပျော့ပျော့စင်းစင်းကို ဘေးခွဲခွဲကာ ထိုဘေးခွဲဆံပင် ခပ်ရှည်ရှည်

၁၁၂ ပုညခင်

အစက မျက်နှာပေါ် ခပ်စွေစွေအုပ်ကျနေသည်။ ထိုဆံပင်စကြာက မျက်လုံးကိုပင့်ကာ ခပ်စူးစူး ခပ်မိုက်မိုက် တြည့်တတ်သော ဂျစ်တစ်တစ် သူ့ပုံကို ကောင်မလေးတွေက ကြွေကြတာတော့ အမှန်ပင်။

ကြွေရုပ် ထမ်းရွက်ရသမျှ သူ့ကိစ္စအပေါင်းတွင် ရည်းစားသန်ကိစ္စက အဆိုးဆုံးပဲ ဖြစ်လေသည်။

သူ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို အသည်းအသန် ကြွေပြီဆိုလျှင် ထိုကိစ္စက ကြွေရုပ်ရဲ့ ခေါင်းပေါ်သို့ ကျရောက် လာလေတော့သည်။

* * *

“ဒုန်း... ဒုန်း”

“ကြွေရုပ်... ကြွေရုပ်... ထမ်းပါ။ အရေးကြီးလို့ တံခါး ဖွင့်စမ်းပါ”

တစ်မနက်မှာ မနက်စောစောစီးစီး ယောမင်းက ကြွေရုပ်ရဲ့ အခန်းတံခါးကို တဒုန်းဒုန်း လာထုလေသည်။

ကြွေရုပ်သည် ဆူညံအသံဗလံတွေကြောင့် လန့်နိုး လာပြီး အခန်းတံခါးကို ပြေးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် သူက ကြွေရုပ် လက်ကို ဆောင့်ဆွဲခေါ်လိုက်တာမို့ ကြွေရုပ်မှာ ငိုက်ခနဲ ပါသွား ပါသည်။

“ကြွေရုပ်... နင့်ကို ငါပြစရာရှိလို့၊ ငါနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ စမ်းပါ”

“ငါ မျက်နှာ မသစ်ရသေးဘူးဟဲ့”

“မသစ်ရသေးလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ နင်မပြောရင် ဘယ်သူ့
မသိဘူး”

ယောမင်းက ကြွေရုပ်ကို ခြံထဲက စက်ဘီးနားသို့
စွတ်ဆွဲခေါ်သွားသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“စကားမရှည်နဲ့၊ လိုက်မှာသာ လိုက်ခဲ့”

“စက်ဘီးနဲ့ သွားမှာလား”

“အေး ... ဟိုဘက်လမ်းထိပ်နားလေးတင်”

“စက်ဘီးက တစ်စီးတည်းလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရော ... နင်နင်း ...”

“နင်ကရော ...”

“ငါက နောက်ကထိုင်လိုက်မှာပေါ့”

“ဘာ ...”

“ဟာ ... နားအူလိုက်တာ”

“နင်က ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ငါနင်းတာကို ထိုင်စီးမယ်

ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“နင်မရှက်ဘူးပေါ့”

“မရှက်ပါဘူး၊ သက်သာရင် ပြီးတာပဲ”

ယောမင်းက ကြွေရုပ်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မငဲ့ညှာ
ပူးချေ။ မျက်နှာတောင် မသစ်ရသေးသော ကြွေရုပ်မှာ အိမ်နေ
ရင်း အဝတ်အစားဝတ်သည့် ဒူးလောက် တောင်းဘိပ္ပာယနှင့်
တီရှပ်ပွပွ အကြွေတွန့်ကိုဝတ်လျက်ပင် စက်ဘီးကို ကြိုးရုန်း
နင်းထွက် လာရပါသည်။ သူကတော့ နောက်ထိုင်ခုံမှာ
အမြဲနံ့သား ထိုင် လိုက်လာသည်မှာ လေကလေးတောင် ချွန်လို့။

“ဟိုး ... ဟိုးထား ... stop၊ ဒီမှာရပ်”

သူ့အော်သံကြားတော့မှ ကြွေရုပ် စက်ဘီးပေါ်မှ
ဆင်းလိုက်ပါသည်။

“လာ ... ဟိုဆိုင်ထဲကနေ လှမ်းကြည့်ရင် မြင်ရတယ်”

သူက မှန်တွေကာရံထားသည့် ကော်ဖီဆိုင်ထဲသို့
ဦးဆောင်ဝင်သွားသည်။ ပြီးတော့ လမ်းဘက်သို့ လှမ်းမြင်နိုင်
သည့် ထိုင်ခုံမှာနေရာယူလိုက်ပါသည်။ ကြွေရုပ်လည်း ဘုမသိ
ဘမသိ သူ့နားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။ သူက လမ်းမဘက်သို့
လှမ်းကြည့်နေရာက လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးလိုက်ရင်း ...

“အိုကေ ... လာပြီ၊ ကြွေရုပ် ... ဟိုမှာကြည့်လိုက်စမ်း၊

ကောင်မလေး တစ်ယောက် လျှောက်လာနေတာတွေ

လား၊ ကြိုးရှည်ရှည် အိတ်အဝါရောင်လေးနဲ့ ...”

ကြွေရုပ်က ယောမင်း ညွှန်ပြသည့်ဘက်ဆီ လှေ
ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဆံပင်ကောက်ကလိန်လေးတွေနဲ့ တစ်ယောက်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဘာကို ဘယ်နှယ်ရမလဲ ...”

“အဲ့ဒီ ကောင်မလေးကို ငါလိုက်မလို့၊ နင့်ကို ပြော
ခေါ်လာတာ၊ နင့်မျက်စိထဲ ဘယ်လိုသဘောရ
အိုကေရဲ့လား”

“မဆိုးပါဘူး”

“နင်ကလည်း ဂျင်းဘောင်းဘီဝယ်တုန်းကလို အဖြေ
ဖြေပြန်ပြီ”

“နင်ကလည်း ဂျင်းဘောင်းဘီ ဝယ်တုန်းက မေးသ
မျိုးပဲ မေးတာမဟုတ်လား၊ ငါ ဘယ်လိုဖြေဖြေ
သဘောနဲ့နင်ပဲ ဆုံးဖြတ်မှာ မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့၊ ဒါပေမယ့် နင့်ထင်မြင်ချက်ပါပဲ
တစ်ခုခု အမှားအယွင်းဖြစ်ရင် နင့်အပေါ် အပြစ်ပုံချ
ရတာပေါ့”

သူက ခပ်သာသာလေး ပြောလိုက်ပေမယ့် ကြွေရုပ်
တော့ မခံချိုမခံသာ စိတ်တွေ တလိပ်လိပ်ထလာရပါသည်။

“ပြီးတော့ ... သူ့ကို နင် မြင်ဖူးထားဖို့ လိုအပ်တယ်
လေ၊ နင်ပဲ သူ့ကို လိုက်ရမှာဆိုတော့”

“ဘယ်လို ...”

“ငါ့ကိုယ်စား နင် သူ့ကိုလိုက်ပေးရမယ်”

“စူးနေလား ယောမင်း ...”

“မရှူးဘူး၊ ငါပြောမယ် ... သေချာနားထောင်၊ သူ့နာမည်
က ကသစ်တဲ့၊ မနက်တိုင်း ဒီလိုအချိန်ဆို ဒီဆိုင်ရှေ့က
ဖြတ်ပြီး သင်တန်းတက်ဖို့ သွားတယ်၊ သူက ACCA
သင်တန်းတစ်ခု တက်နေတယ်၊ ပြီးတော့ တခြား
သင်တန်းတွေလည်း တက်နေတာဆိုတော့ မနက် ဒီလို
အချိန်တိုင်း အိမ်ကထွက်တယ်၊ သူ့ကို တွေ့ချင်ရင်
မနက်တိုင်း အိပ်ရာစောစောထမှဖြစ်မယ်၊ ငါနေ့တိုင်း
စောစော မထနိုင်ဘူး၊ အဲ့ဒီတော့ နင်ပဲ စောစောထပြီး
သူ့ကို ဒီဆိုင်ထဲကစောင့်ပြီး ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ရိုက်ထား၊
တစ်ပတ်တိတိ ရိုက်ပြီးတာနဲ့ နောက်တစ်နေ့ မနက်စော
စော သူ အိမ်ကထွက်ခင် သူ့ခြံတံခါးဝမှာ သူ့ဓာတ်ပုံ
တစ်ပုံနဲ့ နှင်းဆီပွင့်တစ်ပွင့် သွားချထား၊ ဓာတ်ပုံနောက်မှာ

“ကိုယ့်ရင်ထဲက ပုံရိပ်ရှင်သို့” လို့ ရေးပြီး ဆောက်နားမှာ
ယောမင်းလို့ ရေးပေးလိုက်၊ ကြားလား”

သူက ရည်းစားထားတာတောင် အပါးခိုချင်သူ
ဖြစ်သည်။ ကြွေရုပ်ကို ခိုင်းစရာအကွက်ရှာတွေ့နိုင်သူ ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့မှစကာ ကြွေရုပ်သည် မနက်တိုင်း စောစော
ထလျက် သူခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်ပေးရလေသည်။ သူကတော့
ဟိုက ကြွေလောက်ပြီထင်မှ လူလုံးထွက်ပြပြီး အသာကလေး
ကောက်တွဲသွားရုံပင်။ တော်တော် သက်သာကျိုးသည့် ရည်းစား
ထားနည်း ဖြစ်၏။ အတုယူဖွယ် ကောင်းလေစွတည်း။

ရည်းစားဖြစ်ကြပြီးနောက်တွင်လည်း လက်မလွတ်
သေး။ သူ့ကောင်မလေးနှင့် ဖုန်းပြောဖို့စိတ်မပါသည့်အခါ၊
ချိန်းထားပြီးမှ သွားဖို့ပျင်းသောအခါ ကြွေရုပ်က ဖုန်းကို သူ
ကိုယ်စား ကိုင်ပြီး ...

“သူသိပ်နေမကောင်းလို့ အိပ်နေပါတယ်ရှင်”

“သူ အရေးတကြီးကိစ္စနဲ့ အပြင်ထွက်သွားတာ ဖုန်းမေး
ကျန်ခဲ့ပါတယ်ရှင်”

“သူ ရေချိုးခန်း ဝင်နေပါတယ်ရှင်”

“သူ့အမေ နေမကောင်းလို့ စောင့်ပေးနေရပါတယ်ရှင်”
စသဖြင့် ... စသဖြင့် အကြောင်းပြချက်တွေ

စောင့်ပေးနေချိန်မှာ သူကတော့ အိပ်ရာထက်မှာ အသာကလေး
နပ်ရှင်နေသည်။

နည်းနည်းကြာလာတော့ သူ့ကောင်မလေးက
ကြွေရုပ်ဆီကိုပဲ ဖုန်းတဂျိဂျိဆက်ကာ သူနဲ့တွေ့ချင်ကြောင်း
ပြောနေတော့တာမို့ ကြွေရုပ်က စိတ်ရွပ်လာကာ သူ့ဆွံ့သွား
ပြောရပါသည်။

“နှင့် ကောင်မလေးက ဒီညနေ နင်နဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ငါ ခရီးသွားတယ်ပြောလိုက်၊ နိုင်ငံခြားသွားတာလို့၊
နစ်နဲ့ချီ ကြာမှာလို့ ...”

“နှင့်ဘာသာ ပြော၊ ငါတော့ ဆက်မလိမ်ချင်တော့ဘူး၊
မျက်နှာပူတယ်”

“ငါတောင်မှ မပူတာ၊ နင်က မဆီမဆိုင် ဘာဝင်ပူနေ
တာလဲ”

“နှင့် ... သူနဲ့မတွေ့ချင်တော့ဘူးလား ယောမင်း”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ ပျင်းသွားလို့”

“ပြဿနာပဲ”

“အေး ... ပြဿနာ ဖြစ်ရင်တော့ နင်ဝင်ရှင်းပေးဦး”

ကြွေရုပ်သည် တကယ်ပဲ သူ့ပြဿနာကို ခေါင်းခံ ရှင်းပေးရလေသည်။ ကောင်မလေး ချိန်းသည့် နေရာကို ကြွေရုပ် ပဲ သွား။ သူ့ကို အပြစ်မပုံအောင် ဇာတ်လမ်းတွေဆင်ပြီးပြော၊ သူ့အမေမှာ နှလုံးရောဂါရှိလို့ အဖေက နိုင်ငံခြား ခေါ်သွားလို့ ဆိုတာမျိုးတွေကို ယုံလောက်အောင် ပြီး။ ကြွေရုပ်က ကြားထဲက မုသာဝါဒတွေ ကျူးလွန်နေချိန်မှာ သူကတော့ ပြဿနာရှုပ်ခဲ့တာ သူမဟုတ်သလို အိမ်က တိဗီမှာ ဘောလုံးပွဲကို အသည်းအသန် ကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ဒေးဗစ်ဘက်ခမ်းတို့ ဝိန်းရူနီ တို့တွေပဲ အပြည့်နေရာယူ ကြီးစိုးနေသည်။

ဒီလိုနဲ့ နောက်တစ်ယောက် ...

နောက်တစ်ယောက် ...

တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ...

တစ်ပြဿနာပြီး တစ်ပြဿနာ ...

သူ့ပြဿနာတွေက ရှင်းလို့ကို မကုန်နိုင်ချေ။

ရည်းစားတွေ များများလာတာနဲ့အမျှ သူ့ပုံစံက လည်း ပဲပိုများလာခဲ့သည်။ ကောင်မလေးတွေအထာကို ပိုညက် လာခဲ့သည်။ ပိုပြီး စတိုင်လ်ကျလာသည်။ ကြွေရုပ်နှင့် စကား ပြောလျှင်တောင် အရင်လို နင်တွေ ငါတွေ မပြောဘဲ မင်းတွေ ကိုယ်တွေ သုံးကာပြောတတ်လာသည်။

သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ငြိမ့်သို သူ့မှာ ကာမဝန်မလေးပါ။ သူ့ကောင်မလေးကို ပေးဖို့ မွေးနေ့လက် ဆောင် ဝယ်ပေးရတာလည်း ကြွေရုပ်၊ Romantic ဆန်ဆန် စည်းလေးတွေ၊ အမှတ်တရ ကတ်လေးတွေ၊ ပန်းစည်းတွေ၊ မွေးဖွားအရပ်တွေ ဝယ်ရတာလည်း ကြွေရုပ်။ ကောင်မလေးနှင့် လိုက်ဖက်မည့် ရေမွှေး၊ နှုတ်ခမ်းနီ၊ အိတ် စသည်တို့ကို ရွေး ချယ်ဝယ်ယူ အံ့စားရတာကလည်း ကျွန်တော်မျိုးမ ကြွေရုပ် သာပင်။ သူကတော့ ကြွေရုပ် ဝယ်ယူထုပ်ပိုးပေးထားတာကို စဆင်သင့်ကလေး ယူသွားပြီး ပေးလိုက်ရုံပင်။

ဦးနောက် အခြောက်ရဆုံးကတော့ သူ ထိုကောင် မလေးကို ဖြတ်ချင်သည့်အခါမှာပင်။ ပြဿနာတွေ အကျယ် အကျယ် ဖြစ်မလာအောင် ကြွေရုပ်ကပဲ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြားဝင် ခေါင်းခံနေခဲ့ရတာ အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့ ...။ စိတ်မောရလွန်းလို့ ဒီဝင်ကြွေးက ကျွတ်ချင်ပြီ။

တစ်နေ့တော့ သူက ည ဆယ်နာရီလောက်ကြီး ကြွေရုပ် တိဗီကြည့်နေတုန်းမှာ သူ့အခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်မှ တုန်းဘုန်း ပြေးဆင်းလာကာ ...

“ကြွေရုပ် ... ကိုယ် ပြောဖို့မေ့နေလို့၊ မနက်ဖြန် ကိုယ် ကောင်မလေးကို မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးဖို့ရှိတယ်။

ကိုယ် မနက်စောစော ထသွားရမှာမို့လို့ ဒီည သွားဝယ်
ပြီး ပါကင်လုလုထုပ်ထားလိုက်”

“ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်မှာ သွားဝယ်ရမလဲ”

“လမ်းထိပ် စတိုးဆိုင်ကို သွားနှိုးပြီး ဝယ်ပေါ့၊ ဒီအနီး
အနားကဆိုင်တွေက အိမ်နဲ့တွဲရက်ပဲ မဟုတ်လား”

“ငါတစ်ယောက်တည်း သွားရမှာလား”

“သွားပေါ့ ... ကိုယ်တော့ မလိုက်နိုင်ဘူး၊ အိပ်ချင်ပြီ၊
မနက်စောစော ထရဦးမှာ၊ စောစောအိပ်မှ ...”

သူက သူပြောချင်တာပြောပြီးတာနှင့် အပေါ်ထပ်
သို့ ပြန်ပြေးတက်သွား၏။

‘လူပါးဝတယ်’ ဟူသော စကားလုံးဟာ သူနဲ့
အတန်ဆုံးလို့သာ ဆိုလိုက်ချင်ပါသည်။

ထိုညက ကြွေရုပ်တစ်ယောက်တည်း စက်ဘီး
တစ်စီးဖြင့် အနီးအနားတစ်ဝိုက်က စတိုးဆိုင်တွေကို သွားပြီး
ဆိုင်ဖွင့်ပေးလိုပေးငြား အော်ခေါ်နှိုးသော်လည်း မအောင်မြင်။
ဘာပစ္စည်းမှ ဝယ်မရဘဲ အမှောင်ထဲမှာ စက်ဘီးနင်း ပြန်လာ
သော ကြွေရုပ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ နာကျင်စိစွတ်လာပါသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် မီးခိုးခန်းထဲ
ဝင်သွားကာ ကြက်သွန်နီ၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ အာလူး၊ ကုလားပဲ

ထုပ်နှင့် ပြောင်းဖူး နှစ်ဖူးကိုဆွဲယူလာကာ ဘူးတစ်ဘူးထဲထည့်
ပြီး စက္ကူလှလှပတ်၍ ပါကင်ထုပ်လိုက်ပါသည်။

မနက်ရောက်တော့ လှပသော ဖဲပြားကြီးကလေး
ဖြင့် ဝတ်ချည်ထားသော ပါကင်ဘူးကြီးကို တယုတယ ကိုင်၍
ယောမင်းလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ယောမင်းက ထို
ဘူးကြီး ပိုက်ပြီး ထွက်သွားတော့ ကြွေရုပ်က ညစ်ကျယ်ကျယ်
ပြီး၍ ကျန်ခဲ့ပါသည်။

နောက် တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ ယောမင်းက
ရုန်းခိုင်းကျ ရောက်ချလာကာ ဒေါသတကြီး အော်လိုက်သည်။

“ကြွေရုပ် ... မင်း ကိုယ့်ကို အရှက်ခွဲတယ်ပေါ့လေ၊ ပညာ
ပြတယ်ပေါ့လေ ... ဟုတ်လား”

ကြွေရုပ်ကတော့ လေသံအေးအေးဖြင့် ...
“ငါက အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ လက်ဆောင် ပေးလိုက်ပေမယ့်
နင်ကမှ အဓိပ္ပာယ်ကို ပြောမပြနိုင်ဘဲ ...”

“ဘာဓိပ္ပာယ်လဲ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိဘူး၊ လျှောက်ရွှီး
မနေနဲ့ ...”

“လက်ဆောင်က အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်၊ မီးဖိုချောင်သုံး ကြက်
သွန်တို့ အာလူးတို့က မင်း ကိုယ့်အတွက် ဟင်းတစ်ခွက်
ချက်ပေးပါ၊ မင်းကို ကိုယ့်အိမ်ရှင်မအဖြစ် အပ်နှင်းပါ

www.burmeseclassic.com

တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်၊ ပြောင်းဖူးက တစ်မျက်နှာကနေ တစ်မျက်နှာ မပြောင်းဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်”

“အပိုတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ မင်း ပညာပြတာ အသိ သာကြီး”

“ပညာပြမခံချင်ရင် ကိုယ်ပေးမယ့် ပစ္စည်း ကိုယ့်ဘာသာ ဝယ်ပေါ့၊ ညအချိန်မတော်ကြီး ငါတစ်ယောက်တည်းကို လိုက်ရှာဝယ်ခိုင်းစရာလား၊ ကိုယ့်ရည်းစားဖို့ ပစ္စည်း တောင် မဝယ်တတ်ဘူးလား၊ ငါက အမြဲလိုက်လုပ်ပေး နေရမှာလား၊ ငါ့အကူအညီမပါဘဲ နင် ရည်းစားမထား တတ်ဘူးလား၊ အစွမ်းအစ မရှိဘူးလား”

ယောမင်းက ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ...

“အေး ... နင်မပါလည်း ဖြစ်တယ်၊ ငါ့မှာ အစွမ်းအစ ရှိတယ်၊ ဒီလိုကိစ္စမှာ ငါက စကျမ်းကြီးပဲဆိုတာ မှတ် ထားလိုက်”

“အေး ... နင် အမြဲတမ်း စကျမ်းကြီး ဖြစ်နေနိုင်ပါစေ လို့ ငါဆုတောင်းပေးလိုက်မယ်”

ထိုနေ့မှ စကာ ယောမင်းက ကြွေရုပ်ဆီက သမီး ရည်းစားကိစ္စ အကူအညီ မတောင်းတော့ဘဲ သူ့ရည်းစားပေါင်း

သောင်းခြောက်ထောင်နှင့် သူ့ဘာသာသူ ဆက်လက် ချီတက်နေ လေသည်။

အဲဒီလို အမြဲတမ်း ‘ချစ်လက်စမကုန်’ ဖြစ်နေ တတ်သော၊ ကြွေရုပ်အပေါ် ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝ မှသည် ယခုအရွယ်တိုင် သူ့ကစားစရာလေးလို အပိုင်သိမ်းကာ အမြဲတမ်း အနိုင်ယူ ဗိုလ်ကျနေတတ်သော သူလိုလူတစ်ယောက် က ကြွေရုပ်ကို လက်ထပ်ခြင်းဖြင့် အပိုင်သိမ်းဖို့ ကြံရွယ်လာ သောအခါ ကြွေရုပ်ရဲ့အမုန်းက ပို၍သာ ကြီးထွားလာရတော့ သည်။

ရှင်ကို မုန်းလိုက်တာ ယောမင်းရယ်။

* * *

“အဟင့် ... အင့် ... ဟင့် ... ရှင် တကယ် ရက်စက်တာ
ယောမင်းရယ်”

ယောမင်းသည် ကားမောင်းနေရင်းက အနားက
အိမ်အိမ်အသံကြောင့် အာရုံနောက်လာရပါသည်။

“တိတ်တော့ ... စန္ဒီ၊ မင်း ငိုတာ ရယ်စရာမကောင်းဘူး
ကိုယ်က ရယ်စရာကောင်းအောင် ငိုမှ သဘောကျတယ်”

တိုးတိုးလေးရွှက်ကာ အလှမပျက်အောင် ငိုပြနေ
သော စန္ဒီက ယောမင်းကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ငိုတာတောင် ရှင်သဘောကျအောင် ငိုရမှာလား
ယောမင်းရဲ့”

“ဟုတ်တယ် ...”

သူက အေးစက်စက်ဖြေတော့ စန္ဒီက သူ့ကို စိတ်

နာသလို ခပ်စူးစူး စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ ဘယ်လိုမှ မခံစား
ရပါ။ လက်ရှိ ရည်းစားတွေထဲက တစ်ယောက်ကို လက်မလွှတ်
ချင်သေးလိုသာ ချောမောပြီး အိမ်ပြန်ပိုပေးမိပေမယ် ဂရီကဏ္ဍောင်
လုပ်လာရင်တော့ တာတာပြပို့ ဝန်မလေးပါ။ ကိုယ့်ကိုစိတ်ချမ်း
သာအောင်ထားမှ သူ့ကိုလည်း ကိုယ်က စေတနာ ပြန်ထား
နိုင်မှာပေါ့။

“ရှင်က စန္ဒီကို ဘယ်လိုငိုစေချင်တာလဲ”

“အဟင်း ...”

ယောမင်းက တစ်ချက်ရယ်သည်။ ပြီးတော့ မချို့

မချည်ပြူးကာ ...

“မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရွံ့တွပြီး ပါးစပ်ကြီးကို ဟဖြဲပြီး
အီးဟီး အီးဟီးနဲ့ အော်ငိုလိုက်ပေါ့ ...”

“စန္ဒီက အရူးမို့လို့ အဲဒီလိုငိုရမှာလား”

“မရူးတဲ့သူတွေလည်း အဲဒီလို ငိုကြတာပါပဲ”

“ရှင် တော်တော် မစာနာတတ်တဲ့သူ၊ တကယ်ဆို ရှင်
စန္ဒီကိုသာချစ်ရင် ဒီစေ့စပ်ပွဲကို ပျက်ရမှာ သိလား”

“ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး၊ သူက ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းလေ”

“ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ ယောမင်း ...”

“ခုထိ မသိသေးဘူးလား၊ ကိုယ်က လူတွေအပေါ် ရင်
ကြောတင်စီး ပိုလ်ကျ အနိုင်ယူချင်တဲ့သူလေ ...”

“ရှင်ကို မုန်းတယ် သိလား၊ အရမ်းမုန်းတယ်”

“ကျိ ... ကျိ ...”

“အမေ ...”

ယောမင်းက ရုတ်တရက် ကားကို လမ်းဘေးက
ကွေ့ချကာ ဘရိတ်အုပ် ဆောင်ရပ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

စန္ဒီက လန့်ဖျပ်ပြုပြောသွားကာ ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာလုပ်တာလဲ”

“သွားတော့ ...”

“ဟင် ...”

“သွားတော့လေ ...”

“ရှင် ဘာပြောတာလဲ”

“သွားတော့လို့ ပြောနေတာလေ၊ မင်းပဲ ခုနုပြောတာ

လေ၊ ကိုယ့်ကို မုန်းတယ်ဆို၊ သွားတော့ပေါ့၊ မင်း

ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်ဆိုလို့သာ ကိုယ်က ဆက်တွဲနေတာ

မုန်းတယ်ဆိုမှတော့ မလိုတော့ဘူးလေ၊ တာတာပေါ့

“အဲဒါ ... အဲဒါက ...”

“ကဲ ... သွားပါတော့ ... အစ်မရယ်”

ယောမင်းက မေးတစ်ချက်ဆတ်ပြလိုက်တာမို့
က ကားတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဆင်းသွားသည်။

“ယောမင်း ... ရှင်ဟာလေ ...”

စန္ဒီက ကားနားမှာရပ်ကာ စကားစရုံရှိသေး ...
ယောမင်းက ကားကို ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားလေသည်။

ခြေဆောင် ဒေါပွကျန်ခဲ့သော စန္ဒီကို ကူးနောက်
ကြည့်မှန်မှ တစ်ဆင့် မြင်ရတော့ သူက ခပ်လောင်လောင်ဖြိုး
ပြီး လေလေးတစ်ချက် ချန်လိုက်ပါသည်။ သူ့နားမှာ ဘယ်သူ
မှ မရှိတော့မှ သူ့စိတ်တွေ ပေါ့ပါးလာသည်။

“တိတိ ... တိ ... တူတူ ... တိ”

ယောမင်းက အိမ်ဆီသို့ ဦးတည်ကာ ပြန်မောင်း
လာနေဆဲ ဖုန်းမြည်သံ ကြားရသည်။ သူက ear phone ကို
ကောက်တပ်လိုက်ပြီး ဖုန်းကိုဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ...”

“ကိုကိုလား ...”

“ဪ ... မီးလေး ...”

“ကိုကို ဘယ်မှာလဲ၊ မီးလေး ပြောစရာရှိလို့ ...”

“ကိုယ် အခုမအားဘူးကွ”

“ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“အိမ်သာတက်နေလို့”

“အာ ... ကိုကို ညစ်ပတ်ကြီး၊ အိမ်သာကထွက်လာရင်
ပြန်ဆက်လိုက် ...”

www.burmeseclassic.com

“တော်တော်နဲ့ ထွက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ် ဝမ်းသွား
နေတာ၊ ဒါပဲနော်၊ အမလေး... ဝိုက်နာလိုက်တာ”

ယောမင်းက ပြောပြီးတာနှင့် ဖုန်းကိုပိတ်ချပစ်
လိုက်သည်။ သွားစမ်းပါ ... ကိုယ် အခု မင်းနဲ့ ဖုန်းပြောဖို့
စိတ်မပါသေးလို့၊ အေးအေးပဲ နေစမ်းပါရစေ။

ယောမင်းသည် နာရီတစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကားကို
အရှိန်မြှင့်၍ မောင်းဆဲမှာ ကားရှေ့ကို ကလေးတစ်ယောက်
ဖြတ်ပြေးလာတာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

“ကျွဲ... ကျွဲ...”

သူ ကားဘရိတ်ကို ဆောင့်ရပ်ပစ်လိုက်ရသည်။
ကလေးက လမ်းလယ်မှာရပ်လျက် တအီးအီးအော်ငိုလိုက်ရာ
ကလေးအဖေ ဖြစ်ဟန်တူသူက ပြေးပွေ့ချီပိုး ချော့မော့နှမ်းပဲ့
လိုက်လေသည်။

“အီးဟီး... ဖေကြီး သားကြောက်တယ်၊ သားကြောက်
တယ်”

“မကြောက်ပါနဲ့ သားရယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်၊ သားက
ဖေကြီးအလစ်မှာ ကားလမ်းမပေါ် ပြေးထွက်သွားတာ
ကိုး”

“သား ဘောလုံး ကောက်မလို့”

“ဖေကြီးကို ပြောရင် ဖေကြီး ကောက်ပေးမှာပေါ့ သား
ရယ်”

သားက အဖေကို အားကိုးတကြီး ဖက်တွယ်ထား
ပြီး အဖေက သားကို ကြင်နာစွာ ချော့မော့နေသည်။

ယောမင်းသည် ကားစတီယာရင်ကို ခပ်တင်းတင်း
ဆုပ်ထားရင်း ထိုမြင်ကွင်းကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ဟေ့... ရှေ့ကကား ဘာလုပ်နေတာလဲ”

နောက်ကားဆီက လှမ်းအော်သံကို ကြားသည်။
မီးထိုးနေတာကို မြင်သည်။ သူ့ကြောင့် ကားတွေ ပိတ်ဆို့နေတာ
ကို သိသည်။ သို့သော်... သူ ကားမောင်းထွက်ဖို့ကို မေ့လျော့
ကာ ထိုမြင်ကွင်းကိုပဲ စိုက်ကြည့် ငြိမ်သက်နေမိသည်။

သားနဲ့ အဖေဆိုတာ ဒီလိုမျိုးပဲလား...

သူ မသိခဲ့ပါ။

ဒီလို ကြင်နာစွာ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှုမျိုးကို
သူမရခဲ့ဖူးလို့ပါ။

ယောမင်း၏ ငယ်ဘဝ

နှင့်

ချစ်ခြင်းမေတ္တာ

* * *

ယောမင်းမှာ အဖေရှိ၏။ သို့သော် အတူနေလို့
မရ။ အဖေသားဟုလည်း အများရှေ့မှာ ပြောခွင့်မရှိချေ။

ယောမင်းသည် 'အဖေမပေါ်သား' တော့ မဟုတ်။
အဖေပေါ်ရက်နဲ့ အဖေသားအဖြစ် လူသိရှင်ကြား အသိအမှတ်
ပြု မခံရသော သား ဖြစ်သည်။

ယောမင်း၏ အဖေသည် လူသိများ ထင်ရှားလှ
သော အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် သူဌေးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါ
သည်။

ထိုသူဌေးကြီးမှာ ဂုဏ်သရေရှိသော၊ မျိုးရိုးမြင့်
သော၊ ပညာတတ်သော၊ လူသိရှင်ကြား ပွဲတက် ဇနီးမယား
တစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသူဌေးကြီးဟာ တစ်ည
သောအခါမှာ မူးယစ်ရီဝေလျက် မျိုးရိုးနိမ့်သော၊ ပညာမတတ်

သော၊ ဆင်ခြင်ညာဏ် နဲ့နဲ့သော အိမ်အကူ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် မှားယွင်းခဲ့မိပါသည်။ ထိုမိန်းကလေးဟာ သူ့ဌေးကြီးရဲ့ ကိုယ်ဝန်ကို လွယ်ခဲ့ရပါသည်။

သူ့ဌေးကြီးက သူ ခဏတာလွှင့်ပစ်ခဲ့မိသော သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ငွေဖြင့် ပြန်ဝယ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ သူဟာ လူယုတ်မာတစ်ယောက် မဟုတ်တာမို့ သူ့ရင်သွေးကိုတော့ မပစ်ပယ် ...။ သူ့ရင်သွေးကို ကောင်းမွန်စွာ မွေးဖွားနိုင်ဖို့ လိုအပ်သမျှ ငွေကြေးပမာဏကို ရက်ရက်ရောရော ပေးကမ်းခဲ့သည်။ မွေးဖွားလာသော သူ့ရင်သွေးကို အိမ်ကောင်းကောင်းမှာ နေစေခဲ့သည်။ ကားကောင်းကောင်း စီးစေခဲ့သည်။ ကျောင်းကောင်းကောင်းမှာ နေစေခဲ့သည်။ ကိုယ်ရံတော်ပမာ စောင့်ရှောက်ဖို့ ဦးထွန်းကို တာဝန်ပေးခဲ့သည်။ စိတ်သဘောထားကောင်းမွန်သော ဒေါ်လုံကို အိမ်ထောင်မှုကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ပို့ပေးခဲ့သည်။ ကလေးအမေကိုတော့ ဇနီးမယားအဖြစ် အသိအမှတ် မပြု၊ လုံးဝ မတွေ့ဆုံတော့ပါ။ ကလေးကိစ္စ၊ ကလေးအတွက် လိုအပ်တာတွေရှိလျှင် ဦးထွန်းမှတစ်ဆင့်သာ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ပါသည်။

ကလေးအမေကလည်း ဒီကလေးကို အကြောင်းပြုကာ ပြည့်စုံသော ဘဝကိုရသည့်အတွက် ကျေနပ်သည်။

လွတ်လပ်စွာ ပျော်ရွှေသည်။ သူ့အဖို့ရာ ဒီဘဝကို ရထားတာကပဲ ကံကောင်းလှပြီမို့ သူ့ဌေးကြီးကို မလိုချင်။ ငွေကိုသာ လိုချင်သည်။ တစ်ဖက်ကလေးနိုင်တာနှင့် တစ်ဖက်က လိုချင်မှုတို့ ကိုက်ညီသည့်အတွက် ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့။

ပြဿနာရှိခဲ့တာက သူတို့ရဲ့ ကလေးလေးမှာ ဖြစ်သည်။

ယောမင်းသည် ကလေးနှင့်မတန်မမျှ ရထားသော မုန့်ဖိုးငွေများကို ဝုံးပေါလအော သုံးစွဲတတ်လာသည်။ ငွေရှိရင် ဘာမဆိုဖြစ်တယ်ဟူသော အသိစိတ်ဖြင့် လူတကာအပေါ် အနိုင်ယူရင်း အထီးကျန်စွာ ကြီးပြင်းလာသည်။

ယောမင်း အဖေက အမြဲအလုပ်များသည်။ အမြဲခရီးသွားသည်။ နိုင်ငံခြားမှာ ရက်ကြာရှည်နေသည်။ အဖေနှင့်တွေ့ခွင့်ရဖို့အတွက် တစ်ပတ်လောက် ကြို၍ ရက်ချိတ်ရသည်။ ဒါတောင်မှ ရက်ချိတ်ထားရက်နဲ့ တွေ့ခွင့်မရသည့် အကြိမ်ပေါင်း မနည်း။

သားနှင့် အဖေရဲ့ တွေ့ဆုံခြင်းဟာ လျှို့ဝှက်သော ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။

အဖေသည် ယောမင်းအိမ်ကိုလည်း လာမတွေ့။ သူ့အိမ်ကိုလည်း ခေါ်မတွေ့။ သားအဖနှစ်ယောက်ဟာ ဟိုတယ်

၁၃၈ ဣဒ်

တစ်ခုခုမှာ ဖြစ်စေ၊ စားသောက်ဆိုင်ရဲ့ သီးသန့်ခန်းမှာဖြစ်စေ
တွေ့ဆုံကြရပါသည်။

ယောမင်းကို တွေ့တာနှင့် အဖေ မေးလေ့ရှိသော
စကားတစ်ခွန်းမှာ...

“သား...ဘာလို့လဲ”

ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

အဖေက ထိုသို့ မေးသော်လည်း သားက အမှန်
တကယ် လိုအပ်တာကို မပြောရဲပါ။

“သားကို ကစားကွင်း လိုက်ပို့ပါ အဖေ”

“သားနဲ့အတူ ကားလျှောက်စီးရအောင် အဖေ”

“သားကို ရုပ်ရှင်လိုက်ပြပါ အဖေ”

“သား ကျောင်းကိုလာပြီး သားရဲ့အဖေဖြစ်ကြောင်း အား
လုံးသိအောင် ပြောပေးပါ အဖေ၊ သား သူငယ်ချင်းတွေ
ရှေ့မှာ ရင်ကော့ပြီး ဂုဏ်ယူချင်လို့ပါ အဖေ”

“ညတိုင်း သားစာကျက်တဲ့နားမှာ လာထိုင်စာပြပေးပါ
အဖေ၊ သားဖျားတဲ့နေ့တွေကျရင် ဘေးမှာ တစ်ည
လောက်ဖြစ်ဖြစ် သားကို ဖက်ပြီး လာအိပ်ပေးပါ အဖေ”

ဟူသော စကားလုံးတွေကို မပြန်နိုင်မှန်း သိထား
သော သားကလေးက မျှိုသိပ်ရင်း ဝမ်းနည်းလာရတတ်ပါသည်။

အနုပညာဆိုင်ရာ ၁၃၉

အဖေသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ယောမင်း
လက်ကိုဆွဲပြီး...

“ဒါ... ကျွန်တော့် သား”

ဟု တစ်ခါမှမပြောခဲ့ဖူးပါ။ အဖေသားတစ်ယောက်
အဖြစ် အဖေလက်ကိုဆွဲပြီး ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုခုသို့ မလိုက်ပါခဲ့ဖူးပါ။

ယောမင်း မရနိုင်သော အဲဒီအခွင့်အရေးကို အဖေ
နှင့်အတူနေ သားနှစ်ယောက်က ရထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။သူတို့
သာလျှင် အဖေသားအဖြစ် ဝံ့ကြွားနိုင်ခွင့်ရလေသည်။

သူ ဖျားနေခဲ့သော နေ့တစ်နေ့က အဖြစ်ကိုတော့
တစ်သက်လုံး မမေ့နိုင်ချေ။

ထိုနေ့က အဖေ အိမ်မှာ မရှိ...။ ဒေါ်လုံကလည်း
မီးဖိုချောင်ထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့သည်။ ဦးထွန်းကလည်း ခွင့်ယူ
ထားလေသည်။

“အဖေ...”

သူသည် အိပ်ရာထက်တွင် ကယောင်ကတမ်း
ညည်းတွားရင်း အဖေကို တဖွေခေါ်သော်လည်း အဖေက မလာ။
နောက်တော့မှ အဖေ ခရီးသွားနေတာပဲဟု သူသတိရလာသည်။
အဖေက သူ့အသိမိတ်ဆွေများနှင့် ချောင်းသာ သွားနေခဲ့တာ
ဖြစ်သည်။

“အဖေ ... အဖေ ...”

ထိုအချိန်၌ သူ ပြင်းပြစွာတမ်းတမိသည်မှာ သူ ချစ်မြတ်နိုး အားကိုးရသော အဖေကို ဖြစ်လေသည်။ ခိုင်ခံ့ ဖူးသော နွေးထွေးသည့် ရင်ခွင်ကို သူတောင်တသည်။ အဖေနှင့် ခဏတစ်ဖြုတ် ခိုးကြောင်းခိုးဝှက် တွေ့ဆုံရသည့် ခဏတာအချိန် လေးတွေကို သူလွမ်းသည်။ ခုချိန်မှာ အဖေနှင့်တွေ့လျှင် သူ ဝေဒနာတွေ လျော့ပါးသွားမည်ဟု ထင်သည်။

ယောမင်းသည် မှေးစင်းလေးပင်နေသော မျက်လုံး တွေကို အားယူဖွင့်ထားရင်း အိပ်ရာပေါ်မှ အားယူထခဲ့သည်။ သူ အဖေဆီကို သွားမည်။ ခုနစ်နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက် ဟာ နေမကောင်းချိန်မှာ အဖေကို တွေ့ခွင့်ရှိသည်ဟု သူထင် သည်။ သူ့အရွယ် ကလေးတွေ နေမကောင်းဖြစ်လျှင် အဖေကို မှီနွဲ့ချွဲနေတာ သူမြင်ဖူးပေါင်း များပြီ။ သူ အားကျစွာ ငေးမော ကြည့်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်း အဖေကို ချွဲနွဲ့ ပြောပြချင်သည်။

ယောမင်းသည် ထိုစိတ်ကူးဖြင့် ဒေါ်လုံမသိအောင် အိမ်မှ တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်လာခဲ့သည်။

အဖေအိမ်လိပ်စာကိုတော့ သူကောင်းကောင်းသိ သည်။ အဖေ visiting ကတ်လေး သူ့မှာရှိသည်။ ဦးထွန်းက တော့ အဖေအိမ်ကို လုံးဝမသွားရဟု သူ့ကိုမှာထားသည်။

သို့သော် ခုလို နေမကောင်းချိန်မှာ အဖေဆီ သွားတာ သူ့မှာ အပြစ်မရှိဘူးဟု ထင်မိသည်။

သူက ပိုက်ဆံကိုတော့ ဟောဟောသီသီ သုံးပိုင်ခွင့် ရတာမို့ သူ့မှာ အဖေဆီသွားဖို့ လမ်းစရိတ် အလုံအလောက် ပါလာသည်။ သူ တက္ကသိုလ်တစ်စီး တားလိုက်ပြီး လိပ်စာကတ် လေး ပြကာ ...

“ဒါ ... ကျွန်တော့်ဖေနေတဲ့ အိမ်လိပ်စာပါ။ ကျွန်တော့် ကို အဲဒီကို ပို့ပေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ မကြာခင် အဖေအိမ်ရှေ့သို့ သူရောက်လာလေသည်။

ယောမင်းသည် ခြံဝန်းထဲသို့ တစ်စီးပြီး တစ်စီး ဝင်သွားနေသော ကားများရဲ့ဘေးမှ ခြံထဲသို့ အလိုက်သင့်လေး လျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။

ခြံထဲမှာ မီးရောင်စုံတွေ လင်းနေပြီး မီးရောင် အောက်က စားပွဲဝိုင်းများမှာ လူတွေအများကြီး ရှိနေခဲ့သည်။

ဒါ ညှော်ခွံလုပ်နေတာပဲဟု သူသိလိုက်သည်။ အဖေက ဘယ်မှာ လဲ။ ဘယ်ရောက်နေလဲ။ ကလေးငယ်လေးက မှောင်ရိပ်ထဲမှာ ရပ်ရင်း အဖေကို ရှာဖွေနေလေသည်။

“ဟော ... ဖေဖေ”

အဖေကို လှမ်းမြင်တော့ သူပျော်သွားမိသည်။
အဖေ ပုံစံက သန်ပြန့်ခဲ့သွားလွန်းသည်။ နိုင်ငံခြားကားတွေထဲက
မင်းသားကြီးတွေ ဝတ်သလို ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီရှည်ကို
စတိုင်လ်ကျကျဝတ်ထားသည်။ အဖေက ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ဧည့်သည်
တွေကို ဧည့်ခံသည်။ အဖေ ပြုံးလိုက်လျှင် အရမ်းကြည့်ကောင်း
ပါသည်။ အဖေက လူချောတစ်ဦးပင် ...။

ယောမင်းသည် အဖေအပြုံးနှင့် အဖေ လှုပ်ရှား
ဟန်ကို လိုက်ငေးကြည့်နေရင်း အဖေ့နောက်က အမျိုးသမီး
တစ်ဦးကိုပါ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက အဖေနှင့်
အတူ ယှဉ်ရပ်လိုက်ပြီး ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံနေသည်။ ကြည့်
စမ်း ... အမေ မဟုတ်တဲ့ တခြား မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ အဖေ
ဘာလို့ တွဲနေပါလိမ့်ဟု တွေးကာ သူစိတ်ကောက်ချင်သလို
ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအမျိုးသမီးပုံစံက အမေလိုမျိုးတော့ မဟုတ်။
ပြင်ဆင်ထားပုံကလူကြီးဆန်ပြီး လှုပ်ရှားပြောဆိုဟန်က ညင်သာ
သည်။

ယောမင်းက မှောင်ရိပ်ကလေးမှာ ရှိတန်နေရင်း
ထိုမြင်ကွင်းကိုငေးနေဆဲမှာ ယောမင်းနဲ့ မတိမ်းမယိမ်း ကောင်
လေး နှစ်ယောက် အဖေ့ဆီ ပြေးလာတာကို မြင်လိုက်ရသည်။

အဖေက ခါးကိုကိုင်ကာ ထိုကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို တယု
တယ ဆီးကြိုဖက်ပွေ့လိုက်သည်။ သူတို့ကလည်း အဖေလည်
ပင်းကို ပွေ့ဖက်ထားသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဒါ ငါ့အဖေကွ၊ မင်းတို့ မကပ်နဲ့”

သူ စိတ်ထဲမှ အော်ပြောလိုက်ရင်း လက်သီးဆုပ်
လေးတွေကို ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ထားမိသည်။

ဟော ... ဟိုအမျိုးသမီးက အဖေလက်ကို လှမ်းချိပ်
လိုက်ပြန်ပြီ။

“အန်တီ ... ဒါ ကျွန်တော့် အဖေဗျ၊ အဖေကို အန်တီ
လာမထိပါနဲ့”

သူ စိတ်ထဲမှ အော်ပြောမိပြန်သည်။

သူ ထိုနေရာမှာ ဆက်လက်ငြိမ်သက်ရပ်တန့်နေဖို့
စိတ်ကူးမရှိတော့ပါ။

ယောမင်းသည် အဖေဆီ ပြေးသွားပြီး အဖေလက်
ကို လှဲတွဲလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးဖြင့် ခြေလှမ်းတွေကို ရွေ့မိစဉ် ...

“ဟေ့ ... ကလေး ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

ခြံစောင့်ဖြစ်ဟန်တူသူ ဦးလေးကြီးက သူ့ရှေ့မှာ
ပိတ်ရပ်ပြီး သူ့ကိုငုံကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။ သူကလည်း
ဦးလေးကြီးကို ဂျစ်ကန်ကန် ပြန်မော့ကြည့်ရင်း ...

“ကျွန်တော့် အဖေဆီ လာတာပေါ့ဗျ”

“မင်းအဖေက ဘယ်မှာလဲ”

ယောမင်းက အဖေဆီ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ရင်း
“ဟိုးမှာတွေ့လား၊ အဲဒါ ကျွန်တော့် အဖေ၊ ဒီအိမ်ရှင်
သူဌေးကြီးက ကျွန်တော့် အဖေ”

ဦးလေးကြီးက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း
“ငါက ဒီခြံစောင့်ပဲကွ၊ သူဌေးရဲ့သားဆို ငါမသိဘဲ
နေပါ့မလား၊ သူဌေးမှာ သားနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ လူတိုင်း
သိပါတယ်ကွာ၊ သူ့သားအငယ် မွေးနေ့ပွဲလုပ်နေတာကွ
ကဲ ... လာ ... လာ ... ငါ ခြံထဲ လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ မင်း
ပြန်တော့”

ဦးလေးကြီးက ယောမင်းလက်ကို ဆွဲခေါ်လာရာ
ယောမင်းက ပြန်ဆောင်ရုန်းလိုက်ရင်း ...

“မပြန်သေးဘူးဗျ၊ ကျွန်တော့်အဖေဆီ သွားမလို့ ...”

“မင်း ဘယ်သူ့ သားသမီးလဲ၊ တစ်ယောက်တည်း လာ
တာလား၊ မင်းအိမ်မင်း ပြန်တတ်ရဲ့လား”

လူကြီးက မေးခွန်းတွေ ဆက်တိုက်မေးရင်း
ယောမင်းကို မိအောင် ပြန်ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။ ယောမင်းက
လူကြီးလက်ကလွှတ်အောင် ထွန်ထွန်လူး ရုန်းကန်တော့ လူကြီး
က ပို၍ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဆုပ်ကိုင်ဆွဲခေါ်ရင်း ...

“မင်း စားစရာလိုချင်လို့လား၊ လိုချင်ရင် ငါသွားယူပေး
မယ်”

“စားစရာ မလိုဘူးဗျာ၊ အဖေကိုပဲ လိုချင်တာ၊ အဖေ
အဖေရေ...”

“ကောင်လေး ... တော်စမ်း၊ သူများတကာတွေ ပျော်နေ
တာကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် မလုပ်စမ်းနဲ့ ...”

“ဖယ် ... ကျွန်တော့်အဖေဆီ သွားမယ်”

“ဟေ့ ... လာ ... လာစမ်း ...”

ယောမင်းကရုန်းကန်အော်ဟစ်သော်လည်း လူကြီး
က ယောမင်းကို ခြံတံခါးဝဆီ ဇွတ်ဆွဲခေါ်သွားပြီး ခြံပြင်သို့
တွန်းထုတ်ကာ ခြံတံခါးကို ပိတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်က ဦးမင်းသော်ရဲ့ သားဗျ”

“ကျွန်တော့် အဖေက ဦးမင်းသော်ပဲဗျ”

ယောမင်းသည် ခြံတံခါးရှေ့မှာ ရပ်လျက် ကလေး
သံ စူးစူးလေးဖြင့် ကြိုးအော်လိုက်သော်လည်း တေးသံစုံတွေ
ဖုံးလွှမ်းနေသော ခြံကြီးထဲက အဖေကတော့ မကြားနိုင်ချေ။

“ကျွန်တော် ဦးမင်းသော်ရဲ့ သားဗျ”

“ကျွန်တော် ဦးမင်းသော်ရဲ့ သားဗျ”

ယောမင်းက အသံဝင် ပြာအက်လာသည်အထိ
အဆက်မပြတ် အော်ပြောနေခဲ့သည်။

၁၄၆ ပုညခင်

ခဏနေတော့ မိုးတွေရွာလာသည်။

ခြံထဲကလူတွေ အိမ်ထဲရွှေ့သွားတာကို ခြံတံခါး

သံတိုင်များကြားမှ လှမ်းမြင်နေရသည်။

မိုးက သည်းသထက်သည်းလာသည်။ လေက

လည်း ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်လာသည်။

ယောမင်းကတော့ မပြန်သေး ...။ ခြေစုံရပ်လျက်

ခွဲကောင်းစွာ အော်နေဆဲ ...။ တဖြည်းဖြည်း အက်ကွဲ တိမ်ဝင်

လာသော အသံက မိုးသံ လေသံနှင့်အတူ ရောနှောပျောက်ကွယ်

သွားသည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ပြာနန်းလျက် ခိုက်ခိုက်

တုန်လာသည်။ သို့သော် သူက ထိုနေရာမှ တစ်လက်မ မရွှေ့ဘဲ

ပေရပ်နေသည်။ အော်ဟစ်ပြောဖို့ အားမရှိတော့ပေမယ့်

‘ကျွန်တော် ဦးမင်းသော်ရဲ့ သားပဲဗျ’ ဟု နှုတ်ခမ်းမှ တီးတိုက်

တုန်ခိုက်စွာ ဆက်လက်ရေရွတ်နေသည်။ သူများကြားအော်

မအော်နိုင်သည့်တိုင် ကိုယ့်ဘာသာ ကြားသာရုံလေး ရေရွတ်

နေလေသည်။

“ကလေး ... မောင်ယောမင်း”

ဦးထွန်းအသံကို မိုးသံလေသံကြားမှ ခပ်သဲသဲ

ကြားလိုက်ရသည်။ သူ လှည့်ကြည့်မိတော့ ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ

အပန်းဖြေခန်းအား ၁၄၇

ထီးကြီးတစ်ချောင်း ဖွင့်ဆောင်းပြီး ပြေးလာနေသော ဦးထွန်းကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“ရှာလိုက်ရတာ ကလေးရယ်၊ ဒေါ်လုံက ကလေးပျောက်နေတယ်လို့ ဖုန်းဆက်ကတည်းက ဦးထွန်း လိုက်ရှာနေတာ”

ဦးထွန်းက ထီးကြီးဖြင့် ယောမင်းအပေါ် မိုးပေးခိုက်မှာ တုန်ခိုက်ပြာနန်းနေသော ယောမင်းက ခွေခနဲ လဲသွားခဲ့သည်။

“ကလေးရယ် ...”

ဦးထွန်းက ယောမင်းကို ပွေ့ချိုလိုက်သည်။ ထို့နောက် အိမ်ကြီးဆီ တစ်ချက်ငေးမျှော်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ သက်ပြင်းချကာ ကားဆီသို့ လျှောက်သွားခဲ့တော့သည်။

ယောမင်းသည် ကိုယ်မရနိုင်တာတွေအတွက် အမြဲ ဝမ်းနည်းလျက်ရှိပြီး ကိုယ်ရနိုင်သည့် ပိုက်ဆံကို အားကိုးကာ သူတစ်ပါးအပေါ် အနိုင်ကျင့် လွှမ်းမိုးခြင်းဖြင့် ထိုဝမ်းနည်းစိတ် ကို ဖြေဖျောက်တတ်သော ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာပါ သည်။

“ဘာလိုလဲ သား”

“ပိုက်ဆံလိုတယ် အဖေ ...”

မိုးသည်းတစ်နေ့ရဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ယောမင်း သည် အဖေဆီမှ ပိုက်ဆံမှတစ်ပါး တခြားအရာများကို မတောင်း ဆိုမိအောင် ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် ထိန်းချုပ်တတ်လာလေသည်။

“မောင်ထွန်း ကလေးလိုချင်တာ ဝယ်ရအောင် မုန့်ဖို များများ ပေးလိုက်ပါကွာ၊ လိုရင် ငါ့ဆီက လာထပ်ထုတ် ပေါ့”

အဖေက ယောမင်းအတွက် အသုံးစရိတ်ကို စီစဉ်ပေး ခန့်ခွဲရသူ ဦးထွန်းကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ အဖေ ထိုသို့အပြော သော်လည်း ယောမင်းက မပျော်ရွှင်ချေ။ အမှန်တကယ် လိုအပ်တာကို မရနိုင်မှန်းသိလို့သာ ရနိုင်တာတွေကို တောင်း အနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘယ်သူ့ကိုမှ သည်းခံအလျှော့ပေးခြင်းမရှိ၊ အနစ် နှာခံခြင်းမရှိ၊ မျှဝေခံစားမှုမရှိ။ ထို့ကြောင့် သူ့မှာ သူငယ်ချင်း လည်းမရှိခဲ့ပါ။ အများနှင့် လိုက်လျောညီထွေ မနေတတ်သဖြင့် တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်လာခဲ့ရပါသည်။

ရွယ်တူကလေးတွေက ယောမင်းနဲ့အတူ ဆော့ပို့ ဆို ကျားကိုက်ခံရမှာထက်တောင် ကြောက်သေးသည်။ ယောမင်း က ဘောလုံးကန်ပြီဆိုလည်း လူချရမှ ...။ ကစားနေရင်းက သူ့စိတ်ထဲ သဘောမတွေ့လျှင် တစ်ဖက်သားကို ကုပ်ဖဲ့ဆိတ်ဆွ ပိုက်ရမှ။ နေရာတကာ သူပဲ ဗိုလ်လုပ်ချင်ကာ အထက်စီးကနေ ခိုင်းစေတတ်သော သူ့ကို သူငယ်ချင်းတွေကလည်း မပေါင်း ခြင်းကြတော့ပါ။

ယောမင်းကလည်း သူ့ကို ဝိုင်းပယ်ထားသူများ အရေးမစိုက်သလို နေပြတတ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ကလေးပီပီ ဆော့ကစားချင်လာတဲ့အခါ သူများတွေ ဆော့ကစား

နေကြတာကို ကွယ်ရာထောင့်ကနေ မှန်ကုပ်ကုပ် မျက်နှာထား
ကလေးဖြင့် ရပ်ကြည့်နေမိတတ်ပါသည်။ အတန်းဖော်တွေက
သူ့ကိုမြင်သွားကာ ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါတို့နဲ့ ကစားချင်လို့လား”

ဟု လှမ်းမေးလျှင်တော့ ...

“မကစားချင်ဘူးကွာ”

ဟု ဂျစ်ကန်ကန် ပြန်အော်ပြောပြီး အရေးမစိုက်
သလို လှည့်ထွက်သွားတတ်မြဲပင် ... ။

တစ်ယောက်တည်း ပျင်းလွန်းလို့ သိပ်ကစားချင်
လာလျှင် အတန်းဖော်တစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်ကာ သူ
ဆောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးသိပ်ထည့်လာသည့် ဝိုက်ဆံတွေကို
လက်တစ်ဆုပ်ကြီး နှိုက်ထုတ်လိုက်ပြီး ...

“မင်း ငါနဲ့ကစားရင် ဒီဝိုက်ဆံတွေ ပေးမယ်ကွာ”

ဟု ငွေပြကာ ခေါ်ရသည်။ တစ်ဖက်ကလေးက
ဝိုက်ဆံလိုချင်စိတ်ဖြင့် သူနဲ့အတူ ကစားဖို့ သဘောတူလိုက်
လျှင် သူရွေးချယ်လိုက်သော ကစားနည်းဟာ ကုန်းပိုးတမ်း
မြင်းစီးတမ်း။ သူ့ကစားဖော်က အမြဲတမ်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို
ကုန်းပိုးရသူ၊ မြင်းအဖြစ်ခံရသူ။ သူကတော့ အမြဲတမ်း မြင်းစီး
သမား၊ ကျောပေါ်ကလူ။

သူ့အကြောင်း သိသွားသူတွေကတော့ ငွေ ဘယ်
လောက်ပေးပေး ကစားဖို့ ငြင်းဆန်တတ်ကြပါသည်။ တဖြည်း
ဖြည်းနှင့် ယောမင်းကို လူဆိုးလေးအဖြစ် ပတ်ဝန်းကျင်က
သတ်မှတ်လာသည်။ ယောမင်း အမေကလည်း သူ့ကိုမနှိုက်။
အဲဒီတော့ အမေအမြင်မှာလည်း သူဟာ လူဆိုး။ သူများတွေ
လူဆိုးဟု သတ်မှတ်တာထက် အမေ သတ်မှတ်တာက သူ့ကို
ပိုပြီး ဝမ်းနည်းစေပါသည်။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့သည့်နေ့မှ စကာ ယောမင်းရဲ့ ဘဝဟာ ပျော်စရာကောင်းလာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ကြောင်ချီးရုပ်လို ညစ်ပတ်ပေလူးနေသော ရုပ်ကဟာသမြောက်စေသည်။ ပါးစပ်ကို အစွမ်းကုန်မဲ့ဖြိုကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဘယ်ပြန်ညာပြန် မျက်ရည်သုတ်ရင်း ဆော်ဟစ်ငိုကြွေးနေသော ပုံစံက သူ့ကို ရယ်ချင်စိတ်ဖြင့် အမြူးရွှင်ပျံ့လာစေသည်။

ကြောက်တတ်ပုံရသော သူမရှေ့မှာ ဟိန်းရဟောက်ရ ဗိုလ်ကျရတာလောက် အရသာရှိတာမျိုး မရှိတော့ချေ။

သူမက သူပြောသမျှကို ငြိမ်ခံနေချင်သူတော့

မဟုတ်ပါ။ ကြောက်ကန်ကန်ရင်းက အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးချင်စိတ်ဖြင့် ပြန်ရန်တွေ့တတ်သော သူမရဲ့ စကားလုံးလေးတွေ၊ အကြောင်ကြောင် အပြုအမူလေးတွေက သူ့ကို အပျင်းပြေစေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့က သူမကို အပိုင်လိုချင်ခဲ့သည်။ ကလေးတစ်ယောက်က ကိုယ်ကြိုက်သည့် အရုပ်တစ်ရုပ်ကို လက်ညှိုးထိုးဝယ်လိုရသလို အဲဒီကောင်မလေးကိုလည်း သူဝယ်လိုရမည်ဟု ထင်ခဲ့သဖြင့် ဦးထွန်းကို အမျိုးမျိုး ဂျီကျုပူဆာခဲ့ရသည်။

ကြွေရုပ်ကို အိမ်သို့ခေါ်လာပေးဖို့အတွက် သူဘယ်လောက် ဂျီကျု ပူဆာ ဆန္ဒပြခဲ့ရသလဲဆိုတာ ကြွေရုပ်ရုယ်မသိပါ။ သူ တဂျီဂျီ ပူဆာနေတာကို အရေးမလုပ်မချင်း စမင်းစားပန်းကန်ကို တမင် လွှတ်ချခဲ့ပစ်တာမျိုး။ အကြောင်းမဲ့ အသံကုန် အာခေါင်ခြစ်၍ အော်တာမျိုး။ သူ့အသုံးအဆောင်စုည်းတွေကို ပြတင်းပေါက်မှ လွှင့်ပစ်လိုက်တာမျိုးတွေ ဆက်တိုက်လုပ်နေခဲ့သည်။ သူ သောင်းကျန်းရသည့်အကြောင်းရင်းကို အမေသိတော့ စိတ်ရှုပ်သွားဟန်ဖြင့် ...

“ပေါက်ကရတွေ လာမပူဆာစမ်းပါနဲ့ ငါ့သားရယ်၊ လူတစ်ယောက်ကို မွေးစားတယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက် တာဝန်ကြီးသလဲ၊ သူ့ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ပြီး ပြုစုစောင့်

ရှောက်ရမှာ စိတ်ရှုပ်စရာကြီးပါ။ တော် ... တော် ... အဲဒီ
ကိစ္စကို ကျွန်ုပ်တို့မနေနဲ့။ အဖော်လိုချင်ရင် ခွေးလေးတွေ
ကြောင်လေးတွေ မွေးပါလား။”

“အဲဒါဆို သား ထမင်းမစားဘူး။”

“ဘာ ...”

“သူ့ကို ခေါ်မပေးရင် သား ထမင်းမစားတော့ဘူး။”

“ဟဲ့ ... ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်မရှာနဲ့။ ဦးထွန်း လာ ... လာ
ဒီကလေးကို ကြည့်ကျက်ပြောစမ်းပါဦး။ နှင့်ပြောနေရတာ
နဲ့ ငါ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့တောင် နောက်ကျနေပါပြီဟယ်။
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားတာဟဲ့။ ဟော ... ကားလာ
ခေါ်ပြီ။ လာပြီဟော ... လာပြီ။ ဒီမှာ သားတော်မောင်က
ပြဿနာရှာနေလို့။ သား ထမင်းစားနော်။ ဒေါ်လုံရေ
သားကို ထမင်းခေါ်ကျွေးလိုက်ဦး။”

မေမေက အဆက်မပြတ်ပြောလည်းပြော၊ ဒေါ်လုံ
ကိုလည်း အော်ခေါ်ရင်း ဒေါက်ဖိနပ်သံ တဒေါက်ဒေါက်ဖြင့်
ပျာပျာ ပျာပျာ ထွက်သွားသည်။

ယောမင်းကတော့ ခေါင်းမာမာနှင့် ထမင်းမစား
ဘဲနေသည်။ မေမေကတော့ သူ့ကိစ္စနှင့်သူ ရှုပ်နေတာမို့
ယောမင်း တကယ် ထမင်းမစားဘဲနေတာကို မသိ။ ဒေါ်လုံက

လာကျွေးလျှင် ပါးစပ်ကို စေ့စေ့ဖိပိတ်ကာ မျက်စိစုံမှိတ်၍
ခေါင်း သွက်သွက်ခါသည်။ ဦးထွန်းက လာချော့လျှင် နားကို
ပိတ်ထားသည်။

နှစ်ရက်လုံးလုံး ထမင်းမစားဘဲ လူက ဖြူဖျော့
နေတော့မှ အားလုံး မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြစ်ကာ ဆရာဝန်
ခေါ်ပြီး ဒရစ်ချိပ်ပေးရသည်။ အဖေကလည်း အလုပ်များလှသူမို့
ဒီလိုကိစ္စအသေးအမွှားကို ဦးနှောက်စားမခံဘဲ ‘သဘော’ ဟု
ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ခွင့်ပြုချက်ရရချင်း ကောင်မလေး လိပ်စာကို
ဦးထွန်းက အပြေးအလွှား ရှာဖွေပေးခဲ့ပါသည်။ ကောင်မလေး
လိပ်စာကိုသိတော့ သူပျော်ခဲ့ရသည်။ ရေခဲချောင်း တစ်ဝကြီး
ဝယ်ကျွေးမည်ဟုပြောပြီး ခေါ်လျှင် ရှာဖွေဟု သူက ကလေးတွေ
တွေးခဲ့သည်။ သို့သော် ကြွေရုပ်ကို ခေါ်မရတာမို့ သူ ဒေါသ
ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သူ့ဘဝမှာ အပျော်ရွှင်ဆုံး နေ့ရက်တစ်ရက်
အကြောင်း ပြောပြပါဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောလာခဲ့လျှင်
တော့ ကြွေရုပ်ကို အိမ်ခေါ်လာခဲ့သည့် နေ့တစ်နေ့အကြောင်းကို
သူပြောပြမိမှာ သေချာပါသည်။

* * *

“အိးဟီး ... ဟီး ... မစားဘူး ... မစားဘူး၊ အဲဒီ ပုစွန်
မစားချင်ဘူး”

“ဟဲ့ ... ဪ ... ဒီကလေးနွယ် ဒုက္ခပါပဲဟယ်”

ထမင်းစားပွဲပေါ်က ပုစွန်ထုပ်ကြီး ပန်းကန်ကို
တွေ့တွေ့ချင်း ငြိမ့် အော်လိုက်သော ကြွေရုပ်ကြောင့် ဒေါလုံ
က တအံ့တဩ ညည်းတွားလိုက်ချိန်တွင် ယောမင်းကတော့
တခွံခွံ ရယ်စပြုပြီ။

“အိးဟီး ... စားဘူး၊ ပုစွန် မစားဘူး”

“ဪ ... ဒုက္ခပါပဲ၊ အစားကောင်းကောင်း စားရရင်
ပျော်မလားလို့ ဟင်းကောင်းကောင်း ချက်ကျွေးကာမှ
သူက ပိုတောင်ငိုနေသေးတယ်၊ သား ယောမင်း မငို
ကြွေရုပ်ကို ချောစမ်းပါဦးဟယ်”

“အဟိ ... မချောပါဘူး၊ သူငိုမှ သားရယ်ရမှာ ...”

ယောမင်းက ရယ်လို့မောသည့်တိုင် ကြွေရုပ်က
ငိုလို့မမောသေး။ ဒေါလုံလည်း ကြွေရုပ်ကိုကြည့်ရင်း ဦးနှောက်
ခြောက်လာရပါသည်။

“ပုစွန်မစားချင်ရင် ဘာနဲ့စားမလဲ သမီး၊ ဒေါလုံကို
ပြောလေ၊ ဒေါလုံ ချက်ကျွေးမှာပေါ့”

“ချက်မကျွေးနဲ့ ဒေါလုံ၊ ငါးပိရည်နဲ့ ကျွေးပါလား၊
ငါးပိရည်ဆို သူစားမှာပေါ့၊ ဟိတ် ... ကြွေရုပ် ငါးပိရည်
စားမလား”

“စားမယ် ... ငါးပိရည်နဲ့ပဲ စားမယ်၊ ပုစွန်နဲ့ မစားဘူး”

“အံ့ဩစရာကြီး ... ဟိဟိ ... ကဲ ... ကဲ ... ဒေါလုံ ငါးပိ
ရည်ပန်းကန်လေး ချပေးလိုက်ပါ၊ သူကငါးပိရည်နဲ့ စား
နေကျဆိုတော့ ဟင်းကောင်းကောင်း မစားတတ်တော့လို့
နေမှာ”

ဒေါလုံက ငါးပိရည်ပန်းကန် လာချပေးတော့
ကြွေရုပ်က သူ့ထမင်း ပန်းကန်ထဲကို ငါးပိရည် နှစ်ဇွန်း ခပ်
ထည့်နယ်ဖတ်ပြီး အားပါးတရ စားလေသည်။

“ဟိဟိ ... ရူးနေလား မသိဘူး၊ ပုစွန်ကျ မစားဘူး၊
ငါးပိရည်ကျတော့ စားတယ်၊ ကြောင်ချီးရုပ်၊ အရူးမ၊
ငတုံးမ ...”

ယောမင်းက လက်ဖြင့် နယ်ကာ အားပါးတရ
စားနေသော ကြွေရုပ်ပုံစံကို ကြည့်ရင်း အံ့သြရယ်ချင်နေမိခဲ့
သည်။ ပါးစပ်တစ်ဝိုက်မှာ ထမင်းလုံးတချို့၊ ဝေရေကာ ပလုပ်
ပလောင်း စားနေသော ကြွေရုပ်ပုံစံက ရယ်စရာမို့ပင်။

ကြွေရုပ် ရောက်လာကတည်းက သူမပျင်းရတော့
ပါ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကြွေရုပ်ကို ဘယ်လိုအနိုင်ယူမလဲ၊ ဘာတွေ
ခိုင်းစေရမလဲဟုသာ တွေးမိနေသည်။ ကြွေရုပ်ကို သူ့အနားမှာ
အမြဲရှိစေချင်သည်။ ကြွေရုပ်က နှုတ်ခမ်းကလေးစု၊ မျက်မှောင်
လေး ကြွတ်ပြီး သူ့ခိုင်းသမျှ လိုက်လုပ်ပေးနေလျှင် သူ့ကျေနပ်
သည်။

ကြွေရုပ်က ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ပုစွန်ထုပ်ကို
ကြောက်သည်။ ပုစွန်ထုပ်ကို မြင်ကိုင်ငိုသည်။ ဦးထွန်းကတော့
ကြွေရုပ် မေမေဟာ ကြွေရုပ်စားဖို့ ပုစွန်ထုပ်ဟင်း သွားဝယ်ရင်း
ကားတိုက်ခံရတာဟု ပြောပြသည်။

အဲဒီကတည်းက သူလည်း ပုစွန်ထုပ် မစားဖြစ်
တော့ပါ။ ဒေါ်လဲ့ကိုလည်း အိမ်မှာ ပုစွန်ချက်လျှင် ကြွေရုပ်
မမြင်အောင် ဝှက်ထားဖို့ မှာရသည်။

ကြွေရုပ်အပေါ် သူ့အနိုင်ယူခဲ့မိတာတွေအတွက်
ကြွေရုပ်က သူ့ကို အမုန်းတွေပြန်ပေးပါသည်။ ကြွေရုပ်က
အမြဲတမ်း 'နင့်ကိုမုန်းတယ်' ဟု ပြောတတ်သည်။

သူကတော့ ကြွေရုပ်ကို မမုန်းပါ။

ကြွေရုပ်ကို သူလိုအပ်သည်။

ကြွေရုပ်ဟာ ယောမင်းဘဝမှာ မရှိလျှင် မဖြစ်သော
အဖော်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သို့သော် သူက သံယောဇဉ်ကို ဖုံးဖိသိုသိပ်ပြီး
ခပ်တင်းတင်း နေတတ်သော သူတစ်ယောက်မို့ သူမကို ပျော့
ပျော့ပျောင်းပျောင်း ဆက်ဆံဖို့ အမြဲဝန်လေးနေတတ်လေသည်။

၄

* * *

“ဟေ့... ဒီမှာ ကားမောင်းရင် သတိနဲ့ မောင်းမှပေါ့ကွ၊
မျဉ်းကျားရောက်ရင် အရှိန်လျှော့ရမယ်ဆိုတာတောင် မသိ
ရင် ကားမောင်းမနေနဲ့”

ကလေးအဖေက ကားနားမှာ လာရပ်ကာ ဒေါသ
တကြီး ဟိန်းဟောက်လိုက်သည်။

ကားစတီယာရင်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ငြိမ်သက်နေ
သော ယောမင်းက ထိုကလေးအဖေရဲ့ အပြောကို စိတ်မဆိုး
နိုင်ဘဲ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးပြလိုက်ရင်း...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘာ...”

“ကလေးကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့အတွက်
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောတာပါ”

“ငါ့သား ငါ့စောင့်ရှောက်တာ မင်းကျေးဇူးတင်ဖို့ မလို
ပါဘူး”

“ဟေ့... ရှေ့က ကား ဘာလုပ်နေတာလဲ”

နောက်ဘက်ကအော်ဟစ်သံတွေကြောင့် ယောမင်း
က ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့ရသည်။

ရှေ့နားဆီမှာ မီးပွိုင့်တစ်ခါမိတော့ ကိုယ့်ကားဘေး
မှာ ယှဉ်ရပ်လာသည့် ကားကို ငဲ့ကြည့်မိသည်။ ကားပေါ်မှာ
စုံတွဲတစ်တွဲ...။ မိန်းကလေးကို ကိုယ်မြင်ဖူးသလိုပဲ...။ အားပါး
ကိုယ့်ရည်းစားဟောင်းလေးပါလား။

အဟား... နေရာတကာ ကိုယ့်စားရည်းဟောင်း
တွေနဲ့ တိုးတိုးနေတတ်တာ ဂုဏ်ယူစရာကြီး။

ယောမင်းက မထိတရိလေးပြီးရင်း ခေါင်းကိုညွှတ်
ကာ လက်လှမ်းပြလိုက်ပါသည်။

“ဟိုင်း...”

ကောင်မလေးက သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး မျက်မှောင်
တွန့်သွားကာ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

“ဟေး... ဟဲလို”

သူက လက်တပြုပြင်နှင့် မရမက လိုက်နှုတ်ဆက်
လိုက်တော့ ကောင်လေးက ကောင်မလေးကို လှည့်ကြည့်ရင်း

၁၆၂ ပုညဇင်

မေးခွန်းတွေ ထုတ်နေပုံရသည်။ ကောင်မလေးကလည်း ခေါင်းတခါခါ။ သူမသိပါဘူးလို့ ငြင်းနေမှာပေါ့။ ပျင်းစရာကောင်းလိုက်တာ။ ဒီကလည်း မလွမ်းလောက်ပါဘူးကွာ။

မီးပွိုင့်စိမ်းသွားတော့ သူက ထိုကားထက်အရင်ဦးအောင် အရှိန်မြှင့်၍ မောင်းထွက်လိုက်ရင်း ကားပြတင်းမူလက်ထုတ်ကာ လက်ပြခဲ့ပါသည်။

နေရာတကာမှာ သူ့ရည်းစားဟောင်းတွေဟာ လက်ညှိုးထိုးမလွဲလို့တောင် ပြောရမလားမသိပါ။ လမ်းပေါ်မှာ တွေ့ရင်တွေ့ မတွေ့ရင် shopping center တစ်ခုခုမှာတွေ့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုခုမှာတွေ့။ တချို့ဆို မှတ်များတောင် မမှတ်မိတော့ပါ။

‘ချစ်တယ်...’ တဲ့။

သူတို့က အခါခါပြောကြသည်။

ယောမင်းက မိန်းကလေးတွေရဲ့ အချစ်များစွာကို မက်မက်မောမော ခံယူခဲ့သော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ကြွေရုပ်က သူ့ကို မုန်းခဲ့သည်။

မိန်းကလေးများစွာကတော့ သူ့ကို ချစ်ခဲ့ကြပါသည်။

သည်။

ယောမင်း အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ယောမင်းနဲ့ဘေးမှာ မိန်းကလေးတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်နေခဲ့ကြလေသည်။

ယောမင်းသည် ရုပ်ချော၏။ ငွေပေါ၏။

ယောမင်းပုံစံက ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိမထင်သည့် ခပ်မိုက်မိုက် ဒီဇိုင်းမျိုး။ ဘေးခွဲ ဆံပင်ရှည်ရှည် ပျော့စင်းစင်းလေးကို ဆတ်ခနဲ ခါတင်ကာ မျက်နှာမော့မော့နှင့် အပေါ်စီးဆန်ဆန် ကြည့်တတ်သော၊ တစ်ခါတစ်ခါ ခေါင်းငုံ့ငုံ့နှင့် ဆံပင်ပဲစတုရန်း အုပ်ဆိုင်နေသော မျက်လုံးအစုံကို ပင့်ကာ ခပ်စူးစူး ကြည့်တတ်သော သူ့ပုံစံကို လူကြီးတွေက မနှစ်မြို့ပေမယ့် ကောင်မလေးတွေကတော့ အသည်းအသန် ကြွေကြပါသည်။

သူ နည်းနည်းလေးကြိုးစားလိုက်ရုံနှင့် မိန်းကလေးတွေရဲ့ ဂရုစိုက်မှုကို ရခဲ့ပါသည်။ သူတို့ဘက်က စတင်၍

ချစ်ရိပ် ချစ်ငွေ့တွေ ပြခဲ့ကြသူတွေလည်း အများကြီးပင်။ ထိုအခြေအနေဟာ သာယာစရာကောင်းမှန်း ယောက်ျားတွေ အသိဆုံး ပြစ်ပါသည်။

ယောမင်းသည် ဆန့်ကျင်ဘက် မိန်းကလေးတွေရဲ့ ဂရုစိုက်မှုတွေထဲမှာ ယစ်မူးပျော်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ငယ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး 'ငါ့ကို ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ကြပါလား' ဟူသောစိတ်ဖြင့် သိမ်ငယ်လာခဲ့ရသမျှတွေအားလုံး မိန်းကလေးတွေရဲ့ ဂရုစိုက် ခံရခြင်းအောက်မှာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည်။

မေမေ ဂရုမစိုက်လည်း နေ၊ ဖေဖေ ဂရုမစိုက်လည်း နေ၊ သူ့နားမှာ သူ့ကို ဂရုစိုက်မည့် မိန်းကလေးတွေ ရှိနေခဲ့သည်။ သူတို့က ယောမင်းကို 'ချစ်တယ်' ဟု ပြောခဲ့ကြသည်။ ထိုစကားလုံးလေးက ချိုမြိန်လွန်းလှပါသည်။

ယောမင်းက ဘယ်သူရဲ့ အချစ်ကိုမှ မပစ်ပယ်ပါ။ ကိုယ့်ထက်ကြီးသည့် မမအရွယ်နှင့်တွေ့လျှင် ချွဲနဲ့လိုက်သည်။ ရွယ်တူနဲ့တွေ့လျှင် ရဲသဲ့သဲ့အထာလေးတွေနှင့် နေလိုက်သည်။ ငယ်တာလေးတွေနှင့်ဆို သိပ်ရင့်ကျက်သော လူကြီးတစ်ယောက်လို နေပြလိုက်သည်။ အားလုံးနှင့် အဆင်ပြေပါသည်။ အရွယ်မရွေး သုံးပါးစလုံးကလည်း သူ့ကို အသွင်ကွဲသော ဂရုစိုက်ခြင်းများဖြင့် ဆက်ဆံတတ်ကြသည်။

သူတို့က ကြွေရုပ်လို ဂရုမစိုက်ချင်ဘဲ ဂရုစိုက်နေကြတာ မဟုတ်။ ကြွေရုပ်လို ခိုင်းမှသိတာမဟုတ်။ ကြွေရုပ်လို သူ့ကို မုန်းမုန်းနှင့် အောင့်အည်းသည်းခံပေါင်းနေကြတာ မဟုတ်။

သူတို့ ဂရုစိုက်မှုကို ခံယူရတာဟာ ပျော်စရာကောင်းပေမယ့် သူတို့ကို ပြန်ပြီး ဂရုစိုက်ပေးရမှာကျတော့ မှိုင်းစရာကောင်းသည်ဟု ယောမင်းက ထင်ပါသည်။

မိန်းကလေးတွေဟာ ယောက်ျားလေးတွေအပေါ် တစ်ကျပ်ပိုးလောက် ဂရုစိုက်ပြီးရင် ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ ဂရုစိုက်မှုကို တစ်ဆယ်ပိုးမက ပြန်လိုချင်ကြသူများချည်းပင်။

ယောမင်းအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်လေး ဝယ်ပေးလို့ ယောမင်းမှာ ကျေနပ်လို့မှမဆုံးသေးခင် ...

“တို့မွေးနေ့ကျရင်ရော ဘာပေးမှာလဲ ပြော ...”

ဟု ပြောလျှင်တော့ အဲဒီလို မိန်းကလေးမျိုးကို စိတ်ကုန်ချင်သလို ဖြစ်သွားတတ်ပါသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် နှစ်သက်လောက်သည့် နည်းတစ်ခုခုကို ရှာဖွေဝယ်ယူရသော အလုပ်ကို သူ့အလွန် ချစ်လှပါသည်။ သူက သူလိုသည့်ပစ္စည်းကိုတောင် ကြွေရုပ်ကိုယ်ခိုင်းနေသည့် သူမျိုး။ အဲဒီတော့ အဲဒီလို မိန်းကလေးတွေ

အတွက် ဝယ်ရခြင်းရသည့် အလုပ်ကို ကြွေရုပ်ကိုသာ လွှဲအပ်
လိုက်ရပါသည်။

သူ့မှာ တစ်ခုခက်နေတာက မိန်းကလေး တစ်
ယောက်နှင့် တွဲတာ ကြာလျှင် ပျင်းရိလာတတ်ခြင်းပင်။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ မတွေ့ချင်ချင်၊ တွေ့ချင်ချင်
ဒီမျက်နှာတွေပဲ တွေ့တွေ့နေရသည်။ ကြားရသည့် စကားတွေ
ဟာလည်း အပ်ကြောင်းထပ်လာသည်။ ကိုယ့်အတွက် ပေးဆပ်
ချင်တာက နည်းနည်း၊ သူတို့အတွက် ရယူချင်တာက များများ
ဖြစ်လာသည်။ ထိုအခါမျိုးမှာ သူက လမ်းခွဲဇယား ခင်းရပါ
သည်။ လွယ်လွယ်နှင့် ဖြတ်တောက်လို့မရလျှင် ပြဿနာရှင်း
ပေးဖို့ ကြွေရုပ်ကို အကူအညီ ခေါ်ရသည်။

တစ်ယောက်မကောင်းရင် နှစ်ယောက်ပြောင်း၊
နှစ်ယောက်မကောင်းရင် သုံးယောက်လောက် ထပ်ပြောင်း။
ဒီလိုနဲ့ သူ့ရဲ့ ရည်းစားဟောင်း အရေအတွက်များလာခဲ့ရပါ
သည်။ ခုတော့ ရန်ကုန်မြို့မှာ သူ့ရည်းစားဟောင်းတွေဟာ
ပေါ်မှပေါ်၊ ရန်ကုန်မှာသာမက နယ်မှာ၊ နိုင်ငံခြားမှာလည်း
ရှိသေးသည်။ လူအကောင်အထည် မမြင်ရဘဲ ဖုန်းထဲက အိမ်
တာ။ အွန်လိုင်းမှာ chat နေတာတွေလည်း တစ်ပုံတစ်ပင်
ရှိပါသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ကိုယ့်မာနနှင့်ကိုယ် ကြွေရုပ်အကူ
အညီ မယူဘဲနေလိုက်တာမို့ ရည်းစားထားရတာ အရင်ထက်
ပိုပြီး ပင်ပန်းလာသည်ဟု ခံစားရသည်။

သို့သော် ပင်ပန်းတာလေးတစ်ခုကလွဲရင် ရည်းစား
တွေ ထားနေရခြင်းက သူ့စိတ်ကို ကျေနပ်မှုရစေခဲ့သည်။

သူ့မှာ ရည်းစားတစ်ပုံတစ်ပင် ရှိသည်။ ပြီးတော့
သူ့အနားမှာ သူ့အချိန်မရွေး ခိုင်းလို့ရသည့် ကြွေရုပ်လည်း
ရှိနေသည်။ ထိုအခြေအနေကို သူကြိုက်သည်။

သို့သော် ထိုအခြေအနေက ရုတ်တရက် အပြောင်း
အလဲ ဖြစ်လာခဲ့သောအခါ ...

ဟု ခပ်သာသာလေး ပြန်ပြောမိသည်။ ညရောက်
တော့မှ အမှောင်ထဲမှာ သူ ကျိတ်ငိုရပါသည်။

နောက် ... သုံးလေးလကြာတော့ ကြွေရုပ်က သူ့
ကို လာခွင့်တောင်းသည်မှာ ...

“ယောမင်း ... ကြွေရုပ် အပြင်မှာ သွားနေရပါစေ”

“အပြင် ... ဘယ်အပြင်လဲ၊ ဒီအိမ်အပြင်ဘက်မှာလား၊
ဘာလိုလဲ၊ အိမ်ထဲမှာ နေရတာ ပူလို့ အိုက်လို့လား၊
အဲကွန်း ဖွင့်နေလေ ...”

“မနောက်ပါနဲ့၊ ငါ အတည်ပြောနေတာ၊ သူငယ်ချင်း
နှစ်ယောက်နဲ့အတူ တိုက်ခန်းငှားနေဖို့ ငါ စီစဉ်ထား
တယ်၊ ပြီးတော့ ငါ တက်ဖူးတဲ့ ကွန်ပျူတာသင်တန်း
ကျောင်းမှာ နည်းပြပြန်ဝင်လုပ်မယ်၊ အဲဒါဆို ငါ့ဘာသာ
ရပ်တည်လို့ရတယ်”

ယောမင်းက ကြွေရုပ်ကို ငြိမ်သက်စွာ စိုက်ကြည့်
မှတ်ထားနေပြီးမှ တစ်ခွန်းချင်း အေးစက်စွာဖြင့် ...

“မင်း ... ဒီမှာမနေချင်တော့တဲ့ အကြောင်းပြချက်က
ဘာလဲ ...”

“မသင့်တော်လို့ ...”

“ဘာကို မသင့်တော်တာလဲ”

* * *

မေမေ အိမ်ထောင်ပြုသွားသောအခါ ယောမင်း
သည် နာကျင်မှု တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေသည်။

သူ့နံနားမှာ ကြွေရုပ်၊ ဒေါ်လုံနှင့် ဦးထွန်းသာ
ရှိတော့သည်။ ဒေါ်လုံကတော့ သူ့ကို ပျောင်းပျံ့ခဲ့သည်။

“သူလည်း အရွယ်ရှိသေးတာပဲကွယ်၊ သူ့အိမ်ထောင်လေး
နဲ့ သူ အတည်တကျလေး နေချင်ရှာမှာပေါ့၊ သင့်တော်တဲ့
အဖော်တွေလို့ အိမ်ထောင်ပြုသွားတာပါကွယ်၊ မောင်
ယောမင်းကလည်း အရွယ်ရောက်နေပြီဆိုတော့ သူစိတ်ချ
သွားတာ နေမှာပေါ့”

ဒေါ်လုံက နူးညံ့စွာပြောတော့ သူက သူ့ခံစားချက်
ကို သိုငှက်ထားလိုက်ပြီး ...

“ဘယ်သူက ဝမ်းနည်းနေလို့လဲ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ တစ်
ယောက်တည်း နေရလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ အေးအေးပဲ”

“နင်နဲ့ ငါနဲ့က ဘာမှမတော်စပ်ဘူးလေ၊ အရင်တုန်းက တော့ အိမ်မှာ နင့်အမေလည်း ရှိတော့ ငါရှိနေတာ သင့်တော်တယ်၊ အခု နင့်အမေလည်း မရှိတော့ဘူးဆို တော့ ငါဆက်နေလို့ မကောင်းတော့ဘူး”

“ဒေါ်လုံ ရှိသားပဲ”

“မတူဘူးလေ”

ယောမင်းက ရင်ဝမှာ နည်းနည်း နာသော်လည်း အပြင်ပန်းကတော့ မထိတချိန်ပဲ ဖမ်းကာ ...

“အဲဒီတော့ မင်းက ဒီအိမ်မှာ မနေချင်တော့ဘူး ဆိုပါ တော့ ...”

“ဟုတ်တယ်”

ယောမင်းက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး ...

“မင်းက ဒီလိုပြောလိုက်တာနဲ့ ကိုယ်က အေး ... သဘောပဲကွာဆိုပြီး အသာတကြည် ခွင့်ပြုလိမ့်မယ်လို့ မင်း မျှော်လင့်ထားတယ်ထင်တယ် ကြွေရုပ် ...”

ကြွေရုပ်က သူ့ကိုခပ်တည်တည်းလေး စိုက်ကြည့် နေပါသည်။

“ဆောရီးပဲ ကြွေရုပ်၊ ကိုယ် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ ...”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းက ကိုယ့်ပိုင်ဆိုင်မှုတစ်ခု ဖြစ်နေလို့ပဲ”

“ဘာ ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ... မင်းကို ကိုယ်ပိုင်တယ်၊ မင်းက ကိုယ့်ရဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတစ်ခုပဲ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာတွေ များလွန်းလို့ ခုတော့ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ သက်ရှိသက်မဲ့ ဘယ်အရာမဆို လွယ်လွယ်နဲ့ လက်လွှတ် မခံချင်တော့ဘူး”

ကြွေရုပ်သည် ယောမင်းကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်

ကြည့်ရင်း ...

“လူတစ်ယောက်က လူတစ်ယောက်ကို အမြဲပိုင်ဆိုင်လို့ မရပါဘူး ယောမင်းရယ်၊ နင်ရဲ့ အသုံးမကျတဲ့ အတွေး အခေါ်တွေကို လွှင့်ပစ်ပြီး လက်တွေ့ကျကျ စဉ်းစားစမ်း ပါ”

“လက်တွေ့ကျကျ စဉ်းစားထားပြီးသားပါ”

“ပြောပါဦး ...”

“မေမေ မရှိတော့လို့ မင်း ဒီမှာဆက်နေဖို့ မသင့်တော် ဘူးဆိုရင် သင့်တော်မယ့် နည်းလမ်းတစ်ခုကို ရွေးချယ် လိုက်ရုံပဲ”

“ဘာနည်းလမ်းလဲ”

“အသင့်တော်ဆုံးက မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်ကြ
ဖို့ပဲလေ”

“ဘာ ...”

ကြွေရုပ်သည် ရှက်လည်းရှက်၊ ခေါ်သဖြင့်လည်း
ဆွေဆွေခွန်လာကာ ...

“နင် လဲဆေလိုက်တော့ ယောမင်း၊ နင် လဲဆေလိုက်၊
နင်နဲ့ငါ လက်ထပ်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး”

“ရှိပါတယ်၊ အတူနေဖို့ သင့်တော်သွားအောင်လေ”

“ယောမင်း ... နင် လာနောက်မနေနဲ့”

“မနောက်ဘူး၊ အတည်ပြောတာ ...”

“လက်ထပ်ရအောင် နင်နဲ့ ငါနဲ့က သမီးရည်းစားမှ
မဟုတ်ဘဲ”

“ဟော် ... ဒါကို ဘဝင်မကျတာလား၊ ဒါဆို ခုပဲ ရည်းစား
စကား ပြောပေးမယ်လေ၊ နင်ကို ငါအရမ်းချစ်တယ်
ကြွေရုပ်”

“တော် ... တော် ... ငါမကြားချင်ဘူး၊ နင့်ပါးစပ်ကို
ပိတ်ထား ယောမင်း၊ နင့်ပါးစပ်က မိန်းကလေးပေါင်း

သောင်းခြောက်ထောင်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ ပြောထွက်နေတဲ့
စကားမျိုး ငါ့လာမပြောနဲ့”

“နင့်တစ်ယောက်တည်းကို ပြောမယ်ဆိုမှ နားထောင်ချင်
တယ် ဆိုပါတော့”

“ယောမင်း ... နင် စကားတတ်တိုင်း လျှောက်ပြောမနေ
နဲ့”

“နင်လည်း စကားတတ်တိုင်း ရေလာမြောင်းပေး စကား
မျိုး ပြောတာပါပဲ”

“ဘာ ... ဘာ ... ငါ ဘယ်တုန်းက ပြောလဲ ...”

“စောစောက ပြောတယ်လေ၊ လက်ထပ်ရအောင် သမီး
ရည်းစားမှ မဟုတ်တာတဲ့၊ အဲဒီစကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က
နင် ငါ့ကို လက်ထပ်ချင်ရင် ရည်းစားစကား အရင်ပြော
လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်လေ၊ အဲဒါ ရေလာမြောင်းပေးတာ
ပေါ့”

“ယောမင်း ...”

“မှန်တာပြောလို့ ဒီလောက် ဆတ်ဆတ်ခါနာနေတာ
လား”

“နင် ... နင်”

ကြွေရုပ်က ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဒေါသ
တကြီး ဖြစ်ဆဲတွင် ယောမင်းက ရုတ်တရက် မျက်နှာထား
တည်သွားကာ ...

“ငါ့စကားကို ပေါ့ပေါ့လေးလိုတော့ မမှတ်လိုက်နဲ့
ကြွေရုပ်၊ ဒီနေ့ ငါ ပြောသမျှဟာ အတည်ပဲ၊ ငါ နင်နဲ့
လက်ထပ်မယ်၊ လက်မထပ်ခင် စေ့စပ်ပွဲလုပ်မယ်၊ နင်
ငါမသိဘဲ ထွက်သွားဖို့တော့ လုံးဝမကြိုးစားနဲ့၊ ငါက
နင်ကို မရရအောင် မြေလှန်ရှာပြီး တွေ့တဲ့နေရာကနေ
ဖွတ်ပြန်ဆွဲခေါ်လာမှာ၊ အဲဒီတော့မှ အရှက်ကွဲတယ်တွေ
ဘာတွေ လာပြောမနေနဲ့။”

ယောမင်းက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ကြွေရုပ်ချေမှု
ထထွက်လာခဲ့သည်။

“အရူး...”

ကြွေရုပ်က ခပ်ဆတ်ဆတ် လှမ်းအော်ပြောပေးမယ်
သူက မဖြူပါ။

ကြွေရုပ်ကတော့ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်
ပါအောင် ဆုပ်ကာ နေရာမှာပင် ရပ်တန့်ငြိမ်သက် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ
သည်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ သူက စေ့စပ်ပွဲကို အမြန်ဆုံး
ဖြစ်မြောက်အောင် သူ့စိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

စေ့စပ်ပွဲအမီ ပြန်ဖို့ စိတ်စောနေသော ယောမင်းက
မှာရိတစ်ချက်ကြည့်ကာ လေးလေးတစ်ချက်ချွန်ရင်း ကားလီဗာ
ကို ထပ်ဖိနင်းလိုက်သည်။

သူ မြန်မြန်ပြန်ရောက်ချင်လှပြီ...”

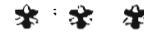
ကြွေရုပ်ကတော့ သူ့ကို ဒေါသတွေနှင့် ဆီးကြို
မှာ သေချာပါသည်။

ကိစ္စမရှိပါ။

ကြွေရုပ် ဒေါသဖြစ်သော ပုံစံက ရယ်စရာကောင်း
သည်လေ။

အပိုင်း (၂)

“လုံးဝ သည်းမခံနိုင်ဘူး၊ လုံးဝ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးရဲ့အလယ်တွင် မလှုပ်မယှက်
ထိုင်ရင်း ယောမင်း ပြန်လာမည့် လမ်းဆီ မျှော်ငေးနေသော
ကြွေရုပ်ရဲ့ ရင်ဝဆီသို့ ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက် တက်လာနေပါ
သည်။ ဒေါသဖြင့် ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဖိုလှိုက်လာကာ နှုတ်မှတဖွဖွ
ရေရွတ်မိနေသည်။

ဒါ့ထက်ပိုပြီး သည်းခံနိုင်စရာ ဘာအကြောင်းရှိ
တော့လို့လဲ။

စေ့စပ်မယ့် နေ့အထိ သူပုံသွင်းတိုင်း ရတဲ့ ရွဲ့ရုပ်
ကလေးလို နေပေးခဲ့ရသည်။ သူကတော့ ကြွေရုပ်ကို ငုတ်တုတ်
ထားတာ ရည်းစားတကာနှင့် မပြတ်တောက်နိုင်ဘဲ ဒီအချိန်ထိ
ဓာတ်လမ်းရှုပ်နေဆဲ။

သူ့အပေါ် နာစရာတွေက များလှပြီ။ ဒီလောက်
ထိ သည်းခံခဲ့တာပဲ ... တော်လောက်ပါပြီ။

“လုံးဝ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

ကြွေရုပ်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးသလို ဖြတ်
ပြတ်သားသား ရေရွတ်လိုက်ပြီးနောက်မှာ ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ
ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်
လာပြီး အပေါ်ထပ် ကြွေရုပ်အခန်းရှိရာသို့ ပြေးတက်သွားလေ
သည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ကြွေရုပ် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ကမူးစူးထိုး
နဲ့၊ မောင်ထွန်းရေ ... လာပါဟဲ့၊ ကြွေရုပ် ဘာလုပ်မလို့
လဲ မသိဘူး”

“မမကြွေရုပ်ရေ ... အစ်ကိုလေး လာတော့မှာ၊ အချိန်နီး
နေပြီ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပါ”

ကြွေရုပ်နောက်မှာ အသံတွေ ဖွက်လော့ရိုက်ကျန်ခဲ့
သည်။ ကြွေရုပ်က အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ဝင်လာပြီး ဝီရိယတောင့်
က ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးကို ဆွဲယူဖွင့်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက်
ဝီရိယတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ တွေ့ရာ အင်္ကျီတွေ၊ ဘောင်းဘီတွေ
စကပ်တွေ၊ ဂါဝန်တွေကို သိမ်းကြိုးဆွဲယူပြီး ခရီးဆောင်အိတ်
ကြီးထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ မှန်တင်ခုံပေါ်က

ပစ္စည်းတချို့၊ စာအုပ်စင်ပေါ်က စာအုပ်တချို့၊ ဆန့်သလောက်
ဖိသိပ်ထည့်နေဆဲ ...

“ဒါက ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟင် ...”

အခန်းဝမှ အသံကြောင့် ကြွေရုပ်က ချာခနဲ လှည့်
ကြည့်လိုက်သည်။ ယောမင်းက အခန်းဝမှာ မားမားရပ်နေရာက
အခန်းထဲ လှမ်းဝင်လာကာ ...

“ပြောလေ ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

သူက ဒေါသဖြင့် မေးသည်။ ကြွေရုပ်ကလည်း
သူ့ဘက်သို့ ချာခနဲ လှည့်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ...

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ဒီကနေ ထွက်သွားမလို့ ပြင်ဆင်
နေတာ ...”

သူက ကြွေရုပ်ကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ခရီး
ဆောင်အိတ်ထဲ ထည့်ထားသမျှတွေကို ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ ... ဖယ် ... ဖယ်”

“မဖယ်ဘူးကွာ”

သူ ဆွဲထုတ်သမျှကို ကြွေရုပ်က ပြန်လှ၊ သူက
ပြန်ဆွဲ၊ ကြွေရုပ်က ခရီးဆောင်အိတ်ရဲ့ ဇစ်ကို ပိတ်ဖို့ ကြိုးစား
သူက ဇွတ်ပြန်ဖွင့်ပြီး ထည့်ထားသမျှတွေ ပြန်ဆွဲထုတ်၊ ဝရန်

သုန်းကား အလှအယက် ရှုပ်ယှက်တွေခတ်နေရပါသည်။ နောက် ဆုံးတော့ သူက ကြွေရပ်ရဲ့ အိတ်ကြီးကို ပိတ်ချပြီး ဖင်ခုထိုင် ထားလိုက်ပါသည်။

“ယောမင်း ... နင် ဖယ်နော်၊ ငါ့ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ တားတား ငါကသွားမှာပဲ”

“မသွားရဘူး၊ ခြံထဲမှာ ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေပြီ”

“ရောက်လည်း သွားမှာပဲ၊ ငါ နင့်ကို အရမ်းမုန်းတယ်”

“မုန်းရင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေ့ထိ ထွက်မပြေးဘဲ နေသေးလဲ၊ ခုမှ လာပြီ ပဲများမနေနဲ့”

“နင် ငါ့ကို လိုက်ရှာပြီး ငါအရှက်ရအောင် လုပ်မှာစိုးလို့ ဒီနေ့ထိ ငါဒီမှာရှိနေသေးတာဟဲ့၊ နင့်ကို ချစ်လွန်းလို့လို့ ထင်မနေနဲ့”

“အိုမလုံ အံ့ပွင့်မနေနဲ့”

“ဘာ ... ဘာ”

“မင်း ငါ့ကိုညွတ်နေတာ ငါမသိရင် ခက်မယ်”

“ဟာဟာ ... ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ နင့်လို တစ်ဖက်သားကို အနိုင်ကျင့် ဝိုင်းကျ အတ္တကြီးတဲ့ သူမျိုးကို ညွတ်ရင် ငါရှူးနေလို့ပဲ”

“ငါ့ကိုညွတ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေတော့ တစ်ယောက်မှ မရှူးကြပါဘူး၊ မရှူးလည်း ညွတ်လို့ရပါတယ်”

“ယောမင်း ... နင် ... ဖယ်၊ ငါ့အခန်းထဲက ထွက်သွား”

“မင်း တော်တော်ရယ်စရာကောင်းတယ်၊ မင်း တကယ် ထွက်သွားချင်တယ်ဆိုရင် ဒီပစ္စည်းကွေ မယူဘဲ ထွက်သွားနိုင်သားပဲ”

“ဟဲ့ ... ဘာမှမပါဘဲ ထွက်သွားရင် ငါက ဘယ်သွားပြီး ဘာနဲ့နေရမလဲဟဲ့”

“ပစ္စည်းမက်၊ မက်တယ်ပေါ့”

ယောမင်း အပြောကြောင့် ကြွေရပ်က ယောမင်းကို ခပ်နင့်နင့် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ မျက်နှာကို မော့ပစ်လိုက်ရင်း ...

“ကောင်းပြီ ... ဘာမှမယူဘဲ ဆင်းမယ်”

ဟု ပြောကာ ချာခနဲ လှည့်အထွက် ယောမင်းက ကြွေရပ်လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲပြီး အခန်းထဲမှ ဆွဲခေါ်ထုတ်လာသည်။

“ယောမင်း ... လွတ် ... လွတ်”

ကြွေရပ်က ရုန်းသော်လည်း ယောမင်းက ကြွေရပ်လက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လျက် လှေကားဆီသို့ တစ်ခွက် ဆွဲမတတ် ဆွဲခေါ်လာသည်။ ကြွေရပ်က ကလေးလို ခြေကုန်ရုန်းသော်လည်း မရ။ ယောမင်း လက်ထဲမှာ တစ်ခွက် တစ်ခွက်

ခိုတွဲပါလာရသည်။ ယောမင်း မျက်နှာထားကတော့ စောစောကလို နောက်ပြောင်သရော်ချင်သလို မျက်နှာထားမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ တည်တင်းခက်ထန်နေသည်။ စကားလည်း တစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားသည်။

လှေကားထိပ်ရောက်တော့ သူက ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ကြွေရုပ်လက်ကိုတော့ လွှတ်မပေး။

အောက်ထပ်မှ ဒေါ်လုံး ဦးထွန်းနှင့် ကောင်မလေးတွေက လှေကားရင်းမှာရပ်လျက် ကြွေရုပ်တို့ကို မော့ကြည့်နေကြပါသည်။

“ယောမင်း... နင်စွတ်လုပ်ရင် ငါ ဒီကနေ ခုန်ချလိုက်မှာနော်”

“ခုန်ချလေ...”

“ဟင်...”

ယောမင်းက သူမင်းဆွဲထားသော ကြွေရုပ်လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်တာမို့ ကြွေရုပ်မှာ ကြောင်နုနုလေး ဖြစ်သွားရပါသည်။ တကယ်တမ်းကျ ကြွေရုပ် ဘယ်ခုန်ချရဲပါ့မလဲ၊ ဒါကို သူသိလို့ တမင်ညစ်တာပင်။

“ခုန်ချလေ... ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ခုန်ချလိုက်ပါတော့လား။”

“ယောမင်း... နင် မညစ်နဲ့”

ကြွေရုပ်က အော်ပစ်လိုက်တော့ အောက်ကနေ မော့ကြည့်နေသည့် ဒေါ်လုံးတို့အုပ်စုက ပါးစပ်ပိတ်ကာ ကျိတ်ရယ်လိုက်ကြသည်။ ယောမင်းက သရော်တော်တော်ဖြိုးလိုက်ရင်း...

“ခုန်မချရဲဘူး မဟုတ်လား၊ ခုန်မချရဲရင်တော့ ကိုယ်နဲ့ စေ့စပ်ရလိမ့်မယ်”

ယောမင်းက ကြွေရုပ်ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ရွေ့ခနဲ ပျံ့ချိုကာ လှေကားထစ်တွေအတိုင်း တလွှားလွှား ဆင်းလာနေတာကို လှေကားရင်းက ဒေါ်လုံးတို့တစ်သိုက်က ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးမောစောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြလေသည်။

* * *

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကြွေရုပ်သည် ခြံဝန်းထဲက ဧည့်ပရိသတ်အပေါင်းရှေ့သို့ သူ့လက်ကို ချိပ်တွဲကာ ရောက်ရှိ လာခဲ့ရပါသည်။

ယောမင်းက ကြွေရုပ်လက်ကို သူ့လက်မောင်းနှင့် ကပ်၍ ညှပ်ထားသည်။ ကြွေရုပ် လက်တွဲဖြုတ်ချင်သော်လည်း မရ။ ကြွေရုပ် ရုန်းတိုင်း သူက တအားဖိညှပ်ထားလိုက်သည်။ ဧည့်ပရိသတ်ရှေ့သို့ ထွက်မလာမီလေးမှာပင် ဒေါ်လုံက ကြွေရုပ် အနားကပ်၍ တတွတ်တွတ် မှာလိုက်ပါသည်။

“သမီးရယ် ... ပွဲဖျက်ပြီး ထွက်သွားဖို့တော့ စိတ်မကူး ပါနဲ့နော်၊ မောင်ယောမင်းက အပြောမတတ် အနေ မတတ်ပေမယ့် သမီးအပေါ်တော့ သံယောဇဉ် ရှိရှာပါ တယ်”

ဦးထွန်းကလည်း ...

“သမီးရယ် ... မောင်ယောမင်းစိတ်ကို ဦးထွန်း နား အလည်ဆုံးပါ၊ သူ့ဘဝက သံနားစရာပါ”

ဟု ဖျောင်းဖျလိုက်သည်။

ကြွေရုပ်ကတော့ သူနှင့် ယှဉ်တွဲလိုက်ပါလာရင်း ရင်ထဲမှာ မခံချင်စိတ်တွေ ဖျို့တက်လာနေပါသည်။

ကြွေရုပ်ကို သူ့ထားရာနေ၊ သူစေရာသွား၊ သူ့ သဘောအတိုင်း ပုံသွင်းချင်ခဲ့သူ။ ကြွေရုပ်ရှေ့မှာတင် ရည်းစား တွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ထားခဲ့သူ။ ဒီလိုလူတစ် ယောက်နဲ့ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ့်အကြောင်း အသိပေး သည့် ဒီလိုပွဲမျိုးမှာ ကြွေရုပ် လုံးဝ မပျော်ရွှင်နိုင်တာ ကြွေရုပ် အလွန် မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။

ကြွေရုပ် ခံပြင်းလှသည်။ ဒေါသထွက်လှသည်။ ကြွေရုပ်အဖြစ်ဟာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာပဲဟု ဆွေးလေ ဝမ်းနည်း မှာကြည်းလေ ဖြစ်ရသည်။

သို့သော် ... ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ လွန်ဆန်နိုင်သည့် သတ္တိမျိုးလည်း မရှိ၊ သူ့ကိုလည်း ကြောက်သဖြင့် သူ့အလိုကျ စေ့စပ်ရတော့မည်။

ဆွေစပ်ပွဲဆိုပေမယ့် နှစ်ဖက်မိဘ အသိပေးညှိနှိုင်း

သည့် ပုံစံမျိုးတော့မဟုတ်။ ယောမင်းဘက်မှာလည်း ညှိနှိုင်းမည့်
မိဘမရှိ။ ကြွေရုပ်ဘက်မှာလည်း မရှိ။ အိမ်နီးချင်းတချို့၊
ယောမင်းဆိုင်မှ ဝန်ထမ်းမိသားစုများ (ယောမင်းက ကျောင်းပြီး
တာနှင့် သူ့အဖေထံမှ ပိုက်ဆံတောင်းကာ စူပါမတ်ကတ်တစ်ခု
မှာ ပိန်ပဲသီးသန့်အရောင်းဆိုင် ဖွင့်ထားပါသည်။) မိတ်ဆွေ
သူငယ်ချင်း အနည်းငယ်၊ စီးပွားရေးအရ ပတ်သက်သူများ၊
ကျောင်းတုန်းက ဆရာမ မိသားစုဝင် တချို့ကိုသာ ဖိတ်ကြား
ထားပါသည်။

တကယ်တော့ ဒီပွဲဟာ ကြွေရုပ်ကို လက်မထပ်
ရသေးပေမယ့် ကြွေရုပ်ဟာ သူပိုင်ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်လာမည့်
အကြောင်း တံဆိပ်ကပ်ပြလိုက်သည့် သဘောပင်။ တစ်နည်း
အားဖြင့် ကြွေရုပ်ဟာ သူလက်ထပ်မည့် မိန်းကလေးဖြစ်၍
ကြွေရုပ်နားသို့ ဘယ်သူမှ လာမချဉ်းကပ်နဲ့ဟု အသိပေး သတင်း
လွှင့်ချင်သည့် သဘော။

ယောမင်းက ဧည့်ပရိသတ်ရှေ့မှာ ကြွေရုပ်နှင့်အတူ
ယှဉ်တွဲရပ်လိုက်ရင်း ...

“ဒီပွဲလေးက ကြွေရုပ်နဲ့ ကျွန်တော် မကြာခင် လက်ထပ်
တော့မယ့်အကြောင်း ကြိုတင်အသိပေးရင်း နွေးနွေးထွေး
ထွေး ဆုံချင်လို့ အားလုံးကို ဖိတ်ကြားလိုက်တာပါ။

မြန်ရည်ယှက်ရည် သုံးဆောင်ရင်း၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး စကား
တွေပြောရင်း ပျော်ပျော်ပါးပါး ဖြတ်သန်းလိုက်ကြရ
အောင်ပါ။ အဟင်း ... တစ်ခုတော့ ကြိုတောင်းပန်ချင်
တယ် ခင်ဗျ၊ အခု ကျွန်တော့် ကြွေရုပ်က ကျွန်တော့်ကို
စိတ်ကောက်နေလို့ မျက်နှာမကြည်မလင် ဖြစ်နေတာလေး
ကိုတော့ သည်းခံပေးကြပါ။”

“နောက် သည်းခံစရာလေးတစ်ခုလည်း ရှိနေသေးတဲ့
အကြောင်း ဆက်ပြောလိုက်ပါဦး။”

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော မိန်းကလေးအသံ
ကြောင့် ဧည့်ပရိသတ်တွေရော၊ ကြွေရုပ်နဲ့ ယောမင်းပါ အသံ
လာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်က မထိတရိ မျက်နှာ
ထားဖြင့် ကြွေရုပ်တို့ထံ လျှောက်လာနေသည်။ ယောမင်းက
အံ့သြတင်းမာသွားကာ ...

“မင်း ... မင်း”

“မင်း မဟုတ်ဘူးလေ ကိုကိုရဲ့၊ မီးပါ ...၊ မီးလေးပါ၊
ကိုကိုကို လောင်မြိုက်ပေးမလို့ လာတာပါ။”

ကောင်မလေး ပုံစံက အထိန်းအကွပ်မရှိ ပရမ်း
ဟာ ထင်ရာစွပ်လုပ်တတ်သည့် ပုံစံမျိုး။ ဘာကိုမှလည်း ဂရု

စိုက်ပုံမရဘဲ ယောမင်းနှင့် နီးကပ်စွာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်ရင်း...

“စောစောက မီး ဖုန်းဆက်တုန်းကတော့ အိမ်သာတက်နေလို့ဆို... မသင်္ကာလို့ အိမ်လိုက်လာမိတော့မှ ကိုယ့်ရည်းစားရဲ့ စေ့စပ်ပွဲနဲ့ တိုးနေတော့တယ်။ အဲဒီအထိပဲပဲပါပဲလား ကိုကိုရယ်”

“မင်း အခုထွက်သွားပါ”

“ကိုယ့်ရည်းစားကို နှင်ရက်တယ်ပေါ့လေ”

“မင်းက ငါ့ရည်းစားဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒါမမှန်မယ် ငါ လက်ထပ်ချင်တဲ့ မိန်းမတော့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ငါ လက်ထပ်ချင်တဲ့ သူက ကြွေရုပ်တစ်ယောက်တည်းပဲ”

“ဪ... ရည်းစားတစ်ယောက် ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်ပေါ့လေ”

“ဦးထွန်း... ဦးထွန်း၊ လာပါဦး... ဒီမှာပွဲလာဖျက်တဲ့သူကို အပြင်ခေါ်ထုတ်သွားပါ”

“ယောမင်း... ရှင်... ရှင်”

အခြေအနေအားလုံးဟာ ရုတ်တရက် ရှုပ်ယှက်ဆတ်သွားသည်။ ဧည့်ပရိသတ်ရဲ့အာရုံက ယောမင်းနဲ့ သူ့ကောင်မလေးဆီမှာ၊ ဦးထွန်းကလည်း ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့သာ

အာရုံစိုက်ရင်း ယောမင်းဆီ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားနေသည်။ ဒေါ်လုံနှင့် အိမ်က ကောင်မလေးတွေကလည်း တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဝေဖန်ဆူညံလျက် မီးဆိုသော မိန်းကလေးကို ပြစ်တစ်ရှုံ့ချနေကြသည်။

ထိုအချိန်တွင်...

ကြွေရုပ်သည် ရှုပ်ထွေးနေသော အခြေအနေကို အခွင့်အကောင်းယူကာ တွဲထားသော လက်ကို မသိမသာ ဖြေလျှော့ပစ်လိုက်ပြီး တစ်လှမ်းချင်း နောက်သို့ဆုတ်လာသည်။

ကြွေရုပ်ရဲ့ နှလုံးသားတစ်စုံက ရင်ကွဲအောင် ခုန်နေသည်။ ဒေါသက ငယ်ထိပ်သို့တက်ကာ တထုတ်ထုတ် ဆောင့်တိုးနေသည်။ နာကြည်းမှုနှင့် မာနက ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဖြောင်းဆန်အောင် မွှေနှောက်နေသည်။ ရှက်စိတ်က တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးကြောပေါင်း ထောင်သောင်းမကဆီသို့ လျင်မြန်စွာ စီးဆင်းပူနွေးလာသည်။ ခြေဖျား လက်ဖျားတွေကတော့ အေးစက်တုန်ခါနေပါသည်။

ရှက်စရာကြီး...။

ရှက်စရာကိစ္စအကြီးကြီးဆိုတဲ့ စကားလုံးထက် ပိုထိရောက်မယ့် စကားလုံးများ ရှိဦးမလား။ ရှိလျှင် နှင့်နှင့်နဲ့နဲ့ သုံးနှုန်းအော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ အသံအက်ကွဲသည်အထိ

ပေါက်ကွဲအုံကြွပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ခုတော့ ပါးစပ်ကို စေ့စေ့ပိတ်လျက် ဒီနေရာမှ တိတ်ဆိတ်စွာ ထွက်ခွာသွားဖို့သာ ကြိုးစားနေမိပါသည်။

ဘုရား သိကြားမလို့ ယောမင်း ခိုင်မိမသွားပါစေနဲ့။ ဦးထွန်းနဲ့ ဒေါ်လုံလည်း ယောမင်းတို့ရဲ့ ပြဿနာဆီမှာ အာရုံရောက်နေကြပါစေ ...။

ကြွေရုပ်သည် လူတွေနဲ့ဆေးရာ မှောင်ရိပ်သို့ တချော့ချော့သွားနေမိဆဲမှာ ဘယ်လိုမကောင်းဆိုးဝါးက နှိုးဆော်သည်မသိ ယောမင်းက ကြွေရုပ်ပျောက်နေတာကို သတိပြုမိသွားပါသည်။

“ကြွေရုပ်ရော... ကြွေရုပ်၊ ကြွေရုပ်ဘယ်မှာလဲ”

ကြွေရုပ်သည် ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်သွားကာ မြဲဝန်းတံခါးဝဆီသို့ ချာခနဲ လှည့်အပြေး ...။

“ကြွေရုပ်...”

လှမ်းဆော်လိုက်သော ယောမင်းအသံက ကြောက်မက်ဖွယ် မြည်ဟိန်းသွားသည်။

“ကြွေရုပ်... ကြွေရုပ်... မင်းမသွားရဘူး၊ လာခဲ့... ပြန်လာခဲ့...”

ယောမင်းက သူ့ရှေ့မှ မီးမီးကို တွန်းဖယ်လိုက်

ပြီး ကြွေရုပ်ထံ အားသွန်၍ပြေးထွက်လာသည်။ ကြွေရုပ်ကလည်း အကြိတ်၍ သူ့လက်ကလွှတ်အောင် တအား ပြေးထွက်လာသည်။

“ကြွေရုပ်... ကြွေရုပ် မသွားပါနဲ့၊ မင်း ဒီလိုထွက်သွားလို့ မရဘူး၊ ငါ့ကိုချန်ထားခဲ့လို့ မရဘူး”

မိလှမိခင်လေးမှာ ယောမင်းက ခလုတ်တိုက်ကာ ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုး ဟပ်ထိုး လဲကျသွားရာ သူ့လက်လှမ်းမီရာ ကြွေရုပ်ရဲ့ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ဖတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“အမေ...”

ကြွေရုပ်သည် မြက်ခင်းပါသို့ လဲကျသွားသော်လည်း ချက်ချင်း ပြန်ထလာရင်း ယောမင်း ဆွဲထားသော ကြွေရုပ်ရဲ့ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ဆောင့်ကာ ဆောင့်ကာ ရုန်းလိုက်ရင်း...

“ဖယ်... ဖယ်စမ်း၊ လွတ်... နင့်လက်ကို လွတ် လွတ်”

ဟုအဆက်မပြတ်အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ယောမင်းကလည်း မှောက်ရက်လဲနေရာက ခေါင်းကိုမတ်ထောင်ကာ ကြွေရုပ်ခြေထောက်ကို မလွှတ်တမ်း ဆွဲထားသဖြင့် ကြွေရုပ်က ရုန်းတိုင်း ကြွေရုပ်နောက်သို့ တရွတ် တရွတ် ပါလာသည်။

“ငါ့လက်က ဘယ်တော့မှ မလွတ်နိုင်ပါဘူး ကြွေရုပ်ရယ်၊ အရုံးပေးလိုက်စမ်းပါ”

“လုံးဝ အရုံးမပေးဘူး၊ ဖယ်စမ်း...”

ကြွေရုပ်က ခြေတစ်ဖက်ကို တအားဆောင်ရုန်းရင်း ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆောင်နင်းပစ်လိုက်တော့သည်။

“အား...”

ယောမင်းက အော်ဟစ်ညည်းတွားရင်း ခြေထောက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်တော့မှ ကြွေရုပ်က ခြံဝန်းအပြင်ဘက်သို့ တအားပြေးထွက်လိုက်လေသည်။

“ကြွေရုပ်...”

ယောမင်းက ကြိုးထပြီး အနင်းခံထားရသည့် လက်ကို တဆတ်ဆတ်ခါရင်း ကြွေရုပ်နောက်သို့ အားမလျှော့စတမ်း ပြေးလိုက်လာသည်။ ကြွေရုပ်ကလည်း ဂါဝန်တစ်စုံအသာမကာ နောက်ကို လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ အစွမ်းကုန် ဆက်ပြေးနေသည်။

ယောကျ်ားအားနှင့် မိန်းမအားမို့ မကြာမီ မိလှမိခင် ဖြစ်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကြွေရုပ်ရဲ့ ပြေးလမ်းတည့်တည့်မှာ ရပ်ထားသော စက်ဘီးတစ်စီးကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ ကြွေရုပ် ခေါင်းထဲမှာ အကြိတစ်ခု လက်ခနဲ လင်းဖွင့်သွားသည်။

ကြွေရုပ်သည် ခပ်ဟားဟားဝဲဝဲ ဂါဝန်ရှည်ကို ခူးခေါင်း

များမှ ဆုပ်ငြိပစ်လိုက်ပြီး စက်ဘီးကို အရှိန်ဖြင့် တွန်းယူကာ စက်ဘီးပေါ်သို့ လွှားခနဲ ကျော်တက်လိုက်ပါသည်။

“ဟာ... ဟေ့... ကြွေရုပ်”

“ဟာ... ဟေ့... ဟေ့... ငါ့စက်ဘီး၊ စက်ဘီးသူခိုး စက်ဘီး သူခိုး”

စက်ဘီး ခဏရပ်ခဲ့ပြီး လမ်းဘေးဆိုင်လေးမှာ ရေခဲအုန်း ဝင်ဝယ်နေသော စက်ဘီးပိုင်ရှင်က ပြူးပြူးပြာပြာဖြစ်သွားကာ ကြွေရုပ်နောက်သို့ အော်ဟစ်ပြေးလိုက်လာသည်။

“ကြွေရုပ်... ကြွေရုပ်”

ယောမင်းကလည်း တကြော်ကြော်အော်ခေါ်ရင်း အစွမ်းကုန် ပြေးလိုက်လာဆဲ။ စက်ဘီးကို တအားနင်းထွက်သွားသော ကြွေရုပ်ကို မီနိုင်ဖို့ မလွယ်တော့သော်လည်း ခွဲတော့မလျှော့။ စက်ဘီးနောက်သို့ ပျံတက်တော့မတတ် ခြေလှမ်းများဖြင့် မြန်နှုန်းမြင့်ကာ ဆက်လက်ပြေးလိုက်နေသည်။

“ငါ့စက်ဘီး... ငါ့စက်ဘီး”

“ကြွေရုပ်... ကြွေရုပ်”

စက်ဘီးပိုင်ရှင်နှင့် ယောမင်းက ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပြေးလိုက်လာချိန်တွင် ကြွေရုပ်သည် လမ်းပြောင့်အတိုင်း

၁၉၆ ဖုဉ်ခင်

သွားနေရာက ရုတ်တရက် လမ်းသွယ်လေးထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်ရောက်လိုက်ပါသည်။

ယောမင်းနှင့် စက်ဘီးပိုင်ရှင်မှာ ထိုလမ်းသွယ်သို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သော်လည်း ကြွေရုပ်ကတော့ ရုပ်ယှက်ခတ်သော လမ်းကြိုလမ်းကြားများကြားသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

✱ ✱ ✱

“အမလေး ... မောလိုက်တာဟယ်၊ ငါတော့ စက်ဘီးသူခိုး ဖြစ်တော့မှာပဲ”

ကြွေရုပ်သည် နောက်က အရိပ်အယောင် မမြင်တော့ပဲ စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး စက်ဘီးကို လမ်းဘေးမှာ ချထားကာ ထိုလမ်းဘေး မြက်ပင်ကလေးတွေပေါ်မှာ ခြေပစ်ကပ်ပစ် ထိုင်ချ အမောဖြေလိုက်ရပါသည်။

အမောက တော်တော်နဲ့ မပြောဘဲ အသက်ရှူသံ နှိပ်ဆန်ဖိုလိုက်နေသည်။ မျက်လုံးတွေလည်း ပြာဝေနေသည်။ အိပ်ငြိထားသဖြင့် ဒူးအတိသာရှိတော့သော ဂါဝန်လေးကို ဒူးအောက် နည်းနည်း ဖုံးသွားအောင် ဆွဲဆွဲချရင်း ခုန်လိုက်နေတာ ရင်ကိုလည်း ဖိထားမိသည်။ အနားပါးနီးမှာ လူရှင်းလို့ တော်ပါရဲ့ ...။ ဟိုနှစ်ယောက်ကတော့ မျက်ခြေပြတ် ချန်ခဲ့ ... ခဲ့ ...

၁၉၈ ပုညခင်

“မိပြီ ... စက်ဘီး သူခိုး”

“ဟင် ...”

စက်ဘီးပိုင်ရှင်က ကြွေရုပ်ရှေ့မှာ ခါးထောက်လျက် မားမားကြီးရပ်လာသဖြင့် ကြွေရုပ်က လန့်သွားကာ ထိုလူ့ကို မော့ကြည့်ရင်း ...

“ရှင် ... ရှင်က စက်ဘီးပိုင်ရှင်လား”

“ဟုတ်တယ် ... မင်းကတော့ စက်ဘီးသူခိုးပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ မခိုးတတ်ပါဘူး၊ ခဏအသုံးလိုလို့ ယူသုံးတာပဲ၊ အမောဖြေပြီးရင် ဒီမှာပဲ ထားခဲ့မလို့ပါ”

“ဟ ... ဟ ... သူခိုးကတော့ ဒီလိုပဲ ပြောမှာပေါ့၊ ရုပ်ကလေးကဖြင့် သနားကမားနဲ့ ...၊ မထင်ရဘူး”

“စကားကို ကြည့်ပြော၊ ရှင်စက်ဘီး အစုတ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ခိုးရမှာလဲ၊ မျက်စိရှေ့ အလွယ်တကူတွေ့လို့ အသုံးလည်း လိုလို့ ခဏယူသုံးတာ၊ အဲဒီလို မဖြစ်စေချင်ရင် ရှင်စက်ဘီးကို သေချာ သော့ခတ်ထားပါလား”

“ငါ ခဏလေး ရေခဲချောင်း ဝင်ဝယ်နေတာလေ၊ အဲလောက် ခဏလေးမှာ ဘယ်သူခိုးမှ မခိုးလောက်ဘူး ထင်တာပေါ့”

အမုန်း၏ သွင်အား ၁၉၉

“ဟ ... ဟ ... ဒီအရွယ်ကြီး ရေခဲချောင်း ဝယ်စားရတယ်လို့ ...”

“ဒီအရွယ် ရေခဲချောင်း မစားရဘူးလို့ ဘယ်သူကမှ တားမြစ်ပိတ်ပင်မထားဘူး၊ ဒါနဲ့ မင်းကြည့်ရတာ ဟိုရုပ်ရှင်ကားထဲက ဟိုမင်းသမီးနဲ့ တူတယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ထွက်ပြေးတဲ့ မင်းသမီးလေ၊ ဂျူလီယာရောဘတ်။ ရုပ်ရှင်က Runaway Bridal ၊ မင်းကရော မင်္ဂလာဆောင်ရင်း ထွက်ပြေးလာတာလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ညာမနေပါနဲ့၊ မင်းနောက်က လိုက်ဖမ်းတဲ့သူနဲ့ ငါနဲ့ ဆုံလိုက်ပါတယ်၊ သူက ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ပတ်ရှာနေတုန်းပဲ”

“ဟင် ... တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ ... သူနဲ့ငါ ဒီလမ်းထိပ်ကနေ လမ်းခွဲလာတာ၊ သူက ဟိုဘက်ခြမ်း၊ ငါက ဒီဘက်ခြမ်းမှာ လာရှာတာ၊ ဟိုဘက်မှာ မတွေ့ရင်တော့ သူ ဒီဘက်ရောက်လာမှာပဲ”

“ဟင် ...”

ကြွေရုပ် ရင်ထိတ်သွားဆဲတွင် ထိုလူ့ ကျောဘက်

လမ်းသွယ်တစ်ခုထဲမှ ထွက်လာသော ယောမင်းကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရလေသည်။

“လာ ... လာနေပြီ၊ ဒုက္ခပဲ ... ဘယ်မှာပုန်းရမလဲ ... ကျွန်မကို ဖွက်ထားပေးစမ်းပါ”

“ကြားသုံးကြား မဝင်နဲ့ဆိုတဲ့ စကား ရှိတယ်၊ မင်းတို့က ဘယ်လိုပတ်သက်နေတာလဲ”

“နောက်မှရှင်းပြမယ်ရှင်၊ လောလောဆယ် ဖွက်ထားပေးစမ်းပါ၊ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး၊ ဟိုမှာ နီးလာပြီ၊ နီးလာပြီ”

“ကျွတ် ... ပြဿနာပဲ၊ ဘုန်းကြီးအမှု ရွာပတ်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ၊ ကဲ ... လာ ... လာ ... ဒီနားမှာ လာဝံ့နေ၊ ငါကွယ်ထားပေးမယ်”

ကြွေရုပ်က လမ်းဘေးပန်းချဲ့လေးနောက်မှာ ငပ်နေလိုက်သည်။ စက်ဘီးရှင်က လွဲထားသော စက်ဘီးကို ဆွဲမယူကာ ကြွေရုပ်ကို ခပ်ကွယ်ကွယ် ရပ်လိုက်သည်။ မြဲသံက တဖြည်းဖြည်း နီးလာကာ ...

“ခင်ဗျား စက်ဘီး ပြန်တွေ့ပြီလား”

“တွေ့ပြီဗျ”

“လူကော မတွေ့ဘူးလား”

“မတွေ့ဘူး၊ စက်ဘီးကို ထားခဲ့ပြီး တက္ကဆီ ထွက်ငှားသွားတယ်ထင်တယ်”

“ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာပဲ ရှိဦးမယ်ထင်တယ်”

“မရှိနိုင်တော့ဘူးဗျ၊ စက်ဘီးထားခဲ့ပြီးရင်တော့ ကားပဲ ထွက်ငှားသွားဖို့ သေချာနေပြီ”

ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသော မြဲသံကြားပြီး

စက်ကြာမှ ...

“ကဲ ... စက်ဘီးသူခိုး ဟိုလူသွားပြီ၊ ထွက်ခဲ့တော့ ...”

ဟု သူက လှမ်းပြောသည်။ ကြွေရုပ်ဟာ ခုမှပဲ သက်ပြင်းလေးချစ်ကာ ရင်ဘတ်ကလေးကို ဖိရင်း ချုံကွယ်မှ ကွက်လိုက်သည်။

သစ်ထူးကတော့ သူမကိုကြည့်ရင်း ရုပ်ရှင်ထဲက အပြစ်အပျက်မျိုးကို ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့နေရသလိုပဲဟု တွေးမိပါသည်။

လက်ကြိုးမပါ ဘာမပါ ရင်ဘတ်နားမှာ ကျပ်ကျပ်စည်းထားသော ဝိုးသားဂါဝန် ပန်းဖျော့ရောင်ကလေးက နားမှာ စုပ်ပြီလျက်၊ ဖွဖွထုံးထားသော ဆံထုံးက ပြေလျော့စွာကျကာ ဆံပင်အတွန့်လေးတွေက ပခုံးပြောင်ပြောင်လေးပေါ် ဝဲပြာကျနေသည်။ ကျောပြောင်ပြောင် ပခုံးပြောင်ပြောင်ဖြစ်နေသော သူမကိုကြည့်ရတာ အမြင်မတော်တာမို့ သူက တိရုပ်လက် ဖြတ်ပေါ်မှာ ရင်ဘတ်ဖွင့်ဝတ်လာသော ရုပ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး သူမထံ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

“ရော... အဲဒါ ထပ်ဝတ်ထား”

သူမက အင်္ကျီကို ကမန်းကတန်း လှမ်းဖမ်းလိုက်ပြီးမှ နာဆောင်းရှုံ့လိုက်ရင်း...

“ဟွန့်... ချွေးစော်နဲ့လိုက်တာ”

“အေး... အဲဒါဆိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲနေ”

သူမပြောပုံက အချိုးမပြေတာမို့ သစ်ထူးက သူ့အင်္ကျီကို ပြန်ဆွဲလုလိုက်သည်။ သူမက လွတ်မပေးဘဲ ပြန်ဆွဲလုလိုက်ပြီး အင်္ကျီလက်နှစ်ဖက်ကို ရင်ဘတ်နားမှာ ချည်ကာ ပဝါခြုံသလို ခြုံထားလိုက်ပါသည်။

ကြွေရုပ်သည် ချွေးတွေလည်းထွက်လျက် ရင်တုန်နေဆဲဖြစ်တာမို့ ရှေ့တလှာကာ...

“ရေဆာလိုက်တာ၊ ရေဘယ်မှာရပါ့မလဲ...”

“ရေတော့ မရှိဘူး၊ ဟိုမှာ ရေခဲချောင်းသည်တော့ လာနေတယ်”

“ဟယ်... ရေခဲချောင်း စားချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

သစ်ထူးသည် သူမ ရုတ်တရက် ပြောလိုက်ပုံကို တွေခနဲ စိုက်ကြည့်လိုက်မိရင်း ငယ်ငယ်တုန်းက သူငယ်ချင်းမလေးကို သတိရသွားမိပါသည်။

ကြွေရုပ်...။ ကြွေရုပ်လည်း ရေခဲချောင်းမြင်တိုင်း

ဒီလိုပဲ အငမ်းမရဖြစ်တတ်သည်လေ...။ ခုချိန်မှာ ဘယ်ဆီရောက်နေမည်မသိသော သူငယ်ချင်းမကလေးကို သူ ခုချိန်ထိ မမေ့နိုင်သေးပါ။ သူမ မိခင် ဆုံးသွားပြီးနောက်မှာ သူဌေးတစ်ယောက်က မွေးစားသွားသည်ဟုသာ သူကြားသိခဲ့ရပြီး အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်သွားခဲ့ရတာပင်...

သစ်ထူးက ကြွေရုပ်ပုံစံလေးကိုပဲ စူးစူးစမ်းစမ်း စိုက်ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ ရင်းနှီးနေသလို ခံစားလာရသည်။

“ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံမပါလို့ ရှင်ဝယ်ကျွေးမလား၊ နောက်တော့ အကြွေး ပြန်ဆပ်မယ်လေ”

“သူများကျတော့ ဒီအရွယ် ရေခဲချောင်း ဝယ်စားတယ်လို့ပြောပြီး မင်းကရော မစားဘဲနေနိုင်လို့လား...”

“မနေနိုင်ဘူးလေ၊ ကြွေရုပ်က ရေခဲချောင်း သိပ်ကြိုက်တာ...”

ဟင်...။ သစ်ထူးသည် ရုတ်တရက် အံ့သြမင်သက်သွားကာ သူမကို စူးစူးစမ်းစမ်း စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ကြွေရုပ်တဲ့...။ ကိုယ့် ကြွေရုပ်များလား။ နာမည်တူတာလား။

သူ့မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ မှတ်မိနေတဲ့ ကြွေရုပ်ပုံစံက ဒီလို ဖြူဖြူစင်စင် ဝင်းပပပုံစံမျိုး မဟုတ်ပါ။ သစ်ထူးက

သူမကို သေချာကြည့်ရင်း ငယ်ရုပ်နှင့် တူနိုး စူးစမ်းနေမိသည်။
ခုချိန်မှာ ပြုံးလိုက်ရင်ကောင်းမှာပဲ။ သူမရဲ့ ညာဘက်ပါးကလေး
ပေါ်မှာ ပါးချိုင့်လေး ရှိမရှိ သူသိချင်သည်။ ရေခဲချောင်းကြိုက်
တာကတော့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းမလေး အတိုင်းပဲ။

ကြွေရုပ်က သူ့ကို စိတ်မရှည်သလိုကြည့်ရင်း ...

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဝယ်ကျွေးမှာလား”

“ပြုံးပြရင် ဝယ်ကျွေးမယ်”

“ဘာ ...”

“ငါက မာရေကြောရေပြောတတ်တဲ့ သူတွေဆို ဝယ်
မကျွေးချင်ဘူး၊ ပြုံးပြုံးလေး ပြောမှ ဝယ်ကျွေးချင်တာ”

“ကဲ ... ကဲ ... ပြုံးပြီ ...”

သူမက ဖျတ်ခနဲ ပြုံးပြီး ချက်ချင်း ပြန်တည်သွား
သည်။ လျှပ်တစ်ပြက် မြင်ခွင့်ရလိုက်သော ပါးချိုင့်ရှည်လေး
တစ်ဖက်ကြောင့် သစ်ထူးက ပျော်ရွှင်လာမိသည်။

“ကဲ ... ကြိုက်သလောက် စားပါ၊ ကိုယ်ဝယ်ကျွေးပါ
မယ်”

“ဒါဆို နှစ်ချောင်းစားမယ်၊ စထရော်ဘယ်ရီ တစ်ချောင်း၊
နို့တစ်ချောင်း”

“စားပါ ... စားပါ၊ အဲဒီလောက်ကလေးတော့ ဝယ်ကျွေး
နိုင်ပါတယ်၊ အကြွေး ပြန်ဆပ်စရာလည်း မလိုပါဘူး”

သစ်ထူးသည် ကိုယ့်ဘာသာ ကျိန်းသေနေကာ
သူမ ပြုမူသမျှကို ခပ်ပြုံးပြုံး လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

သူမက ရေခဲချောင်း နှစ်ချောင်း ဝယ်ပြီး ဘယ်
တစ်ဖက် ညာတစ်ဖက် ကိုင်ထားသည်။ ပြီးတော့ ငယ်ငယ်တုန်း
ကလိုပဲ ရွတ်ခနဲ အသံမြည်အောင် ရေခဲချောင်းက အချိုရည်
တွေကို စုပ်ယူလိုက်လေသည်။

ဒါဟာ ... ကြွေရုပ်အစစ်ပါပဲ။ ငယ်ငယ်တုန်းက
သိပ်ခင်ခဲရတဲ့ သူငယ်ချင်းမ ပါပဲ။

“ရေခဲချောင်း စားပုံကတော့ အရင်အတိုင်းပဲနော်”

“ဟင် ...”

သစ်ထူးစကားကြောင့် ကြွေရုပ်က မျက်လုံးပြုံး
ကလေးဖြင့် မော့ကြည့်လာပါသည်။

“အရင်တုန်းကလည်း အမြဲ ရေခဲချောင်း ဝယ်ကျွေးရ
တယ်၊ အခုလည်းဝယ်ကျွေးရတာပဲ”

“ဟယ် ... နင် ... သစ်ထူး ... သစ်ထူးလား”

ကြွေရုပ်သည် ဝမ်းသာအားရ ပြုံးရွှင်တက်ကြွလာ
သည်။ သစ်ထူးက ရယ်မောလိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်သပ ... သစ်ထူးပါပဲ၊ နင် ငါ့ကို မမေ့သေးဘူးပဲ”

“ဘယ်မေ့ပါ့မလဲဟဲ့၊ ငါက ရေခဲချောင်းကြိုက်တာတော့

ရေခဲချောင်းစားတိုင်း နင့်ကို သတိရပါတယ်။ နင့်ပုံစံက အရမ်းပြောင်းသွားတယ်နော်၊ 'အရင်လို ပိန်ညှက်သေး ကွေးလေး မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဗလတောင့်တောင့် လူသန် ကြီးပုံမျိုး ဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ငါ မမှတ်မိတာ' "

"နင်လည်း ရုပ်ပြောင်းသွားတာပဲ၊ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ပေတူးနေတဲ့ရုပ်မျိုး မဟုတ်တော့ဘူး၊ အရွယ်ရောက်မှ အရမ်းလှလာတယ်"

"အရွယ်မရောက်ခင် ယောမင်းတို့အိမ်ကို ရောက် ကတည်းက လှလာတာပါဟယ်"

"ဟင် ... နင့်ကို ယောမင်းတို့အိမ်က မွေးစားတာလား"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ နင်မသိဘူးလား"

"မသိဘူး၊ သူဌေးအိမ်က မွေးစားသွားတယ်ဆိုတာ လောက်ပဲ အကြမ်းဖျဉ်း သိခဲ့တာ၊ နင်အမေဆုံးတယ် ကြားပြီး သိပ်မကြာခင် ငါ့အမေလည်း အဲဒီစက်ရုံက အလုပ်ထွက်ပြီး ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ရသွားတယ်၊ ငါတို့လည်း အဲဒီကနေ ပြောင်းလာခဲ့တော့ နင်သတင်း ကို သေချာမကြားမိတော့ဘူးပေါ့၊ အဲဒါတွေ ထားပါ တော့၊ အခု နင် ဘယ်လိုအဖြစ်မျိုး ကြုံလာတာလဲ၊ ခုန နင်နောက်ကို ပြေးလိုက်တာတာ ဘယ်သူလဲ၊ ငါ့ကို ရှင်းပြဦး"

ကြွေရုပ်က သက်ပြင်းကလေး သဲ့သဲ့ချစ်မိရင်း ...

"ခုန ငါ့နောက်ကို လိုက်လာတာ ယောမင်းပဲ သစ်ထူး"

"ဒီကောင် နင့်ကို ဘာပြဿနာရှာလို့လဲ၊ နင်ကလည်း နင်ပဲဟာ၊ ယောမင်းအကြောင်း ငါသေချာပြောပြထား ရက်သားနဲ့ သူ့အကြောင်း နင်ကိုယ်တိုင်လည်း သိသားနဲ့ သူ့အိမ်ကို လိုက်သွားစရာလား"

"ငါ့မှာ အားကိုးစရာမရှိဘူးလေ၊ သူတို့ကလည်း ငါ့ကို လိုလားပြီး ငါ့အမေကလည်း မဆုံးခင်လေးမှာ ငါ့ကို မှာခဲ့လို့ ငါ သူတို့နဲ့ ဆက်သွယ်ခဲ့ပြီး သူတို့နောက် လိုက်သွားခဲ့ရတာ ..."

"အဲဒီအချိန်ကစပြီး ခုချိန်ထိ နင် စိတ်မချမ်းသာခဲ့ရဘူး မဟုတ်လား"

"ဘာလို့ အဲဒီလို မေးတာလဲ ..."

"အသိသာကြီးပဲလေ၊ ယောမင်းက အတ္တကြီးတယ်၊ တစ် ဖက်သားအပေါ် အနိုင်ယူချင်စိတ် အမြဲရှိတယ်၊ ဒီလို လူမျိုးကြောင့် နင် စိတ်ချမ်းသာရပါ့မလား၊ ခုလည်း သူ ဒုက္ခပေးလို့ နင်ထွက်ပြေးလာခဲ့ရတာ မဟုတ်လား"

သစ်ထူး မေးခွန်းကို ကြွေရုပ် ဘယ်လိုဖြေရမည် ဆိုပါ။ ကြွေရုပ် တကယ်ပဲ စိတ်မချမ်းသာခဲ့ရတာလား။ ။

“ဖြေလေ ... ကြွေရပ်၊ နင် အခု ဘာပြဿနာဖြစ်လာတာလဲ”

“ငါ ... ငါနဲ့ ယောမင်းနဲ့ ဒီနေ့ စေ့စပ်ပွဲလုပ်တယ် သစ်ထူး”

“ဘာ ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ငါတို့ ဒီနေ့ စေ့စပ်ခဲ့ကြတယ်”

“နင့်သဘောဆန္ဒ မပါဘူးမဟုတ်လား၊ ဒီကောင် သက်သက် နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်တာမဟုတ်လား၊ ကျွတ် ... ရိုင်းလိုက်တာကွာ၊ စောစောကတည်းက ဒီကောင်မှန်သိရင် မျက်နှာကို လက်သီး နှစ်ချက်လောက် ကျွေးပေးလိုက်ပါတယ်”

“ငါ ထွက်ပြေးလာခဲ့တော့ နင့်လက်သီးစာမိတာထက်တောင် သူပိုနာမှာပါ ပိုခဲပြင်းမှာပါ သစ်ထူးရယ်၊ ခုချိန်မှာ အရေးကြီးဆုံးက ငါ့ကို သူပြန်ရှာတွေ့မသွားစို့ပဲ သူရှာမတွေ့အောင် ငါပုန်းနေနိုင်ဖို့ပဲ၊ သူကတော့ ငါ့မတွေ့တွေ့အောင် နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ရှာမှာပဲ၊ ဒီလိုအချိန်မှာ နင်နဲ့ပြန်တွေ့ရတာ ငါ့ကို ဘုရားသိကြားမတာပဲ၊ ငါ အရမ်းကံကောင်းတာပဲ၊ နင်နဲ့သာမတွေ့ရရင် ဒီအချိန်မှာ ဒီလိုပုံစံနဲ့ ငါ ဘယ်သွားပြီး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတာ

ဘဲ သူပြန်ရှာတွေ့သွားနိုင်တယ်၊ နင် ငါ့ကိုကူညီမယ် မဟုတ်လား၊ ငါ့ကိုဖွက်ထားပေးပါနော် သစ်ထူး”

“စိတ်ချ ... ငါ နင့်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးမယ်၊ ဒီကောင်လက်ကို လုံးဝမပါစေရဘူး၊ လူတစ်ယောက် ဘဝကို သူ့ဆန္ဒတစ်ခုတည်းနဲ့ ဖန်တီးလို့မရဘူးဆိုတာ သူသိစေရမယ်”

အသားညိုညိုစိုစို ... အရပ်မြင့်မြင့်ခပ်ထွားထွားပုံစံ နှင့် မျက်နှာထားမာမာ၊ အသံမာမာ ပြောလိုက်သော သစ်ထူးကို ကြွေရပ်က အားကိုးတကြီးကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ အားအင်တွေ ပြည့်လာရလေသည်။

“ဒါ ... ငါ့အခန်းပဲ ကြွေရုပ်”

ကြွေရုပ်က သစ်ထူးရဲ့ တိုက်ခန်းကလေးထဲကို
ဝေဝဲကြည့်လိုက်မိသည်။ အခန်းကလေးက ရှင်းလင်းနေသည်။
ကြည့်ရတာ သစ်ထူးတစ်ယောက်တည်း နေသည့်ပုံပင်။

“နင့်မိသားစုနဲ့ အတူမနေဘူးလား သစ်ထူး”

“ဖေဖေတို့က မြောက်ဒဂုံမှာနေတယ်၊ သွားရလာရတာ
ဝေးလို့ ဒီကို ငါတစ်ယောက်တည်း ပြောင်းလာနေတာ၊
ဒါ ငါ့အလုပ်ရှင်ရဲ့ အခန်းလေး၊ ဟောင်ကောင်နှစ်လွှာ
ဆိုတော့ အောက်ထပ်မှာ စက္ကူထုပ်တွေ၊ စာအုပ်တွေ
ထားပြီး ဒီအပေါ်ထပ်ကိုတော့ ငါ့ကိုပေးနေတာပေါ့၊
ငါက စာအုပ်ထုပ်ဆေးလုပ်ငန်း တစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်
နေတာလေ”

သစ်ထူးက ကြွေရုပ်ထိုင်ဖို့ ခုံတစ်လုံး ဆွဲယူပေး
လိုက်ရင်း ...

“လောလောဆယ်တော့ နင် ငါ့အခန်းမှာ နေပေါ့”

“နင်က ဘယ်မှာသွားနေမလဲ ...”

“ငါ အောက်ထပ်မှာ သွားနေလိုက်မယ်၊ နင် အပေါ်က
နေ အတွင်းလှေကားတံခါးကိုပိတ်ထားလိုက်ရင် သီးသန့်
စိ ဖြစ်သွားမှာပဲ”

“အောက်ထပ်မှာက စာအုပ်တွေနဲ့ဆို”

“စာအုပ်တွေ၊ စက္ကူတွေက အခန်းတစ်ဝက်လောက်ပဲ
ရှိတာပါ၊ ငါသွားနေလို့ ရပါတယ်”

“နင် နေလို့အဆင်ပြေပါ့မလား”

“ငါက ယောက်ျားလေးပဲ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရပါတယ်၊
နင် အဆင်ပြေဖို့သာ အရေးကြီးတာ”

“ဒီလောက်ဆို ငါလည်း အဆင်ပြေပါတယ်”

“ဒီမှာဆို ယောမင်းလည်း နင့်ကို အလွယ်တကူ ရှာ
တွေ့ဖို့ မလွယ်ပါဘူး”

“သူ့ကို လျှော့တွက်လို့မရဘူး၊ သူက မျက်စိကြီး နား
ကြီးနဲ့ လူအင်အား ငွေအင်အားတွေ သုံးပြီး မြေလွန်
ရှာမှာ၊ ခုနတုန်းကလည်း နင်မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲလေ၊

www.burmeseclassic.com

ငါ့နောက်ကို သဲကြီးမဲကြီး ပြေးလိုက်လာတာ၊ သူက ပုံမှန်အတိုင်းဆို သူ့ဌေးလို စတိုင်လ်ကျကျ ကျော့ကျော့ လေးနေတတ်တဲ့ သူမို့။ တစ်ခုခုဆို သူ့မှာ ခိုင်းစရာ လူတွေလည်း အဆင်သင့်၊ ဦးထွန်းကလည်း သူ့အတွက် ဆို ဘာမဆိုလုပ်ပေးချင်တဲ့ သူမို့။ အဲဒါတောင် ငါလည်း ထွက်ပြေးရော သွေးစူးသွေးတမ်း ပြေးလိုက်လာတာ”

“ဒီကောင်ကြည့်ရတာ ခပ်ဂေါက်ဂေါက်ပါဟာ ...”

သစ်ထူးက ဒီလိုပြောတော့လည်း ကြွေရုပ်က မခံ ချင်သလိုလေး ဖြစ်လာကာ ...

“ဂေါက်တော့ မဂေါက်ပါဘူးဟယ်၊ သူ့မိသားစုကိစ္စလေး တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့မှာ အလိုမကျတာလေးတွေ ရှိလို့ သူ့စိတ်က တစ်မျိုးဖြစ်နေတာပါ”

“နင်ကလည်း သူ့ဆီက ထွက်ပြေးလာပေလို့ပဲ၊ အဲ့ဘက် က ရှေ့နေလိုက်နေလိုက်တာ”

“ငါ သူ့ကိုမုန်းတာက သပ်သပ်၊ အမှန်တရားက သပ် သပ်ပါဟာ ...”

“ငါ့သဘောကတော့ နင် ဒီလိုထွက်ပြေးပုန်းရှောင်နေမယ် အစား သူ့ကို သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ပြီး သူနဲ့ လက်မထပ် နိုင်တဲ့အကြောင်း သူ့ဆီမှာ မနေချင်တော့တဲ့အကြောင်း

ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်စေချင်တယ်၊ နင်လည်း အရွယ်ရောက်ပြီးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ၊ နင့်မှာ ငြင်းဆန်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ နင့်ဆန္ဒမပါဘဲ သူ့ဘာမှ လုပ်လို့ မရပါဘူး ကြွေရုပ်ရယ် ...”

“နစ်တွေအများကြီး တစ်အိမ်တည်း နေလာခဲ့တာ၊ သူ့ အကြောင်း ငါအသိဆုံးပါ သစ်ထူး၊ သူက သူလုပ်ချင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ဇွတ်တရွတ်လုပ်တတ်တယ်၊ လိုချင်တာဆို မရရအောင် ယူတယ်၊ သူ့စိတ်က သွေးစူးသွေးတန်း ဆန်တယ်၊ သူက ငါ့ကို သူ့ပိုင်ပစ္စည်းတစ်ခုလို သဘော ထားနေတာ၊ သူ့ အလွယ်တကူ အလွတ်ပေးမှာမဟုတ် ဘူး၊ ကမ္ဘာ့စွယ်စုံနဲ့ ထင်ရာလုပ်ရင် ငါလည်း အရှက် ကွဲမယ်၊ ငါ သူ့ကိုကြောက်တယ်ဟာ၊ လောလောဆယ် တော့ ပုန်းနေလိုက်ချင်သေးတယ်”

“နင် တိုက်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း နေစဉ်ရက် ဆက် နေနိုင်ပါ့မလား”

“ငါ အိမ်ထဲမှာပဲ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်နေခွင့်ရရင် ကောင်း မှာပဲ၊ အလုပ်ရှိတော့ မပျင်းရတော့ဘူးပေါ့”

သစ်ထူးက စဉ်းစားသလိုလေး ခဏငြိမ်သက်သွား ပြီးမှ အကြံရသွားပုံနှင့် ...

www.burmeseclassic.com

“နင် ကွန်ပျူတာ သုံးတတ်လား ကြွရပ်”
“သုံးတတ်တာပေါ့”

“စာစီ စာရိုက်ရော ကျွမ်းကျင်လား”

“ကျွမ်းကျင်သင့်သလောက်တော့ ကျွမ်းကျင်ပါတယ်”

“မြန်မာစာ ရိုက်တတ်လား”

“ရိုက်တတ်တယ်၊ အိမ်မှာဆို ယောမင်း အပျင်းထူနေရင် သူ့ကောင်မလေးတွေနဲ့ အွန်လိုင်းကနေ ငါပဲ သူ့ကိုယ်စား chatting ဝင်နေရတာ၊ မြန်မာစာနဲ့ရော အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ပါ chat ရလွန်းလို့ ကျွမ်းကျင်နေပြီ”

သစ်ထူးက ကြွရပ်ကို တွေ့စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်းက

“နင်က သူ့အတွက် အဲဒီလို ကိစ္စတွေပါ လုပ်ပေးရတာလား”

“အင်း ...”

ကြွရပ်က တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းလေး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ သစ်ထူးက ဒေါသထွက်လာပုံနှင့် ...

“ဒါနဲ့များတောင် စေ့စပ်ဖြစ်တဲ့အထိ နင်မို့ အရောက်ခံတယ်၊ စောစောစီးစီးကတည်းက ထွက်သွားလိုက်ပါတော့လား”

ကြွရပ်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ကာ ငြိမ်နေတော့မှ သစ်ထူးက သက်ပြင်းချကာ ...

“အေးလေ ... ခုလည်း နောက်တော့ မကျသေးပါဘူး”

“နင် ခုန ငါ့ကို ဘာမေးတာလဲ”

“ဘာမေးလို့လဲ”

“ကွန်ပျူတာ သုံးတတ်လားလို့ မေးနေတာလေ”

“ဪ ... လိုရင်းပျောက်တော့မလို့၊ နင် စာစီစာရိုက် ကျွမ်းကျင်ရင် ငါ့အလုပ်ရှင်ဆီကနေ ဝတ္ထုစာမူတွေ တောင်းပေးမယ်၊ နင် အိမ်မှာနေရင်း ရိုက်နေလို့ရတာပဲ”

“အေး ... အဲဒါဆိုရင် အရမ်းအဆင်ပြေတယ်၊ ဒါနဲ့ ကွန်ပျူတာကရော ...”

“ငါသုံးနေတဲ့ ကွန်ပျူတာရှိတယ်လေ၊ နင်ယူသုံးလို့ရတယ်”

“နင်ကရော ဘာနဲ့သုံးမလဲ”

“ငါ မသုံးဖြစ်တာတောင် ကြာနေပြီ၊ သုံးစရာလည်း အထွေအထူးမရှိပါဘူး၊ တစ်ခါတလေ သုံးစရာရှိရင် နင်ဆီမှာ လာသုံးလိုက်မယ်လေ”

“အဆင်ပြေလိုက်တာဟယ်၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို ငါ သူ့လို အေးအေးဆေးဆေး ရှောင်နေလို့ ရပြီ”

“နောက်ဘက်မှာ ချက်ပြုတ်စားဖို့ မီးဖိုနဲ့ အိုးခွက်ပန်း

ကန်တွေလည်း ရှိတယ်၊ နှင့်အတွက် စားစရာတွေကို
ငါ၊ ရုံးကပြန်လာရင် ဝယ်လာပေးလို့ရတယ်”

“ငါ့ဘာသာ အနီးအနားမှာ ခဏတစ်ဖြုတ် ဆင်းဝယ်
လိုက်ရင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ နှင့် ဒီတိုက်ခန်းပေါ်ကနေ လုံးဝ
မဆင်းဘဲနေတာက ပိုကောင်းလိမ့်မယ်၊ ဒီတိုက်ခန်းက
နှင်ထွက်ပြေးလာတုန်းက နှင့် ခဏပုန်းနေတဲ့နေရာနဲ့
သိပ်မဆေးဘူးဆိုတော့ သူ ဒီနားမှာ ပတ်ရှာချင်ရှာနေနိုင်
တယ်”

“အင်း... ဒါလည်း ဟုတ်သားပဲ၊ မဆင်းတော့ပါဘူး၊
နှင်ပဲဝယ်လာခဲ့တော့၊ အဟဲ... ငါ့မှာ ပိုက်ဆံတော့
မပါဘူးနော်၊ လောလောဆယ်တော့ နှင်ပဲ ငါ့ကို ကျွေး
ထားဦး၊ နောက်မှ ပြန်ဆပ်မယ်”

“အချင်းချင်းတွေ ပြောနေဖို့မလိုပါဘူးဟာ၊ နှင့် တစ်
ယောက်စာ ကျွေးထားရလို့ ငါ ဓွမသွားပါဘူး၊ ပြီးတော့
နှင်က DTP ရိုက်ခွေလည်း ရဦးမှာလေ၊ အဝတ်အစား
တွေ ဘာတွေ ဝယ်ဝတ်လို့ရတာပေါ့၊ ခုတော့ ငါ့အဝတ်
အစားတွေပဲ ယူဝတ်ထားလိုက်ဦး၊ ဇစ်ဝီရီထဲမှာ သေချာ
လျှော့ဖွပ်ပြီး ထည့်ထားတယ်၊ လုံးဝ ဆွေးဆော်မနဲ့ဘူးနော်”

သစ်ထူးက ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောတာမို့ ကြွေရုပ်က
ဖြိုးလိုက်မိပါသည်။

လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းတချို့ယူပြီး သစ်ထူး ဆောက်
ဆင်းသွားတော့မှ ကြွေရုပ်က ပါကေးခင်းကြမ်းပြင်ချောချော
ပေါ်မှာ ဒီအတိုင်း လှဲချပြီး အမောဖြေနေမိသည်။

ကြွေရုပ် လူရော စိတ်ပါ နှမ်းနယ်နေပါသည်။
အကြပ်အတည်းကြုံခိုက်မှာ ခင်မင်ရသော ငယ်သူငယ်ချင်းလေး
နှင့် ကြုံရသဖြင့်သာ စိတ်နည်းနည်း သက်သာရာရပေတာပင်။

ကြွေရုပ်သည် မျက်နှာကြက်ကို ထေးကြည့်နေရင်း
ခုလောက်ဆို ယောမင်း ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲဟု တွေးမိကာ
အသက်ရှူကြပ်သလိုကြီး ခံစားလာရပါသည်။

မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ပစ်လိုက်တော့ ရှုပ်ယှက်ခတ်
နေသော ပုံရိပ်တွေ ပြန်ပေါ်လာသည်။

ကြွေရုပ်က ခေါင်းကို ခါယမ်းပစ်လိုက်ပြီး တဖူး
လောက် အိပ်စက်အမောဖြေဖို့ ကြိုးစားနေမိသည်။

တဖြည်းဖြည်း အသိအာရုံတွေ မှန်ဝါးလျက် နီး
တစ်ဝက် အိပ်တစ်ဝက် ဖြစ်နေခိုက်မှာ ယောမင်း ပြေးလိုက်လာ
တာကို မြင်နေရသည်။

သူ အမောတကော သွေးရူးသွေးတမ်း ဖြစ်နေပုံ

၂၁၈ ဗညာဇင်

တွေ... ကြွေရုပ်ခြေထောက်ကို ဖမ်းဆွဲထားရင်း တရွတ်တိုက် ပါလာပုံတွေ...

သူ့ရဲ့ နာကျင်ခက်ထန်နေသော မျက်နှာက အနီးကပ် ပေါ်လာလိုက်၊ အစွမ်းကုန် ပြေးလိုက်လာသော ပုံကို ခပ်ဝေးဝေးမှ လှမ်းမြင်ပြီး မှုန်ဝါးသွားလိုက်နှင့် ကြွေရုပ်ရဲ့ နိုးတစ်ဝက်အာရုံမှာ ဖိစီးလေးလံလာနေသည်။

“ယောမင်း...”

ကြွေရုပ်သည် ရုတ်တရက် သူ့နာမည်ကို အော်ခေါ်မိရင်း လန့်ထိတ်နိုးကြားလာရလေသည်။

ဘုရားရေ...

သူဟာ ငါ့ဘဝ ငါ့အာရုံ ငါ့ခံစားချက်တွေကို လွှမ်းမိုးဝါးမျှနိုင်လှချည်လား...

သူ့ဆီက ငါ မလွတ်မြောက်နိုင်တော့ဘူးလား။

ခဏလေး မှေးငိုက်သွားချိန်မှာတောင် သူ့အရိပ်တွေက ငါ့အာရုံထဲကို ဇွတ်တိုးဝင်လာတုန်းပါလား...

ယောမင်းရယ်...

ကျေးဇူးပြုပြီး ငါ့အတွေးတွေထဲက ထွက်သွားပေးပါ။

ငါ့ဘဝကို ငါ့ဆန္ဒနဲ့ လွတ်လပ်စွာ ရှင်သန်ခွင့်ပေးပါ။

အမုန်း၏ဆွဲငင်အား ၂၁၉

နှင့်အရိပ်အောက်က နေ့ခါးခါးတွေကို မေ့လျော့ခွင့်ပေးပါ။

နှင့်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ဘယ်လိုမှ မခံစားရတော့တဲ့ နေရက်တွေ ငါ့ဆီကို လျင်လျင်မြန်မြန် ရောက်လာခွင့်ပေးပါ”

ငါလေ...

အမုန်းကြောင့်လည်း နင့်ကို သတိရမနေချင်တော့

လို့ပါ။

ကြွေရုပ်က စိတ်ကို ပြန်တင်းလိုက်ပြီး ကွန်ပျူတာကို အာရုံစိုက်၍ ရိုက်လိုက်တော့မှ အမြန်နှုန်းက မြင့်လာသည်။

သို့သော် ... ခဏပါပဲ။ အတွေးတွေ ပြန်ဝင်လာတော့ လက်က ပြန်နှေးသွားရပြန်ပါသည်။

ခုလောက်ဆို အိမ်မှာ ငရဲပွက်နေတော့မှာပဲ။

သူဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ရတိုင်း သောင်းကျန်းနေတတ်တဲ့ ယောမင်းရဲ့ ဒဏ်ကို တစ်အိမ်လုံး ခါးစည်းခံရတော့မှာပဲ။

ယောမင်းရဲ့ စိတ်အခြေအနေကရော ဘယ်

လောက်တောင် ဆိုးဝါးနေပြီလဲ။ သူ့ဒေါသနဲ့သူ မောပန်းနေပြီ

ကြွေရုပ်ရဲ့ အာရုံတွေလည်း တဖြည်းဖြည်း ပျံ့လွှဲသွား။

လာသည်။

“ခုချိန်ဆို ဦးထွန်းတစ်ယောက်တော့ ယောမင်းရဲ့ ဒေါသစိတ်တွေ ကြွေရုပ်မရှိရင် သူနေတတ်ပါ့မလား။

ဒဏ်ကို ခံနေရမှာပဲ”

အင်းလေ ... ငါ့အပူမဝပါဘူး။

သူ့ဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။

ဟု တွေးမိလိုက်ချိန်တွင် ကွန်ပျူတာ ခလုတ်ပေါ်က လက်ချောင်းတွေရဲ့ အမြန်နှုန်းက နှေးသွားသည်။

ကြွေရုပ်က အာရုံတွေကို လုံးဝ စုစည်းမရတော့

“ဒေါ်လဲ့လည်း စိတ်ဆင်းရဲနေတော့မှာပဲ ...”

တာမို့ ကွန်ပျူတာရှေ့မှ ထလာကာ အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေမိသည်။

ဟု တွေးတော့ ပိုပြီး နှေးသွားသည်။

စိတ်လည်း လှုပ်ရှား၊ လှုပ်ရှား၊ လှုပ်ရှားနေရတာ

“အို ... သူတို့ ဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါနဲ့ဘာမှမဆိုင်

ခဏနေတော့ ဝိုက်ထဲက ဂွီဂွီမြည်ကာ ဆာလောင်လာသည်။

တော့ဘူး၊ ငါမတွေးဘူး”

သစ်ထူးလည်း ပြန်မလာသေး။

သူပြန်လာတာကို စောင့်လျှင် ကြွေရုပ်ရဲ့ အစာ အိမ်လေးလည်း ပိန်ရှ်သွားနိုင်တာမို့ အောက်ဆင်းပြီး တစ်ခုခု ဝယ်စားရင် ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားမိသည်။

သစ်ထူးကတော့ အောက်ကို လုံးဝမဆင်းဖို့ ဖာ တားတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ခဏတစ်ဖြုတ် မုန့်ဆင်းဝယ်ရုံနဲ့တော့ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ကြွေရုပ်သည် ဆင်းမယ့် မဆင်းဘူး လွန်ဆွဲရင်း ဝရန်တာလေးဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဝရန်တာကနေ ငဲ့ကြည့်လျှင် တိုက်ခန်းရှေ့က လမ်းကျဉ်းကလေးကို မြင်ရသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်ခန်းလှေကားရင်းက PCO ဖုန်းဆိုင်ကလေးကို သေချာ မြင်နေရသည်။

ကြွေရုပ်သည် ဝရန်တာမှာ ချထားသည့် ပလတ်စတစ် ခုံလေးပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဝရန်တာလက်ရန်းပေါ် မေးတင်ကာ ဟိုဒီ လမ်းကြည့်ငေးမောနေရင်း မျက်လုံးက ဖုန်းဆိုင်လေးဆီကို မကြာခဏရောက်သွားသည်။

ခုနေဆို အိမ်မှာ ဒေါ်လဲ့ ရှိနေမှာပဲ။

ဒေါ်လဲ့ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အိမ်အခြေအနေ မေးရင် ကောင်းမလား ...။

မဖြစ်သေးပါဘူး။

ဖုန်းလာကိုင်တဲ့ သူက ယောမင်းဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒီအကြံကို မေ့ပစ်လိုက် ...။

ကြွေရုပ်သည် သက်ပြင်းချရင်း ဝရန်တာမှ ထကာ ဖိုက်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ တိုက်ခန်းလေးထဲသို့ ဝေ့ဝဲကြည့်မိသည်။

တစ်ခန်းလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေလိုက်တာ ...။ ကြွေရုပ်တို့အိမ်မှာလိုပါပဲလား။

ကြွေရုပ်သည် ကြွေရုပ်တို့အိမ်လေးထဲကို ပြန်မြင် ယောင်လာမိပါသည်။

တစ်ခါ တစ်ခါ ကြွေရုပ်တို့အိမ်ထဲမှာ အေးစက်စိုက်ကပ်နေတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် ယောမင်း အခန်းအောင်းနေတတ်တဲ့ အချိန်မျိုး။ ယောမင်းတစ်ယောက်တည်း အပြင်ထွက်သွားတတ်တဲ့ အချိန်မျိုးမှာပေါ့ ...။

ယောမင်း မေမေရှိတုန်းကမှ ဟိုလူ့အော်ခေါ်ခိုင်း၊ လူ့ကို ဆူပူ၊ အပြင်ထွက်လိုက်၊ ပြန်ဝင်လာလိုက် ယောက်သက်ခတ်နေတာမို့ အိမ်က စည်ကားနေသေးသည်။

သူမရှိတော့ အိမ်ထဲမှာ အသံဗလံတွေ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဒေါ်လဲ့နဲ့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကလည်း သူတို့

အစုနှင့် သူတို့ အိမ်နောက်ဘက် အခန်းမှာသာ အချိန်ကုန်တာများသည်။

အိမ်ထဲမှာ မိသားစုဆိုလို့ ယောမင်းနဲ့ ကြွေရုပ်သာ ရှိတော့သလိုခံစားရသည်။

အမြဲလို ခြောက်ကပ်နေသော အိမ်ထဲမှာ ယောမင်းက ကြွေရုပ်ကို ရန်စတော့မှ ...

အမျိုးမျိုး ခိုင်းစေတော့မှ ...

အလိုမကျတွေဖြစ်ပြီး ဒေါသတကြီး သောင်းကျန်းတော့မှပဲ သက်ဝင်လွှပ်ရှားလာသည်ဟု ထင်ရသည်။

ခုလို သူရန်စစရာ အနိုင်ကျင့် ပညာပြစရာလူ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ သူတစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်နာကျင်နေလေမလား။

တစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်နာကျင်နေတာ ထက်စာရင် ဒေါသထွက် ပေါက်ကွဲသောင်းကျန်းလိုက်တာကမှ သူ့အတွက် ပိုကောင်းလေမလား ...။

အို ... ငါ အပိုတွေ တွေးမိနေတာပါ။

ခုချိန်မှာ သူ့ဘာသာ ရှဉ်းစားပေါင်း တစ်ရာ တစ်ယောက်နဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြီး တွဲခဲ့နေနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား။ ပူစရာမရှိပါဘူး။ သူ့လက်က လွတ်ရင် ပြီးတာပဲ။

ကြွေရုပ်သည် အတွေးရော လူပါ မတည်မငြိမ် ဖြစ်လျက် အခန်းထဲမှာ နေရတာ အသက်ရှူကြပ်သလို ခံစားလာရကာ ဝရန်တာဘက်သို့ ပြန်ထွက်လာသည်။

ဝရန်တာအောက်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။

ဖုန်းဆိုင်ကလေးကိုပဲ အရင်ဦးဆုံး ကြည့်မိပြန်သည်။ ဝရန်တာမှာ ပြန်ထိုင်ကာ ဟိုဒီ ဆေးရင်း ဖုန်းဆိုင်ကလေးကိုပဲ ကြည့်ကြည့်နေမိသည်။

ခဏနေတော့ ပိုက်ထဲက ဆာလောင်မှုက ပိုပြင်းထန်လာတာမို့ သစ်ထူးပေးထားသော ပိုက်ဆံငါးထောင်ကို ယူကာ သစ်ထူးဝယ်ထားပြီး တစ်ခါမှ မဝတ်ရသေးသည့် ဂျင်းဘောင်းဘီအသစ်နှင့် တီရှပ်ဟောင်း တစ်ထည်ကို ကပိုက်ရိုဝတ်လျက်ပင် တိုက်ခန်းအောက်သို့ ဆင်းလာသည်။

ဖုန်းဆိုင်လေးရှေ့က ဖြတ်တော့ ကြွေရုပ် ခြေလှမ်းတွဲ တဲ့ခနဲဖြစ်သွားကာ ဖုန်းလေးကို မျှကြည့်မိသည်။ သို့သော် 'ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း' ဟု အားတမ်းကာ ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားပြီး လမ်းထိပ် တွန်းလှည်းဈေးသည်လေးဆီက အကင်ချောင်းတွေနှင့် စတိုးဆိုင်က ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ်တွေဝယ်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

ဖုန်းဆိုင်ရှေ့ကဖြတ်တော့ ခြေလှမ်းတွေ နှေးကွေး

သွားပြန်သည်။ သို့သော် အားတင်းပြီး ရှေ့ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။ တိုက်ခန်းလှေကားထစ် သုံးလေးထစ်ကို နင်းတက်ပြီး နောက် ခဏရပ်ကာ ငြိမ်သက်နေသည်။ ထို့နောက် ချာခနဲ ပြန်လှည့်ပြေးဆင်းပြီး ဖုန်းဆိုင်လေးသို့ ခပ်သွက်သွက် ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ ခြေလှမ်းတုံ့ကာ ချီတုံ ချတုံဖြစ်ပြီး နောက်သို့ပြန်လှည့်မည်ပြင်ဆဲ

“အစ်မ ... ဖုန်းဆက်ချင်လို့လား။”

“အင်ဟင် ... ဟို ...”

“လာဆက်လေ အစ်မ၊ ခုနေဆက်ရင် လူရှင်းတယ်၊ တော်ကြာနေ ရုံးဆင်းချိန်ရောက်ရင် လူရွပ်လာတော့မှာ”
ကြွေရုပ်သည် မဝဲမရဲနှင့်ပင် ဖုန်းနားသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် အိမ်ဖုန်းနံပါတ်တွေကို နှိပ်လိုက်ပြီး ဖုန်းခွက်ကို နားနှင့်ကပ်ထားကာ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ငြိမ်စောင့်နေရသည်။

တစ်ဖက်က ဖုန်းဝင်သွားသံ တူ တူ ... ဟု သုံးလေးချက် ကြားလိုက်ပြီးမှ ...

“ဟဲလို ... အမိနဲ့ရှိပါပြီ”

ဒေါ်လဲ့အသံမို့ ကြွေရုပ် ဝမ်းသာသွားကာ ...

“ဒေါ် ... ဒေါ်လဲ့”

“ဟယ် ... ကြွေရုပ်၊ ကြွေရုပ်လား၊ သမီး အခု ဘယ်မှာလဲဟင်”

“အိမ်မှာ အဆင်ပြေရဲ့လား ဒေါ်လဲ့ ...”

“ဘယ်ပြော့မလဲကွယ်၊ သိတဲ့အတိုင်း မောင်ယောမင်းက ဒေါသတွေကြီးပြီး အိမ်ကလူတွေကို ပတ်ရမ်းနေတာပေါ့”

“အခုကော ...”

“အခုတော့ မောသွားလို့ထင်တယ်၊ သူ့အခန်းထဲမှာ ဝင်အိပ်နေတယ်၊ သူက သောင်းကျန်းတစ်လှည့် ငြိမ်တစ်လှည့်ပဲ၊ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ဘယ်သူမှ စကားမပြောဘဲ ငြိမ်ငြိမ်နေတတ်တယ်”

“သူ့ကောင်မလေးတွေ မလာဘူးလား”

“လာတယ် ... လာတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက လုံးဝ ထွက်မတွေ့ဘူးကွယ်၊ သမီးကိုပဲ စောင့်နေရှာတယ်ထင်ပါတယ်”

“အပြောမစောပါနဲ့ ဒေါ်လဲ့ရယ်၊ နောက်တော့လည်း သူ့အကျင့်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားမှာပါ”

“သမီး မြန်မြန် ပြန်လာတော့လေကွယ်၊ ဒေါ်လဲ့တို့လည်း

စိတ်ညစ်လှပြီ၊ သမီး ပြန်လာမှ ဒေါ်လုံတို့အားလုံး စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေရမှာ”

“ဒေါ်လုံတို့ကိုတော့ စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကြွေရုပ် ပြန်လာဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင် ... မပြန်လာလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွယ်၊ မိသားစုဆိုလို့ ဒီလူနဲ့ ဒီလူပဲ ရှိတာ၊ မောင်ယောမင်း သနားပါတယ်ကွယ်”

“သူ့ကိုသနားရင် ကြွေရုပ် ဒုက္ခရောက်ရမှာမို့လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ သနားပါရစေတော့ ဒေါ်လုံရယ်”

“ဒီလိုတော့ ပစ်ပစ်ခါခါ မလုပ်သင့်ပါဘူးကွယ်”

ဒေါ်လုံအသံက တုန်နေတာမို့ ကြွေရုပ်ရင်ထဲမှာ ပါ နည်းနည်းလိုက်တုန်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။

“ဒေါ်လုံ ... ယောမင်း ထမင်းရော စားရဲ့လား”

“မစားတစ်လှည့် စားတစ်လှည့်ပဲ၊ တစ်ခါတလေ စားရင်း တန်းလန်း တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ဇွန်းတွေ ခက်ရင်းတွေ ပစ်ချပြီး ထထွက်သွားတယ်၊ တစ်ခါတလေကျတော့ ညနေစာ မစားဘဲ ဝင်အိပ်သွားတယ်”

“သူ့အစာအိမ်ကဖြင့် မကောင်းဘဲနဲ့၊ ခဏခဏ အစာအိမ် ရောင်တတ်ပုံမျိုးနဲ့တော့ အဲဒီ ပုံစံအတိုင်းသွားရင်

အစာအိမ်က ရောင်ရုံတင်မကဘူး၊ သွေးကြောပါ ပေါက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ပြောလိုက်စမ်းပါ ဒေါ်လုံရယ်”

“သမီး စိတ်ပူရင် သမီးဘာသာ လာပြောပေါ့”

“အို ... စိတ်မပူပါဘူး၊ ပူစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိတော့ဘူး၊ သူ့ဘာသာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပစေတော့ ... ”

“သမီး ... ကြွေရုပ်”

ဒေါ်လုံက လေးလေးနက်နက် ခေါ်လိုက်တာမို့ ကြွေရုပ်က ငြိမ်သွားမိပါသည်။

“သမီးရော နေနိုင်လို့လား”

“ရှင် ... ”

“သမီးရော တစ်ယောက်တည်း နေနိုင်လို့လား”

“နေနိုင်ပါတယ်၊ ကြွေရုပ် သူ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ဘူး”

“သမီး အခု ဘယ်မှာနေနေလဲ”

“ကြွေရုပ် ပြောမပြနိုင်ဘူး၊ ကြွေရုပ်ဘာသာ အဆင်ပြေနေပါတယ်၊ ဒေါ်လုံ စိတ်ပူမှာစိုးလို့သာ ကြွေရုပ် ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်တာပါ”

“ဒါပေမယ့် ... ”

“ဒေါ်လုံ ... ဒေါ်လုံ၊ ဒေါ်လုံ ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ ဖုန်းပြောနေတာလဲ ဒေါ်လုံ”

“ဟင် ...”

ယောမင်းရဲ့ ဟိန်းဟောက်သံကျယ်ကြီးကို ဖုန်းခွက်မှတစ်ဆင့် ကြားလိုက်ရတာမို့ ကြွေရုပ် လန့်ဖျပ်ကာ ဖုန်းခွက်ကို ချပစ်လိုက်မိပါသည်။

ထို့နောက် ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်လာရလျက် ဖုန်းဖို့ ပိုက်ဆံ အမြန်ထုတ်ပေးလိုက်ရသည်။ ပိုက်ဆံက တစ်ထောင်တန်ဖြစ်နေတာမို့ ပြန်အမ်းဖို့ ကြန့်ကြာနေသည်။ ကောင်မလေးက ငါးဆယ်တန်လေးတွေ၊ တစ်ရာတန်လေးတွေကို တစ်ရွက်ချင်း စုဆောင်းရှာဖွေ ရေတွက်နေရင်း ...

“အစ်မက ဒီတိုက်မှာ နေတာလား။”

“ဪ ... အင်း ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်အခန်းကလဲ”

“ရှင် ...”

“ဪ ... အခန်းနံပါတ် ပြောပြထားရင် ဖုန်းလာခေါ်ပေးလို့ ရတယ်လေ၊ ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို အစ်မ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတွေကို ပေးထားလို့ ရတာပေါ့”

“ရ ... ရပါတယ်၊ နေပါစေ ... တို့က ဧည့်သည်ပါ”

ကြွေရုပ်က ကောင်မလေး အမ်းသည့် ပိုက်ဆံစုတ်ကလေးတွေကို လှမ်းယူပြီး အမြန်ပြန်လာခဲ့သည်။

အခန်းထဲရောက်သည်အထိ လူက ရင်တွေပန်းကွဲ တုန်နေတုန်းပင်။

ကြွေရုပ်သည် ဗိုက်ဆာနေတာကိုတောင် မေ့လျော့ကာ ဈေးဝယ်လာသည့် အထုပ်ကလေးကို ပစ်ချပြီး ငေါင်တောင်တောင်လေး ထိုင်နေခဲ့မိလေသည်။

* * *

“ဒေါ်လုံ... ဘယ်သူနဲ့ ဖုန်းပြောနေတာလဲ”

“ဟို... ဟို...”

ယောမင်းသည် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်နေသော ဒေါ်လုံကို စိုက်ကြည့်အကဲခတ်ရင်း တယ်လီဖုန်းနားသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာနေသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ရိပ်မိလျက် ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။

“ပြောလေ ... အမှန်အတိုင်းပြော”

“ဟို... ကြွေရုပ်နဲ့...”

“ဘာ...”

ယောမင်းက ဒေါ်လုံ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သော ဖုန်းကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူနားထောင်လိုက်သော်လည်း တစ်ဖက်က လိုင်းကျသွားသော တူတူသံတွေကိုသာ ကြားနေရသည်။

“ဖုန်းချသွားပြီ... ဖုန်းချသွားပြီ၊ သူ ဘယ်မှာလဲ၊ သူ အခု ဘယ်မှာလဲ၊ ပြောပါ ...၊ ပြောပါဗျ”

ယောမင်းက သွေးရူးသွေးတမ်း ပုံစံနှင့် အော်ပစ်လိုက်တာမို့ ဒေါ်လုံက တွန့်ခနဲဖြစ်သွားကာ...

“သူရှိတဲ့ နေရာကို ဒေါ်လုံ မသိပါဘူးကွယ်”

“မမေးဘူးလား၊ မမေးလိုက်ဘူးလား၊ မေးရကောင်းမှန်း မသိဘူးလား”

“မေးပါတယ်ကွယ် ... မေးပါတယ်၊ ဒေါ်လုံ မေးစေမယ့်သူက မဖြေတော့လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူး”

“သူဘာတွေပြောသွားလဲ၊ ပြန်လာမယ်တဲ့လား၊ ဘယ်တော့ ပြန်လာမယ် ပြောလဲဟင်”

ယောမင်းက အမောတကော မေးလိုက်တာမို့ ဒေါ်လုံက စိတ်မကောင်းစွာ သက်ပြင်းချလိုက်မိပါသည်။ ကြွေရုပ် ထွက်သွားပြီးကတည်း ယောမင်း ကယောင်ချောက်ချား ပြုလဲလျက် ရှိတာကို သနားမိလို့ပင်။

“ပြောလေ ဒေါ်လုံ၊ သူဘာပြောသွားလဲ”

“သူ ... သူ ... ပြန်မလာတော့ဘူးတဲ့ကွယ်”

“ဟင် ...”

ယောမင်းသည် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်ပြုကွသွားပါသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း တင်းမာလာကာ ...

“ပြန်မလာလို့ရမလား၊ သူပြန်မလာချင်လည်း ကျွန်တော်က မြေလှန်ရှာမှာပဲ”

ဟု ခက်ထန်စွာပြော၍ လှည့်ထွက်သွားပြီးမှ ဖုန်းဘက်သို့ ချာခနဲ ပြန်လှည့်ကြည့်လာသည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် ဖုန်းဆီသို့ ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် ပြန်လျှောက်လာကာ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်ပြီး စောစောက အဝင် ခေါ် နံပါတ်ကို ရှာလိုက်သည်။ နံပါတ်တွေ့တာနှင့် ထိုနံပါတ်အတိုင်း ပြန်ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို ...”

တစ်ဖက်က ထူးသံဟာ မိန်းကလေးအသံပင်။ သို့သော် ကြွေရုပ်အသံတော့ မဟုတ်။

“အဲဒီဖုန်းက ဘယ်ကဖုန်းလဲဗျ”

“ဪ ... ဒါ PCO ဖုန်းပါရှင်”

“ခုန ကောင်မလေး ချောချောလေးတစ်ယောက် ဖုန်းခေါ်သွားတယ် မဟုတ်လား”

“ဪ ... ဟုတ်ပါတယ်၊ လူရှင်းတုန်း ခေါ်သွားတာမို့လို့ ကျွန်မ မှတ်မိနေတာ၊ ကောင်မလေးက ချစ်စရာ ဖြူဖြူ ချောချောလေး”

“ဒါဆို သူ့ကိုများ ပြန်ခေါ်ပေးလို့ ရမလား မသိဘူး”

“သူ ဘယ်အခန်းကမှန်း ကျွန်မ မသိဘူးရှင်၊ ဒီနားမှာ က တိုက်ခန်းတဲ့တွေ အများကြီးပဲလေ၊ သူပြောသွားတာ ကတော့ သူက နေ့ညသည်တဲ့”

“အဲဒီဖုန်းရှိတဲ့ နေရာလေးများ ပြောပြလို့ ရမလား”

“ဪ ... ရပါတယ်၊ ကမာရွတ်မြို့နယ်ထဲကပါပဲ၊ လမ်းမှာပါ၊ လှည်းတန်းနဲ့ နီးပါတယ်”

ယောမင်းက တစ်ဖက်က စကားဆုံးတာနှင့် ဖုန်းကိုချုပ်လိုက်ပြီး ကားသော့ဆွဲကာ အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာသည်။

ထိုအမျိုးသမီး လမ်းညွှန်လိုက်သည့်နေရာဟာ လူအိမ်နဲ့လည်း မဝေးတာမို့ ၁၅ မိနစ်အတွင်း ထိုဖုန်းဆိုင်လေးက သို့ သူရောက်လာပါသည်။

သူ ထိုနားတစ်ဝိုက်က တိုက်ခန်းတွေနားမှာ ဟိုဒီလျှောက်လိုက်။ ကားဖြည်းဖြည်းမောင်းရင်း ထိုနားတစ်ဝိုက်ကို ရှည်ပတ်ရှာဖွေလိုက်ဖြင့် နာရီပေါင်းများစွာ အချိန်ဖြုန်းနေခဲ့သည်။ စိတ်ရှိတိုင်းသာ လုပ်ရမည်ဆိုလျှင် တစ်အိမ်တက်ဆင်း စာခေါ်လိုက်ခေါက်ပြီး ကြွေရုပ်ရှိလားဟု မေးလိုက်ချင်ပါသည်။

သူ့ဘဝမှာ ...

ကြွေရုပ်မရှိလို့ မဖြစ်တော့တာ သေချာသည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

ဟော ... သစ်ထူး ပြန်လာပြီ။

ကြွေရုပ်က ငေးငိုင့်ထိုင်နေဆဲမှာ အပေါ်ထပ်
အောက်ထပ် ကူးလို့ရသည့် အတွင်းလှေကားထိပ်တံခါးဆီမှ
တံခါးဒေါက်သံ ကြားလိုက်ရပါသည်။

ကြွေရုပ် တံခါးထဖွင့်ပေးလိုက်တော့ သစ်ထူး
အထုပ်အပိုးတွေ ဆွဲကာဝင်လာရင်း ...

“ဗိုက်ဆာနေပြီလား၊ ကြွေရုပ်”

“စောစောတုန်းကတော့ အရမ်းဆာနေတာ၊ အခုတော့
မဆာတော့ပါဘူး။”

“အဆာလွန်ပြီ၊ လေခံသွားတာထင်တယ်၊ ဆောရီးဟာ
ရူးဆင်းခါနီးမှ အလုပ်တွေ ပေါ်လာလို့ ဖလင်ခန်းပြေးရ၊
ပုံနှိပ်စက်ပြေးရ ဖြစ်နေတာ၊ ငါတို့တိုက်က မကွင်းလည်း

ထုတ်တော့ ဖောင်ပိတ်ရက်နီးရင် အလုပ်များတယ်၊
နောက်နေ့တွေကျ ငါနောက်ကျလည်း နင့်ဘာသာ သင့်
တော်ရာရာ ချက်ပြုတ်စားလို့ရအောင် ကြက်အူချောင်း
တို့၊ ကြက်သွန်တို့၊ အာလူးတို့ ဝယ်လာတယ်၊ ဆန်က
တော့ ရှိသေးလို့ ထပ်ဝယ်မလာဘူး၊ ဒီမှာ ကြက်ဥလည်း
ပါတယ်၊ ငါက တစ်နေ့ကုန် ရုံးမှာဆိုတော့ ငါ့ဘာသာ
အနီးအနားဆိုင်က ဝယ်စားနေကျ၊ တစ်ခါတလေ ပိတ်
ရက်မှသာ ချက်စားတာ၊ နင်က တစ်နေ့ကုန် အိမ်မှာပဲ
ဆိုတော့ နင့်အတွက် လိုမယ်ထင်တာလောက်ပဲ ရွေးဝယ်
လာတာ၊ ဟင် ... ဒါတွေက ...”

သစ်ထူးက ပစ္စည်းတွေကို ထုတ်ချနေရင်း ကြွေရုပ်
ဘေးမှာ ချထားသည့် အိတ်ကလေးကို မြင်သွားကာ ...

“ဒါတွေက နင်ဆင်းဝယ်ထားတာလား။”

“အင် ... ငါဗိုက်ဆာလို့ ဆင်းဝယ်ထားတာ”

“ကြွေရုပ်ကလည်းဟာ၊ လုံးဝ မဆင်းပါနဲ့လို့ ငါမှာထား
ရက်သားနဲ့၊ နင်ပဲပြောထားတာ ယောမင်းကို လျှော့တွက်
လို့ မရဘူးဆို၊ မျက်စိကြီး နားကြီးမို့လို့ မြေလှန်ရှာနိုင်
တယ်ဆို၊ ပြီးတော့ ဒီနေရာက သူ့အိမ်နဲ့လည်း သိပ်မဆေး
ဘူးလေ”

“ခဏတဖြုတ် ဆင်းတာကတော့ ဘာမှ မဖြစ်လောက်

ပါဘူး။ ဝယ်စရာရှိတာ အမြန်ဝယ်ပြီး ပြန်လာတာပဲဟာ၊
မနက်ဖြန်လည်း ငါ ခဏတော့ ဆင်းရဦးမယ်”
“ပြောနေတဲ့ကြားက ဘာလုပ်ဖို့ ဆင်းမှာလဲ”
“ငါ့အတွက် လိုအပ်တာလေးတွေ ဝယ်မလို့၊ နှင့် ဒီနေ့
လခထုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ငါ့ကို ပိုက်ဆံချေးလေ၊
ငါ စာစီစာရိုက်ခရရင် ပြန်ပေးမယ်”
“ပိုက်ဆံချေးတာက ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နှင့် ဆောက်
ခဏခဏဆင်းတာတော့ မကောင်းဘူး၊ နှင့်လိုချင်တာ
ရှိရင် ငါ့ကိုမှာလေ၊ ငါဝယ်ပေးမှာပေါ့”
“နှင့်ကို မှာလို့မဖြစ်တဲ့ မိန်းကလေး အသုံးအဆောင်
ပစ္စည်းတွေမို့လို့ပါ၊ ငါ့ဘာသာ ဝယ်ပါ့မယ်ဟယ်၊ အမြန်
ဝယ်ပြီး အမြန်ပြန်တက်လာမှာပါ”
“ကဲ ... သဘောပဲ၊ ဆင်းရင်လည်း သတိမိရိယနဲ့ ဆင်း
ဦး...”
“အေးပါ”

ကြွေရုပ်က ဖုန်းဆက်သည့်အကြောင်းကိုတော့
သစ်ထူးကို ပြောမပြဘဲ ထိန်ချန်ထားလိုက်ပါသည်။
“ပစ္စည်းတွေ သွားသိမ်းလိုက်ဦးမယ်”
ကြွေရုပ်က ပစ္စည်းထုပ်တွေကို ယူပြီး မီးဖိုချောင်
ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ တိုက်ခန်းက ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပဲ

မို့ မီးဖိုချောင်နှင့် ဧည့်ခန်းက နီးနီးလေးပင်။ တိုက်ခန်းထဲမှာ
ဘယ်နေရာကနေ စကားလှမ်းပြောပြော ကြားနိုင်သည်။
ကြွေရုပ်က မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ နေရာ
တကျ ထားပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်သင့်တာ ထည့်နေတုန်း
သစ်ထူးက ကြွေရုပ်ကိုလှမ်းကြည့်ကာ ...
“ကြွေရုပ်...”
“အေး... ပြော”
“နှင့်ကိုငါ ဘယ်အချိန်အထိ ဖွက်ထားပေးရမှာလဲ”
“ဘာလဲ... နှင့်က ဖွက်ထားမပေးချင်တော့ဘူးလား”
“ငါက ဖွက်ထားပေးချင်ပါတယ်၊ ငါ ဖွက်ထားပြီး ပြန်
မလွှတ်ရင် နှင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”
သစ်ထူး စကားကြောင့် ကြွေရုပ် ခဏငြိမ်သက်
သွားမိသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းမော ရယ်မောလိုက်ရင်း...
“လက်သီးနဲ့ ထိုးမှာပေါ့”
“ဘယ်လို...”
“နှင့်ကို လက်သီးနဲ့ ထိုးပြီး ထွက်ပြေးသွားမှာပေါ့”
ကြွေရုပ်က ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်လျှောက်လာရင်းက
လက်သီးထောင်ပြပြီး ပြောလိုက်တာမို့ သစ်ထူးက ကြွေရုပ်ရဲ့
မျက်နှာကလေးကို ငေးကြည့်၍ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

* * *

“ဟင် ...”

လိုအပ်တာလေးတွေ ဝယ်ဖို့ အောက်သို့ဆင်းလာ
သော ကြွေရုပ်သည် လှေကားရင်းမှာ ကပ်ထားသော စာရွက်ကို
ဖတ်မိခိုက်မှာ အံ့သြထိတ်လန့်သွားမိပါသည်။

ကြွေရုပ် ...

နှင့် ဒီတိုက်ခန်းမှာ ရှိနေတာငါသိတယ် ...။

နှင့်ဘာသာ ပြန်လာမလား။

ငါလိုက်ရှာရမလား။

ပြီးမှ ငါ့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့ ...။

စာရွက်ပေါ်မှာ စာလုံးမည်းကြီးတွေက ထင်းနေ
သည်။ ဘယ်ဘက်နဲ့ရကိုကြည့်ပြီး ညာဘက်နဲ့ရကို ကြည့်မိတော
လည်း အလားတူ စာရွက်ကို တွေ့ပြန်သည်။ ရှေ့တည့်တည့်ကို

ကြည့်မိပြန်တော့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်ခန်းရဲ့ မျက်နှာစာမှာ
ကပ်ထားသည့် စာရွက်ကြီးက ဒီစာရွက်တွေထက် နှစ်ဆပိုကြီး
ပြီး ထင်းပနေသည်။

ဘုရား ... ဘုရား ...။

ကြွေရုပ် ဒီမှာရှိမှန်း ဘယ်လိုလုပ် သိသွားပါလိမ့်။

ကြွေရုပ်က နောက်လှည့်ပြန်မည်ပြင်ဆဲ လူနှစ်
ယောက်က စကားတပြောပြောဖြင့် လှေကားဘက်သို့ ဝင်လာ
သည်။

“စာရွက်တွေလျှောက်ကပ်ထားတာ ပွထနေတာပဲကွာ၊
ဟိုဘက်လှေကားရင်းတွေမှာလည်း ကပ်ထားတာ အများ
ကြီးပဲ”

“ဒီနားတိုက်ခန်းတစ်ဝိုက်ကို အပြတ်အလပ်မရှိအောင်
ကပ်တာကွ၊ ကျူရှင်ကြော်ငြာတောင် သူ့လောက် ကပ်
နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ကပ်တဲ့သူကို မင်း မြင်လိုက်လား”

“အေး ... မြင်လိုက်တယ်၊ နေ့လယ်လောက်က လာကပ်
သွားတာ၊ ခပ်သန့်သန့်ဖြောင့်ဖြောင့် ဂေါ်လီဆန်ဆန်
ပုံမျိုးကွ၊ အသက်တော့ မကြီးသေးပါဘူး၊ ကြည့်ရတာ
တော့ သူဌေးသားဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်”

“ဇာတ်လမ်းတစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်”

ကြွေရုပ်သည် သူတို့ပြောသွားသမျှကို နားစွင့်ထားလိုက်ပြီး လှေကားရင်းမှာပဲ ဆက်ရပ်နေမိသည်။ နေ့လယ်လောက်က လာကပ်သွားတာတဲ့။ ဒါဆို မနက်အစောကြီးက ထွက်သွားတဲ့ သစ်ထူးလည်း တွေ့သွားပုံမရပါ။

အခုက ညနေဆောင်းအချိန်ရောက်ပြီဆိုတော့ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ သူရှိနိုင်ဦးမလား။

ကြွေရုပ်သည် ဒီနားတစ်ခန်းကျော် မြေညီထပ်မှာ ဖွင့်ထားသည့် ဆိုင်လေးသို့ သွားရကောင်းနိုး တွေ့ဝေနေသည်။

ကြွေရုပ်သည် လှေကားဝမှာ ရပ်လျက် အပြင်ဘက်သို့ မရဲတရဲ ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်သည်။

“ဟယ် ...”

ရှေ့မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုက်မှာ လျှောက်ကပ်ထားသော ကြော်ငြာတွေ အများကြီး ထပ်တွေ့လိုက်တာမို့ ကြွေရုပ်က အတွင်းဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းပြန်လှည့်ဝင်လိုက်ရသည်။

ကြွေရုပ်သည် ဒီအချိန် ဒီနားမှာ သူရှိနေနိုင်တာပဲ ဟု တွေးလျက် တုန်လှုပ်လာကာ နောက်ပြန်လှည့်မည်ပြင်ဆဲ

“အစ်မ ... အစ်မ”

ရှေ့မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်ခန်းလှေကားရင်း ဖုန်း

ဆိုင်က ကောင်မလေးက ကြွေရုပ်ကို လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်တာပင်။

ကြွေရုပ်က ခြေလှမ်းတုန်ပြီး နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။

ကောင်မလေးက ကြွေရုပ်ကို လက်လှမ်းပြုရင်း

“အစ်မ ... အစ်မက ကြွေရုပ်လား”

“ဟင် ...”

ကြွေရုပ် အံ့သြမင်သက်နေမိဆဲ ...

“အစ်မက ကြွေရုပ်မဟုတ်လား၊ ဟိုနေ့က ဖုန်းပြောနေတုန်းက ကြွေရုပ်လို့ပြောနေတာ ကျွန်မ ကြားလိုက်ပါတယ်၊ အစ်မကိုရှာတဲ့ ကြော်ငြာတွေ တွေ့လား အစ်မ၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ကပ်ထားတာ ပွထနေတာပဲ အစ်မရဲ့၊ အစ်မ ဖုန်းဆက်တဲ့နေ့ကတည်းက လူတစ်ယောက်က ဒီဖုန်းကိုပြန်ဆက်ပြီး လိပ်စာမေးလို့ ကျွန်မ ပြန်ပြောလိုက်ရသေးတယ်၊ အဲ့ဒီနေ့ကတည်းက ခပ်ချောချော လူတစ်ယောက်က အစ်မကို လာလာရှာနေတာ၊ ပြန်သွားလိုက်ပါ အစ်မရယ်၊ ဟော ... ဟော ... ပြောရင်းဆိုရင်း တောင် သုလာနေပြီ၊ ဟိုအစ်ကို ... ဟိုအစ်ကို ... ပြောင်းပြောင်း ... ဟိုအစ်မက ဒီမှာ အစ်ကို ...”

အံ့ဩစရာ။ ထိုကောင်မလေးက တရစပ်ပြောရင်း လက်ခုပ်တပြောင်းပြောင်း တီးကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကြည့် ဆော်ခေါ်ပြီး ကြွေရုပ်ကို လက်ညှိုး ညွှန်ပြလိုက်ပါသည်။

ကြွေရုပ်သည် ရင်တဒိန်းဒိန်း တုန်လျက် ချာခနဲ လှည့်ကာ လှေကားပေါ်သို့ ပြေးအတက် ...

“ကြွေရုပ် ... ကြွေရုပ်”

ဆော်ခေါ်သံနှင့်အတူ ယောမင်းက လှေကားဝမှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာပါတော့သည်။

ကြွေရုပ်က အားကုန်ပြေးလာသည်။ ယောမင်းက လည်း လှေကားထစ်တွေကို ကျော်လွှားကာ တစ်ရှိန်ထိုး ပြေး တက်လာတာမို့ ဒုတိယထပ် လှေကားထောင့်ချိုးမှာ ကြွေရုပ်ကို မိလာကာ ကြွေရုပ်လက်ကို လှမ်းဆွဲဖမ်းချုပ်လိုက်သည်။

“လွတ် ... လွတ်စမ်း ယောမင်း”

“မင်း လွတ်ခိုင်းတိုင်းသာ လွတ်ဖို့ စိတ်ကူးရင် အစ ကတည်းက ရှာမနေဘူး၊ မင်း မရုန်းနဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်နေပြီး ငါပြောတာ နားထောင်”

ယောမင်းက ရုန်းကန်နေသည့် ကြွေရုပ်လက်တွေ ကို ချုပ်ကိုင်ထားရင်းက ကြွေရုပ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို နံရံဆီ တွန်းကပ်ပစ်လိုက်သည်။

ကြွေရုပ်သည် နံရံကိုကျောမိကပ်လျက် ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်နေဆဲ သူ့ရဲ့ခက်ထန်သော မျက်နှာက ကြွေရုပ်မျက် နှာနှင့် ဖျတ်ခနဲ နီးကပ်လာသည်။

ကြည့်စမ်း ... သူ့မျက်နှာက ပြောင်းလဲသွားလိုက် တာ။ ဆယ်ရက်လောက်အတောအတွင်းမှာ ဆယ်နှစ်စာလောက် အိုစာသွားလိုက်တာ။ အရင်တုန်းက ငယ်နုသော မျက်နှာကလေး ဟာ မှတ်ဆိတ် ကျင်စွယ်တွေ မညီမညာ ထွက်လျက် ညစ်နွမ်း ညိုမည်းနေသည်။ မျက်လုံးတွေက အရောင်ဖျော့လွန်းသည်။ စိတ်တည်ငြိမ်မှု လုံးမဝမရှိတော့သော မျက်နှာမျိုး။ သူ့မျက်နှာ သွင်ပြင်ကို ကြည့်ရုံနှင့် ဆောက်တည်ရာမဲ့နေပုံက သိသာလွန်း နေသည်။ ကြွေရုပ်ကို အမျိုးမျိုး ဝိုလ်ကျခွင့် ရတုန်းက မျက်နှာ မျိုးနဲ့ လုံးဝမတူတော့။

ကြွေရုပ်သည် သူ့ကိုကြောက်ရွံ့နေသည့်ကြားက ပင် သူ့သွင်ပြင်ကို ခေဖန်နေမိဆဲ သူက အကြိတ်သံဖြင့် ...

“မင်း အခု ငါနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်လိုက်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် လူတကာသိပြီး အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ် ပြီးမှ ပြန်လိုက်ချင်သလား၊ အဲဒီနှစ်ခုထဲက တစ်ခုပဲ ရွေး”

“ငါ့ကို လာငြိမ်းခြောက်မနေနဲ့၊ ငါ နင်နဲ့ လုံးဝပြန်မလိုက် ဘူး”

“မင်း ဒီနေ့ပြန်မလိုက်ရင် နောက်နေ့ကျ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ စာတင်မကဘူး၊ မင်းဓာတ်ပုံပါ ကပ်ထားလိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ ရုပ်ကွက်ရုံးကိုသွားပြီးတော့ တိုင်မယ်”

“ဘာ ... ဘာကိုတိုင်မှာလဲ”

“ကျွန်တော့် အမျိုးသမီးကို ဒီနားတစ်ဝိုက်က တိုက်ခန်းတစ်ခုမှာ တစ်ယောက်ယောက်က ဖွက်ထားပေးလို့ ရှာပေးပါခင်ဗျာလို့ သွားပြောလိုက်မှာပေါ့”

“နင် ငါ့ကို အရှက်မခွဲနဲ့နော် ယောမင်း၊ ငါ နင့်အမျိုးသမီး မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် မင်းကို ငါပိုင်တယ်၊ မင်းက ငါ့အိမ်ကလွှဲ”

“နင် ... ဖယ်နော် ... လွှတ်၊ ငါ ဆော်ပစ်လိုက်မယ်”

“ဆော်လေ ... လူတွေဝိုင်းလာရင် ကျွန်တော့် ဇနီး အိမ်က ဆင်းသွားလို့ လာပြန်ခေါ်နေတာ ကျေးဇူးပြုပြီး ဝင်မပါကြပါနဲ့လို့ မေတ္တာရပ်ခံလိုက်မှာပေါ့”

“ကဲ ...”

“ဒုတ် ...”

“အ ...”

ကြွေရုပ်က သူ့ခြေသလုံးကို ပိတ်ကန်ပစ်လိုက်တာမို့ သူက အားခနဲညည်းကာ နောက်ဆုတ်ဟန်ချက်ပျက်သွား

တော့မှ ကြွေရုပ်က သူ့ကို တွန်းဖယ်ကာ လှေကားထောင့်ချိုးမှ အောက်သို့ တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးဆင်းလာသည်။

“ကြွေရုပ် ... မင်း အခုရပ်စမ်း”

သူကလည်း ထပ်ချပ်ပြေးလိုက်လာနေသည်။ ကြွေရုပ်က လမ်းသွယ်ထဲမှထွက်လာကာ ကားအသွားအလာများသော လမ်းမကြီးဘက်သို့ ထွက်ပြီး တကွဆီတစ်စီး လှမ်းတားလိုက်သည်။

တကွဆီက ရပ်ပေးတာမို့ ကြွေရုပ်က တံခါးကို ဆွဲဖွင့်နေဆဲ သူက ကြွေရုပ်ကို မိလာပါသည်။

“ဒီလိုပြေးလို့ မရဘူးလေ၊ လာခဲ့ ...”

ယောမင်းက ကြွေရုပ် ထပ်ဝတ်ထားသော သစ်ထူးရဲ့ ရုပ်အင်္ကျီကို လှမ်းဆုပ်ဆွဲလိုက်သည်။

ကြွေရုပ်က ရုန်းသည်။ ယောမင်းက ဆွဲသည်။ ကားဆရာကလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ ကြွေရုပ်က ကားတံခါးလက်ကိုင်ကို လွှတ်မပေးတာမို့ ကားမောင်းထွက်သွားလို့လည်း မရချေ။

“လွှတ် ... လွှတ်ဆို ...”

“မင်းလက်ကိုသာ လွှတ်လိုက်၊ ကားတံခါးကို လွှတ်ပေးလိုက်”

“မလွတ်ဘူး”

“ငါလည်း မလွတ်ဘူး”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဘာတွေလဲကွာ၊ ဗရတ်သုတ်ခနဲ၊ တက်မှာဖြင့်လည်း တက်၊ မတက်ဘူးဆိုလည်း လွှတ်၊ ဒီမှာခရီးဖင့်လှပြီကွ၊ အချိန်နဲ့ လုပ်စားနေရတာ”

“ဦးလေး ခဏစောင့်၊ ကျွန်မ လိုက်မှာ”

“မလိုက်ဘူး ဟေ့လူ၊ သွားတော့ ...”

“ဟာ ... ပြဿနာရှင်းရင် တခြားမှာ သွားရှင်းကြပါကွာ၊ ဓယားရွပ်လိုက်တာ”

“ဒါ ကျွန်တော့် အမျိုးသမီးဗျ၊ စိတ်ကောက်ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားလို့ လိုက်ခေါ်နေရတာ”

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး”

“ကဲ ... လင်မယားအချင်းချင်းပဲ ငါ့တူမရယ်၊ စိတ်ဆိုးလည်း ခဏပေါ့၊ ပြန်လိုက်သွားလိုက်ပါကွာ၊ ဦးလေးလည်း သွားချင်လှပါပြီ”

“ကျွန်မ လိုက်မှာ၊ ကျွန်မကိုစောင့်၊ စောင့်ခေါ် ပိုပေးမှာပါ”

ကြွေရစ်က တအားဆောင်ရုန်းလိုက်ပြီး ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ယောမင်းက ကားတံခါးကို ပြန်ဆွဲဖွင့်ပြီး

ကြွေရစ်လက်ကို လှမ်းဆွဲခေါ်ထုတ်၏။ ကြွေရစ်က ကားထဲ ဇွတ်ပြန်ဝင်၊ ယောမင်းကလည်း ဇွတ်ဆွဲထုတ်ဖြင့် သဲကြီးမဲကြီး ရုန်းကန်တွန်းထိုးနေတာမို့ ကားသမားလည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် မျက်လုံးပြူးလာကာ ကားစက်ကို သပ်လိုက်ရင်း

“ကုန်တော့မှာပဲ၊ ငါ့ကားတော့ ကုန်တော့မှာပဲ၊ ကားတံခါးတော့ ပြုတ်ပြုတ်ထွက်တော့မှာပဲ၊ ကားတံခါးက အစကတည်းက မကောင်းဘူးကွ”

ဟု ဆော်ဟစ်နေရသည်။

ကားတံခါးသည် နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘမ်းခနဲ ဆောင်ပိတ်ခံလိုက်ရ၊ ဖြုန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်ခံလိုက်ရနှင့် တွန်းဆွဲ ရုန်းကန်နေသည့်ကြားမှာ လှုပ်ရှားပြောင်းဆန်နေသည်။

အနီးအနားမှ လူတွေကလည်း စိတ်ဝင်တစား လှမ်းကြည့်လာကြပြီမို့ ကားဆရာက ပြဿနာတက်မှာ စိုးစွာ ဖြင့် ...

“လင်မယားတွေပါဗျာ၊ အိမ်ကဆင်းလာလို့ လိုက်ခေါ်နေတာပါ”

ဟု စပ်စုလာသည့်သူတွေကို သတင်းလွှင့်ပေးနေရသည်။

တစ်ကြိမ်မှာတော့ ကြွေရစ်သည် ကားထဲသို့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ဝင်မိသွားကာ ...

“ကားဆရာ ... မောင်း”

ဟု ဆော်လိုက်သော်လည်း ကားစက်က မြန်မြန် မနိုးဘဲ ဂျိုဂျို ဂျိုဂျို ဖြစ်နေတာမို့ ယောမင်း ကားထဲလိုက်ဝင် လာဖို့ အချိန်ရသွားသည်။

ကားက ဂျိုဂျိုသံတွေမြည်ပြီး လုံးဝမရွေ့။ ယောမင်း က ကားထဲဝင်အထိုင်၊ ကြွေရုပ်က တစ်ဖက်က တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ကားထဲမှပြန်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားလေရာ ယောမင်းက ကြွေရုပ်ရဲ့ အင်္ကျီစကို တအားဆွဲထားပြန်တာမို့ လမ်းမပေါ် ခြေတစ်ဖက်ဆင်းရက် တန်းလန်းကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ ... အင်္ကျီပဲ ယူလိုက်တော့”

ကြွေရုပ်က အပေါ်က ထပ်ဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီ ကို ချွတ်ပစ်ခဲ့ပြီး ကားပေါ်မှ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ပြေးထွက် သွားနိုင်လေသည်။

သို့သော် ယောမင်းကလည်း ဇွဲနဘဲကြီးသူဖြစ်တာ မို့ ကြွေရုပ်နောက်သို့ ပြေးလိုက်လာသည်။

ကြွေရုပ်က ဘတ်စ်ကားဂိတ်ဆီသို့ ဦးတည်ပြေး ခေါ်။ ကားဂိတ်နားရောက်တော့ ထွက်လုထွက်ခင် ဘတ်စ်ကား ကြီး တစ်စီးပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားသည်။ ယောမင်းကလည်း ကြွေရုပ်နည်းတူ ပြေးတက်လာသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... တအားမတိုးနဲ့လေ၊ ကားပေါ်မှာ စိန်ပြေး တမ်း လာဆော့နေတာလား”

ကြွေရုပ်က မိန်းကလေးမို့ ဘတ်စ်ကားကြပ်ကြပ် ထဲ တအားတိုးရတာ ခရီးတွင်သည်။ ယောမင်းကတော့ မိန်း ကလေးအုပ်စုကြားထိ တအားတိုးရတာ ခရီးမတွင်တာမို့ လူအုပ် ထဲ ညှပ်ပိတ်ကျန်ခဲ့ချိန်တွင် ကားက နောက်တစ်မှတ်တိုင်သို့ ရောက်ပြီမို့ ကြွေရုပ်က ကားရှေ့ပေါက်မှ တိုးထွက်ဆင်းလာ ပြီး တက္ကဆိတစ်စီး အမြန်တားကာ သူ့ထံမှ လွတ်မြောက်လာ လေသည်။

“နင် ဒီမှာ တစ်ပတ်လောက်တော့ နေလိုက်ဦးပါ။ ဒီတိုက်ခန်းက နယ်က ငါ့သူငယ်ချင်း တိုက်ခန်း။ သူက နောက် ဆယ်ရက်လောက်နေမှ ပြောင်းလာမှာ။ နင်စိတ်ချလက်ချ နေလို့ရတယ်။ နင် အဖော်ရအောင် ငါတို့ မြောက်ဒဂုံအိမ်နားက အိမ်နီးချင်း ညီမလေးတစ်ယောက်ကို အဖော်ခေါ်လာပေးမယ်။ ဒီအတောအတွင်း နင် နယ်ကိုထွက်သွားလို့ ရအောင် ငါ စီစဉ်ပေးမယ်။ ခရီးအောင် အိတ်က ငါ့ဘာသာဝယ်ထားပေးမယ်။ အဝတ်အစားတွေတော့ တစ်ရက်လောက် ခဏထွက်ပြီး နင်ကိုယ်တိုင် ဝယ်မှုဖြစ်မယ်။ ငါ့သူငယ်ချင်း လင်မယားက တောင်ကြီးမှာ ကွန်ပျူတာသင်တန်း ပွင့်ထားတယ်။ နင် အဲဒီမှာ ဆရာမ ဝင်လုပ်ပြီး သူတို့ပေးတဲ့ အခန်းမှာ နေရဲ့ပဲ။

အဲဒီမှာက ဒီမှာထက်ပိုပြီး လုံခြုံတယ်။ ယောမင်းလည်း နင်ကို အလွယ်တကူ ရှာမတွေ့နိုင်ဘူး။”

ကြွေရုပ်က သစ်ထူး ခေါ်လာသည့် အခန်းလေးထဲသို့ ဝင်လာပြီး အခန်းထောင့်မှာ အရပ်ကြီးပြတ် ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ကြွေရုပ် ယောမင်းလက်ထဲက လွတ်အောင်ပြေးလာရတာ မောလှပြီလေ။

သူ့ကို မျက်ခြည်ဖြတ်ထားနိုင်ပေမယ့် ကြွေရုပ်နေတဲ့ တိုက်ခန်းကို ပြန်လို့မဖြစ်တော့တာမို့ သစ်ထူးရုံးခန်းကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ကာ အကူအညီတောင်းခဲ့ရသည်။

သစ်ထူးက အခေါင်းအသင်း များတာမို့သာ လောလောဆယ် နေဖို့ အလွယ်တကူ အဆင်ပြေသွားခဲ့တာပင်။

သစ်ထူးက ကြွေရုပ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ထိုင်ချလိုက်ရင်း...

“နင့်ကြည့်ရတာ သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးလာခဲ့ရပုံပဲ”

“ခွေးပြေး ဝက်ပြေး ပြေးလာခဲ့ရတယ်လို့သာ ပြောလိုက်ချင်ပါတယ်ဟယ်၊ တကယ်ပဲ ဒီကောင်ကလည်း ကျားကုပ်ကျားခဲ အတင်းပြေးလိုက်လာတာ၊ တကယ်ကို ဝရန်းသုန်းကားပဲ၊ ငါ့ရှက်လွန်းလို့ လဲတောင်သေချင်တယ်”

“နေပါဦး... သူက နင်ရှိတဲ့နေရာကို ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ခြေရာခံမိသွားတာလဲ”

“ဖုန်းကနေ တစ်ဆင့် ခြေရာခံမိသွားတာပေါ့။ ငါ့ဆက်
တဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ပြန်ရှာဆက်ပြီး ထောက်လှမ်းတယ်
လေ၊ ပြီးတော့ တိုက်ခန်းတွေနားမှာ နေ့တိုင်း လာစောင့်၊
စာတွေကပ်ပြီး ခြေရာခံနေတာ”

“နင်က သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်တယ် !...”

သစ်ထူးက တအံ့တဩ မေးလိုက်မှ ကြွေရုပ်
စကားကျသွားမိတာကို သတိရသည်။

“ဟို ... သူ့ဆီဆက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်က အဒေါ်
ကြီးဆီဆက်တာပါ၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူနေ
လာတာဆိုတော့ သံယောဇဉ်ရှိတယ်လေ၊ သူ့စိတ်ပူနေ
မှာစိုးလို့ စိတ်မပူဖို့ လှမ်းပြောမိတာ ...”

သစ်ထူးသည် ငယ်ငယ်တုန်းကလို ချစ်စရာ
ကောင်းမြဲဖြစ်သော ကြွေရုပ်ရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေကို စိုက်ကြည့်
လိုက်မိသည်။ သူမ မျက်ဝန်းထဲမှာခံစားမှုအရိပ်တွေဟာ ဘာရယ်
လို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မသိဘဲ ရှုပ်ထွေးရာနေနေသည်။

သူမက သံယောဇဉ်ဆိုတာကို အလေးအနက်
ယုံကြည်ပုံရသည်။ ဒါဆို သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း
သံယောဇဉ်ကိုရော အလေးအနက်ထားတုန်းပဲလားဆိုတာ သူ
သိချင်မိပါသည်။

သူ့အတွက်တော့ ငယ်သံယောဇဉ်ဆိုတာ နွေးထွေး
မြဲမို့ ကြွေရုပ်နဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့ရတဲ့အခိုက်မှာ ခံစားချက်
တွေ နွေးထွေးလှုပ်ခတ်သွားခဲ့ရသည်။ အချိန်တိုတိုလေးအတွင်း
မှာပဲ ငယ်ငယ်တုန်းကလို လိုက်လံမှုမျိုးနှင့် ပြန်လည် နီးကြား
နီးကပ်လာခဲ့ပါသည်။ သူ့မျက်စိထဲမှာတော့ ကြွေရုပ်ဆိုတာ
ဟိုအရင်က သူ ရေခဲချောင်း ဝယ်ကျွေးနေကျ ကောင်မလေး
ပါပဲ။

“ကြွေရုပ် ...”

သူက အမည်ဖော်ဖို့ ခက်ခဲသော ကြွေရုပ်ရဲ့ မျက်
ဝန်းတွေကို စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“နင် ယောမင်းကို တကယ်ရော သံယောဇဉ် ပြတ်ရဲ့
လား”

“ဘာဖြစ်လို့ မပြတ်ရမလဲ၊ ငါ့အပေါ် ဒီလောက် ဗိုလ်ကျ
စိုးမိုးလာတာ”

“တကယ်ပြတ်တယ် မပြတ်ဘူးဆိုတာသာ ပြေပါ
ကြွေရုပ်”

“ပြတ်တယ် ...”

“အေး ... ပြတ်တယ်ဆို ရင်ဆိုင်လိုက်ကြရအောင်”

“ဘယ်လို ရင်ဆိုင်မှာလဲ”

“နင်နဲ့ငါ ယောမင်းကို သွားတွေ့မယ်”

“ဟင် ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သူ့လက်က လွတ်အောင် သေ
ပြေးရှင်ပြေး ပြေးလာရပါတယ်ဆိုမှ ...”

“နင် တစ်သက်လုံး ဒီလိုပြေးနေနိုင်မလား၊ နင် အလုပ်
လုပ်ချင်တယ်ဆို၊ နင့်ဘဝ နင် ရပ်တည်ချင်တယ်ဆို၊
ဒါဆို နင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နေခွင့်ရဖို့ လိုတာပေါ့၊
အဲဒါကြောင့် သူနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ်၊ နင့်ကို ငါက ကူညီ
ဆောင်ရွက်မယ့်အကြောင်း ပြောပြရမယ်၊ ဒါကိုမှ သူက
အလွယ်တကူ လက်မခံဘဲ နင့်ကို ဆွဲလား ရမ်းလား
ငွတ်လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ဒီကောင်မျက်နှာကို လက်သီး
တစ်လုံးလောက်တော့ ကျွေးပေးရမယ်”

“ဟယ် ... အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဟယ်၊ မဖြစ်ဘူး၊
သူငယ်ငယ်က နှာခေါင်းသွေးတွေ အများကြီး ကျဖူး
တယ်၊ ပြီးတော့ ကစားရင်း သူ့နှာခေါင်းကို ပြင်းပြင်း
ထန်ထန် ဆောင့်မိဖူးတယ်၊ မျက်နှာကို ထိခိုက်ခံလို့
မဖြစ်ဘူး”

ကြွေရုပ်ရဲ့ ပျာပျာသလဲအပြောကြောင့် သစ်ထူး
‘အံ့ည’ သွားမိလေသည်။ ကြွေရုပ်ရယ် နင့်ကို ငါ ဘယ်လို
နားလည်ရမှာလဲ။

“အဲဒီနည်းကို မေ့လိုက်ပါ သစ်ထူးရယ်၊ ငါလည်း နောက်

တစ်ပတ်ဆို တောင်ကြီးကို သွားတော့မှာပဲ၊ ငါ သူနဲ့
ရင်မဆိုင်ချင်ဘူး၊ ငါဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး ရှောင်
ထွက်သွားချင်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ ... နင့်သဘောပါပဲ”

သစ်ထူးက ကြွေရုပ်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲက အရိပ်
အယောင်ကို ရှာဖွေဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း ကြွေရုပ်က မျက်
လွှာချနေတာမို့ မမြင်ရ။

သစ်ထူးက မဲပြုံးလိုလို မချိုပြုံးလိုလို တစ်ချက်
ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“နင့်ကို တစ်ခုတော့ ဝေဖန်ချင်တယ်”

“ပြောလေ ...”

“နင် ပြေးတာ သိပ်ခရီးမရောက်သလိုပဲ”

ကြွေရုပ်က သစ်ထူးကို တွေ့စိုက်ကြည့်နေသည်။

“နောက်တစ်ခု မေးချင်သေးတယ်၊ နင် အခု ပြေးနေတာ
ရှေ့ကိုပြေးနေတာလား၊ နောက်ပြန်ပြေးနေတာလား”

ကြွေရုပ်သည်မဖြေဘဲ တွေးငေး၍သာနေလေသည်။

ကြွေရုပ်ရယ် ... ငါ တစ်ခု ထပ်မေးချင်သေးပေ
မယ့် မမေးရဲလို့ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်တော့မယ်။

ညသည် မှောင်မိုက်နေ၏။

ကြွေရုပ်သည် အိပ်စက်၍နေ၏။

သို့သော်... ကြွေရုပ်အာရုံထဲမှာ အရောင်တွေ၊
အရုပ်တွေ၊ အသံတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်၍နေလေသည်။

* (ယောမင်း... နင်နော် ငါ့ကို ဝိုလ်မကျနဲ့၊ နင် ဘာလုံး
ပစ်တာ ငါ့ကို ထိမယ်ဟဲ့)

(ပန်းသီးကို နင်ကိုင်ပေးမှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီကစားနည်းက
နင်မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး)

* (အီးဟီး... ပုစွန်မစားဘူး၊ ပုစွန်မစားဘူး...)
(ဟား... ဟား... အရူးမ၊ ငပေါမ... ပုစွန်ကျတော့
မစားဘူး... ငါးပိရည်နဲ့တော့ စားတယ်)

* (ရော... ငါ့ပစ္စည်းတွေ သယ်ပေး)

(ဟဲ့... အလေးကြီးပဲ)

(လေးလည်း သယ်ပေါ့၊ နင်က မိန်းကလေးပဲ)

* (ကြွေရုပ် ဟိုကောင်မလေး လှလား...)

(မလှဘူး...)

(နင့်ထက်တော့ လှသေးတာပဲ)

* (ကြွေရုပ်... ကြွေရုပ်... မြန်မြန်လာ၊ အွန်လိုင်းပေါ်မှာ
ငါ့ကောင်မလေး ရောက်နေပြီ၊ နင် ငါ့အစား ဝင်ပြီး
chat ပေးပါကွာ)

(နင့်ရည်းစားနဲ့ chat တာ နင့်ဘာသာ chat ပေါ့)

(ငါ ဒီမှာ ဘာပွဲကောင်းနေလို့၊ မအားဘူး)

* (ကြွေရုပ်... အဲဒီကောင်မလေးကို နင်ပဲလိုက်ပေးပါကွာ)

(နင် တော်တော် ဖျင်းပါလား...)

* (အဲဒီကောင်မလေးတွေ အားလုံးက ငါ့ကိုသိပ်ချစ်ကြ တော့
ငါစိတ်တွေ ချိုမြိန်နေတာပေါ့...၊ အချစ်ဆိုတာ မလွန်ဆန်
သင့်တဲ့ အရာလေ)

* (နင့်ကို မုန်းတယ်)

(ငါကတော့ ချစ်တယ်)

(နင့် အီးပေါလော အချစ်ကို ငါမယုံဘူး၊ လာရွီးမနေနဲ့)

* (အတူနေဖို့ သင့်ဆော်တဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခု ငါစဉ်းစား
ထားပြီးသား...၊ အဲဒီနည်းက ငါတို့ လက်ထပ်လိုက်ဖို့ပဲ)

* (မင်းကို လွတ်မေးနိုင်ဘူး)

(မင်းက ငါပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုပဲ)

(ငါ့ဘဝမှာ မင်းမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး)

(ငါ့ဘဝမှာ ငါ့သဘောအတိုင်း နေပေးတဲ့သူဆိုလို့ မင်းပဲ
ရှိတာ၊ မင်းကိုပဲ ငါပိုင်လို့ရတာ၊ မင်းအပေါ်ပဲ ဗိုလ်ကျ
လို့ရတာ)

(မင်းကို ငါပိုင်တယ်)

(မင်းကို ငါပိုင်တယ်)

(နင့်ကို မုန်းတယ်)

(နင့်ကို မုန်းတယ်)

(ငါကတော့ နင့်ကိုချစ်တယ်)

(မယ့်ဘူး)

(မယ့်ရင် လဲသေလိုက်)

ကြွေရုပ်သည် ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာလေသည်။

အသံတွေကို ခုထိ ကြားယောင်နေခဲ့သည်။

ကြွေရုပ် တစ်ကိုယ်လုံး ဆွေးတွေ ရွံ့နစ်နေခဲ့သည်။

ကြွေရုပ်သည် မှောင်ထဲမှာပင် ငုတ်တုတ်ထထိုင်

လျက် ငြိမ်သက်နေမိလေသည်။

မနက်ဖြန်ဆို ...

မနက်ဖြန်ဆို ကြွေရုပ် ရန်ကုန်က ထွက်သွားတော့

မည်။

တကယ်ပဲ ထွက်သွားရတော့မည်။

သစ်ထူးကိုလည်း ကတိပေးပြီးပြီ။

အို... သစ်ထူးကို ကတိပေးပြီးလို့ သွားမှာမဟုတ်

ပါဘူး။

ကြွေရုပ်ကိုယ်တိုင်က သွားချင်လို့ကို သွားမှာ။

“ကြွေရုပ် သူနဲ့ ဆေးချင်လို့ပါ ...”

ကြွေရုပ်က တီးတိုးရေရွတ်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
အားပေးနေဆဲမှာ အခန်းတွင်းသို့ အလင်းပျံ့လှောင် ဝင်လာ
သည်။

တဖြည်းဖြည်း မိုးလင်းလာခဲ့ပြီ။ အမှောင်ကလည်း
တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ခွာနေသည်။

ကြွေရုပ်သည် မှန်ပြတင်းမှတစ်ဆင့် ဝင်လာမည့်
နွေးသော နေရောင်ခြည်ကို တောင့်တ ငုံ့လင့်၍နေလေသည်။

* * *

“လမ်းမှာ တွေ့ရာဝယ်မစားနဲ့နော် ကြွေရုပ်၊ ရော့ ... ဒါ
နင် လမ်းမှာစားဖို့ ကြက်ဆီထမင်း၊ တချို့ သူတို့ကား
ရပ်တဲ့ ဆိုင်တွေက အစားအသောက် ကောင်းချင်မှ
ကောင်းတာ၊ တခြား စားစရာဆိုင်မရှိရင် အားနာပါးနာနဲ့
ကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း ကျိတ်မှိတ်စားမနေနဲ့၊
ကိုယ့်ကြက်ဆီထမင်းပဲ ကိုယ်ထုတ်စား၊ ဟိုရောက်ရင်
ငါ့ဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်ဦးနော်၊ ငါ့သူငယ်ချင်းကို သေချာ
ပြောထားပြီးသား၊ သူတို့ လာကြိုလိမ့်မယ်”

သစ်ထူးက စိတ်မချသလို တတွတ်တွတ်မှာရင်း
ကြွေရုပ်နှင့်အတူ အဆေးပြေးကားကြီးဆီသို့ လျှောက်လာနေပါ
သည်။

ကြွေရုပ်ရဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးကို ဆွဲထားပေ

မယ့် သစ်ထူးခြေလှမ်းတွေက သွက်နေပြီး ကြက်ဆီထမင်းထုပ်
လေး ဆွဲထားတဲ့ ကြွေရုပ် ခြေလှမ်းတွေက နှေးကွေးလေးလံ
နေသည်။

“ကြွေရုပ် ... လာလေ၊ နင်ကြည့်ရတာ လှုပ်စိစိနဲ့ နေ
မကောင်းဘူးလား”

“အိပ်ရေးပျက်နေလို့ပါဟာ၊ ညက သိပ်အိပ်မပျော်လို့”

“လာ ... မြန်မြန်၊ ဟိုမှာ ကားထွက်တော့မှာ”

သစ်ထူးက ခြေလှမ်း ပိုသွက်လိုက်တာမို့ ကြွေရုပ်
ကလည်း အပြေးတစ်ပိုင်းလေး လိုက်လာခဲ့ရပါသည်။

အို ... လေးလိုက်တာ။

တကယ့်ကိုပဲ ကြွေရုပ်ခြေထောက်တွေ နောက်ပြန်
ဆွဲထားသလိုပဲ လေးလံနေလိုက်တာ။

ဒါပေမယ့်လည်း ထွက်ခွာပါရစေတော့ ...။

ရှင်ရဲ့ လှမ်းမိုးခြယ်လှယ်မှုတွေအောက်က ရုန်း
ထွက်သွားပါရစေတော့ ယောမင်းရယ်။

ကြွေရုပ်သည် သစ်ထူးလက်ထဲက ခရီးဆောင်
အိတ်ကို လှမ်းယူပြီး ကားပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်၏။

ကြွေရုပ် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး မကြာခင် အဆေး
ပြေးကားကြီးက စတင်ထွက်ခွာ၏။

၂၆၄ ဂျဏ်

လက်ကလေး မြှောက်ပြ လှုပ်ယမ်းနေသော
သစ်ထူးက တဖြည်းဖြည်း စေးကျန်နေခဲ့လေသည်။

“ထောက်ကြွမှာ တစ်ယောက်တင်မယ် ဆရာရေ”
ယာဉ်နောက်လိုက်ရဲ့ အော်သံက ကြွရုပ်ရဲ့ စိတ်
အာရုံတွေကို လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။

အရှေ့ဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိတော့ ခရီးဆောင်အိတ်
သုံးလုံးကို ဘေးမှာချကာ လက်လှမ်းပြနေသော ခရီးသည်ကို
တွေ့ရလေသည်။

ကားက တဖြည်းဖြည်း အရှိန်လျော့ကာ လမ်း
ဘေးမှာ ထိုးရပ်လိုက်၏။

ကားတံခါးက ရှောခနဲ ပွင့်သွားပြီး ယာဉ်နောက်
လိုက်က ဆင်းသွားကာ အိတ်တစ်လုံးကို သယ်လာ၏။

တစ်လုံးပြီးတော့ နောက်တစ်လုံး ...

နောက်ဆုံး တစ်လုံး ...

၂၆၆ ဗုညခင်

“ကျွန်မ ဆင်းမယ်”

ဆတ်ခနဲ ထ,ရပ်ပြီး လှမ်းဆော်ပြောလိုက်သော
ကြွေရုပ်အသံကြောင့် ပိတ်လုဆဲဆဲ တံခါးက လျှောခနဲ ပြန်ဖွင့်
လာလေသည်။

ကြွေရုပ်သည် ခရီးဆောင်အိတ်ကို ကြိုးရှည်ထုတ်
၍ စလွယ်သိုင်းလွယ်ကာ ထောက်ကြံ့နား ပြည်လမ်းမကြီး
ဘေးပလက်ဖောင်းအတိုင်း တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာနေပါသည်။

နဖူးပေါ် အုပ်အုပ်လေး ချထားသည့် ဆံပင်တွေက
မသိမသာ ရှည်ကာ မျက်လုံးပေါ် ခဏခဏ လာလာထောက်
နေတာမို့ ဆံပင်တွေကို ဘေးသို့သပ်စင်ရင်း နဖူးပေါ်က ချွေးစ
တွေကို သုတ်လိုက်သည်။

ဂျင်းဘောင်းဘီပြာ၊ တီရှပ်အနက်အကျပ်လေးနှင့်
အနက်ရောင် ရှူးအပါးလေးဝတ်ကာ ခရီးဆောင်အိတ် အမည်း
ကို စလွယ်သိုင်းလွယ်လျက် လမ်းဘေးမှာ တရွေ့ရွေ့လျှောက်
နေသော ကြွေရုပ်ကို ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကားတွေက သတိထား
ကြည့်သွားကြသည်။

ကြွေရုပ်ကတော့ ဘာမှမသိပါ။ ဘယ်လိုစိတ်
ကြောင့် ဆင်းလာခဲ့မိတယ်ဆိုတာလည်း ကြွေရုပ် မသိပါ။
အခု ကြွေရုပ် ဘယ်သွားနေတာလဲဟု မေးလျှင်လည်း မဖြေ
တတ်ပါ။ ကြွေရုပ်ရဲ့ အတွေးအသိတို့က မှန်ဝါးနေကြပါသည်။

ကြွေရုပ်သည် တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာရင်း
ထောက်ကြွ စစ်သင်္ချိုင်းရှေ့သို့ ရောက်တော့ တုန့်ခနဲ ရပ်လိုက်
မိပါသည်။ ပြီးတော့ စစ်သင်္ချိုင်းဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း လှည့်
ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဟောဟိုမှာ တရုတ်စံကားပင်လေး ရှိနေသေးတာ
ပဲ။

ကြွေရုပ်အာရုံထဲမှာ ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ပုံရိပ်
တွေ ပေါ်လာသည်။

“ကြွေရုပ် ... နင့်နောက်မှာ သရဲကြီး”

“အီးဟီး ... အီး ... သရဲကြောက်တယ်၊ သရဲကြောက်
တယ်၊ ပြန်မယ် ...”

“ဟား ဟား ... ငိုတဲ့ပုံက ရယ်စရာကြီး ...”

“သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ မနေဘူး၊ ပြန်မယ်၊ ပြန်မယ်၊ ကြောက်
တယ်”

“ဒါက စစ်သင်္ချိုင်း၊ ဘာမှကြောက်စရာမရှိဘူး၊ ဘယ်

လောက်လှလဲ၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း ... တရုတ်စံကားပန်းလေး
တွေ အရမ်းလှတယ် တွေ့လား ...”

ကောင်လေးက တရုတ်စံကားပန်းလေး တစ်ပွင့်
ကို ကောက်ယူ၍ ကောင်မလေးရှေ့သို့ တရွေ့ရွေ့တိုးလာပြီး
ပန်းပွင့်ကို ကြွေရုပ်ပါးစပ်နားကပ်ကာ ...

“ရော ... စား”

“ဟင် ... ဘာလို့စားရမှာလဲ၊ စားစရာမှ မဟုတ်တာ၊
ပန်းပွင့်ကြီးပဲ”

“ပန်းပွင့်လည်း စားလို့ရတာပဲ”

“မစားဘူး”

“စားပါ”

“မစားဘူး ...”

“ငါ့ကိုချစ်ရင် စား”

“မချစ်ဘူး၊ မစားဘူး၊ မုန်းတယ် ... အင့် ... အီး”

ကောင်လေးက ပန်းပွင့်ကို ကောင်မလေး ပါးစပ်
နားထိ ကပ်ပေးနေတာမျိုး ကောင်မလေးက ခေါင်းတအားခါရင်း
အော်လိုက်လေသည်။

“နင်မစားလည်းနေ၊ ငါစားပြမယ်၊ ဒီမှာကြည့်”

ကောင်လေးက ပန်းတစ်ပွင့်လုံးကုန်အောင် ဝါးစား

၂၇၀ ပုည

ပြလိုက်တာမို့ ကောင်မလေးက အငိုတိတ်ကာ တအံ့တဩစိုက် ကြည့်နေသည်။

ကောင်လေးက ကောင်မလေး ငိုအောင် စချင်သူ မို့ ချက်ချင်း မျက်လုံးပြူးပြီး လက်တွေ ကုပ်ကွေးလာကာ ...

“ငါ ပန်းစားလိုက်လို့ ပန်းစားဘိလူးကြီး ဖြစ်သွားပြီ၊ နင့်ကို ကိုက်စားပစ်မယ်၊ ဝါး ဟား ဟား”

ဟု အော်လိုက်ရာ ကောင်မလေးက အသံကုန် ဟစ်အော်ရင်း စစ်သချိုင်းထဲမှ ပြေးထွက်လာလေသည်။

ကြွေရုပ်သည် ထိုနေရာလေးဆီ လှမ်းကြည့်လျက် ကိုယ့်ငယ်ဘဝပုံရိပ်တွေကို ကိုယ်ပြန်မြင်ရင်း ပြူးလိုက်မိ၏။ ထို့နောက် စစ်သချိုင်းထဲသို့ လျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။

ကြွေရုပ် တရုတ်စကားပင်ခြေရင်းမှာ ဒူးထောက် ထိုင်ချပြီး ပန်းတစ်ပွင့် ကောက်ယူလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ... ထိုပန်းပွင့်ကလေးကို တစ်မိမိမိ ဝါး စားနေမိလေသည်။

“အဲဒီ လမ်းထိပ်နားမှာပဲ ရပ်ပေးပါရှင် ...”

ကြွေရုပ်သည် ထောက်ကြွဲနားမှ ဌားလာခဲ့သော တက္ကဆီကို ယောမင်းတို့ လမ်းထိပ်နားမှာ ရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး လမ်းထဲသို့ ခြေကျင်လျှောက်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

လောလောဆယ်မှာတော့ ကြွေရုပ်တစ်စိတ်ဆန္ဒ အမှန်ကို ဆင်ခြင်ထိန်းချုပ်ဖို့ စွမ်းအားမရှိဘဲ စိတ်စေရာသို့ လိုက်ပါနေမိခဲ့တာပင်။

ကြွေရုပ်သည် အိမ်ခြံစည်းရိုးအနီးသို့ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့ပါသည်။

ခြံဝန်းတံခါးထောင့်နားရောက်တော့ ခြံဝန်းတံခါး သံပန်းတွေကြားမှ ခြံဝန်းထဲသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“ဟင် ...”

အိမ်ရှေ့ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ ယောမင်းကို ဘေးတစ်ဘက်အနေအထားရပ်လျက်သား တွေ့လိုက်ရတာမို့ ကြွေရုပ်ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည်။

ယောမင်းရဲ့ ရှေ့တည်တည် ခပ်ဆေးဆေးမှာ ခုံတစ်လုံး ရှိနေသည်။ ထိုခုံပေါ်မှာ ပန်းသီးတစ်လုံး တင်ထားပြီး ယောမင်းက ထိုပန်းသီးကို တင်းနစ်ဘောလုံးများဖြင့် အဆက်မပြတ် ပစ်ပေါက်နေခဲ့သည်။

သူ့နံဘေးမှာ ဘောလုံးတွေ ပြန့်ကျဲနေသည်။

သူ့မျက်နှာက နာကျင်ပြိုကွဲနေသည်။

ကြွေရုပ်သည် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဆို့ကာ နာကျင်လာသလိုပင်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ မျက်ရည်တွေ စိုကာ ဝမ်းနည်းလာသည်။ အားပါးတရ ငိုကြွေးချင်မိတာ ဘာကြောင့်မှန်းလည်း မသိချေ။

သူ့ကို မုန်းလို့ ငိုချင်တာလား။

ကြွေရုပ် ဘာလို့ ဝမ်းနည်းလာရတာလဲ ...။

နင်က ငါ့ကို အမြဲ ငိုကြွေးစေချင်တာလား ယောမင်းရယ်။ အဲဒါဆို နင်ဆုတောင်း ပြည့်ပါတယ်။

ငါ နင်ကြောင့် အမြဲငိုခဲ့ရတယ်။

ငါ ငိုရင် နင်အမြဲရယ်တယ်။

အခု ငါ ငိုမယ်လေ။

နင် ရယ်မယ်ဆိုရင် ငါ ငိုမယ်လေ ...။

ကြွေရုပ်သည် ပါးစပ်ကိုပိတ်ကာ တစ်ချက်စိုက်လိုက်ပြီး ခြံတံခါးအနီးမှ ဆုတ်ခွာလာသည်။

ထို့နောက် ထိုလမ်းကလေးထဲမှ ခပ်သွက်သွက် ပြန်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

* * *

“တူ တူ ... တူ တူ”

ဖုန်းသံကြောင့် ဖုန်းနဲ့ အနီးဆုံး စားပွဲမှာထိုင်ကာ ဖလင်တွေ စစ်နေသော သစ်ထူးက ဖုန်းလှမ်းကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို ...”

“သစ်ထူး ... ကြွေရုပ်ပါ”

ကြွေရုပ်အသံကြောင့် သစ်ထူးက အံ့သြသွားကာ နာရီ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ကြွေရုပ် ... နင်ဘယ်က ဆက်နေတာလဲ၊ ပဲခူးရောက်ပြီလား”

“ငါ ... ငါ တောင်းပန်ပါတယ် သစ်ထူးရယ်၊ နင့်ကို ဒုက္ခပေးမိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်၊ နင့်စကားကို နားမထောင်ခဲ့မိတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ”

အသံက ကယောင်ကတမ်း ဆန်ပြီး ရှိုက်သံ စွက်နေတာမို့ သစ်ထူးက စိတ်ပူသွားမိကာ ...

၇ ၂ ၀ ၉ ၀ ၁ ၇ ၆ ၇ ၆ ၇ ၆

“ကြွေရုပ် နင်ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ နင် ငိုနေတာလား၊ နင် အခုဘယ်မှာလဲ”

“ငါ တောင်ကြီးမသွားဖြစ်ဘူး၊ ထောက်ကြွေကနေ ပြန်လှည့်လာတာ”

သစ်ထူးက အံ့သြ နှုတ်ဆိတ်သွားမိပါသည်။ ကြွေရုပ်ရယ် ... နင့်စိတ်ကို နင်ပြန်သိပြီလား။ ငါထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ပြီလား။

“ဟဲလို ... သစ်ထူး၊ ငါပြောတာ ကြားလား”

“ကြားပါတယ် ကြွေရုပ်ရယ်၊ ပြောပါ ... နင်ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ နင် အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ငါ ... ငါ့အိမ်နားမှာ”

“ဘယ်အိမ်လဲ၊ ရှင်းအောင်ပြော”

“ငါ့အရင်အိမ်၊ ငါ့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက နေခဲ့တဲ့ ယောမင်းတို့အိမ်နားမှာ၊ အဲဒီလမ်းထိပ် PCO ဖုန်းက ဆက်နေတာ”

“နင် ... သူ့ဆီ ပြန်သွားချင်လို့လား”

“ဟင့်အင်း ... မပြန်ဘူး”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း အဲဒီမှာပဲ စောင့်နေ၊ ငါ ဆယ့်ငါး မိနစ်အတွင်း ရောက်အောင်လာခဲ့မယ်”

● ● ●

၇ ၂ ၀ ၉ ၀ ၁ ၇ ၆ ၇ ၆ ၇ ၆

* * *

သစ်ထူး တက္ကသိုလ်မှ ဆင်းလာတော့ လမ်း
တစ်ဖက်ခြမ်းက PCO ဖုန်းဆိုင်လေးနောက်မှာ ခြေစုံရပ်၍
ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ စောင့်နေသော ကြွေရုပ်ကို လှမ်းမြင်လိုက်
ရပါသည်။

“ကြွေရုပ် ...”

သစ်ထူးက ကြွေရုပ် ရှေ့တည့်တည့်မှာ သွားရပ်
ခေါ်လိုက်တော့မှ ကြွေရုပ်က ကျောက်ရုပ်က အသက်ဝင်လာ
သလို ပုံစံမျိုးနှင့် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမောကြည့်လာသည်။

သစ်ထူးက ကြွေရုပ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေကို နှစ်နေ
အောင် စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“နင် ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ အခု နင်ဘာဖြစ်ချင်သလဲဆိုတာ
ကိုသာ ငါ့ကို ရှင်းရှင်းပြောပါ”

အုန်းသီးခွင်အား ၂၇၇

“မသိဘူး၊ ငါ ဘာဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုယ်တိုင်
လည်း မသိဘူး”

“ကောင်းပြီ ... ဒီလိုဆို ငါ့မမေးရဲလို့ မမေးဖြစ်သေးတဲ့
မေးခွန်းတစ်ခုကို ခုပဲ မေးလိုက်တော့မယ်၊ နင် သောမင်း
ကို ချစ်နေတာလား၊ မုန်းနေတာလား”

“သူ့ကို ငါက ဘာလို့ ချစ်ရမှာလဲ၊ ငါ သူ့ကိုမုန်းတယ်၊
ကြောက်တယ်၊ သူ့ဆီ ဘယ်တော့မှ မပြန်ဘူး”

“ဒါဆို ဒီနားကို ဘာလို့လာသေးလဲ”

“ကြုံ ... ကြုံလို့ဝင်တာ၊ တက္ကသိုလ်က ဒီနားမှာ ပျက်သွား
လို့...”

“နင် ညာတာ ...”

သစ်ထူးက အေးစက်စက် ပြောလိုက်တာမို့
ကြွေရုပ်က မလုံမလဲ မျက်နှာလွှဲသွားရင်း...

“ငါ နေခဲ့တဲ့အိမ်မို့လို့ သတိရလို့ သွားကြည့်တာပါ၊
အဲဒီအိမ်မှာ သူရှိနေသရွေ့တော့ ငါ ဘယ်တော့မှ မပြန်
ပါဘူး”

“သေချာလား”

“သေချာတယ်”

“နင် သူ့ကို မုန်းတယ်ဆိုတာရော သေချာလား”

www.burmeseclassic.com

“သေချာတယ်”

“ကောင်းပြီ... ဒီလိုဆို ငါ့ရင်ထဲရှိတာ ဖွင့်ပြောပြမယ်၊
ငါ နင့်ကို ချစ်တယ်”

“ဟင် ...”

“ငါ အလေးအနက် ပြောတာပါ ကြွေရုပ်၊ ငါ ငယ်ငယ်
လေးကတည်းက နင့်အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိခဲ့ပါတယ်၊
ငါ့မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ နင့်က အချိန်တွေ အများကြီး ကြီးစိုး
နေခဲ့ပါတယ်၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ဆုံရတဲ့အတွက် ငါ
အရမ်းပျော်ခဲ့ရပါတယ်၊ နင့်ကို အမြဲ ကာကွယ်စောင့်
ရှောက်ပြီး စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားချင်ပါတယ်၊ မချမ်း
သာရင်တောင်မှ မဆင်းရဲအောင်တော့ ငါထားနိုင်ပါ
တယ်”

“သစ်ထူးရယ် ...”

ကြွေရုပ်က သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချရင်း...

“ငါလည်း နင့်အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိခဲ့ပါတယ် သစ်ထူး
ရယ်၊ ဒါပေမယ့် အချစ်တွေမှာ သံယောဇဉ်ဆိုတာ
နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် ပါလာတတ်ပေမယ့် သံယောဇဉ်
တိုင်းမှာ အချစ်ပါလာဖို့တော့ ခက်ပါတယ်”

သစ်ထူးက ငြိမ်သက်စွာ ရပ်လျက်ပဲ ကြွေရုပ်ကို
ငေးကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ ခဏနေမှ ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ရင်း...

“နင်က အချစ်နဲ့ သံယောဇဉ်ရဲ့ ကွာခြားမှုကိုတော့
နားလည်သားပဲနော်၊ နင် နားမလည်တာက အချစ်နဲ့
အမှန်းအကြောင်းပဲ”

ကြွေရုပ်က အဝေးသို့ ငေးရင်း ငြိမ်သက်နေသည်။
သစ်ထူးက ကြွေရုပ်လွယ်ထားသည့် အိတ်ကြီးဆီ မေးဆတ်ပြ
ရင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပုံစံနှင့်...

“ကဲ ... တွေးမနေနဲ့၊ ငေးမနေနဲ့၊ နင့်အိတ်ကြီး ငါပေး၊
နင် ဘယ်သွားချင်လဲပြော၊ ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ငါ လောလောဆယ် ရန်ကုန်ကနေ ဘယ်မှ ထွက်မသွား
ချင်သေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ယောမင်းကို တွေ့ချင်သေးလို့
မသွားတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ယောမင်းကို ကြောက်
နေတုန်းပဲ”

“ဒါဆိုလည်း ငါနေတဲ့ တိုက်ခန်းမှာပဲ ခဏနေလိုက်
ဦးဃါ၊ ပြီးမှ နင်ဘာဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာ ဆိုင်းအေးအေး
ထား စဉ်းစား၊ ယောမင်းက နင် ငါတိုက်ခန်းမှာ မရှိ
တော့ဘူးဆိုတာ သိပုံရပါတယ်၊ အနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ
မတွေ့မိတာကြာနေပါပြီ၊ တွေ့ရင်လည်း ရင်ဆိုင်လိုက်
ပေါ့”

“ဟင့်အင်း... ငါ ရင်မဆိုင်ရဲသေးဘူး၊ ငါ ထွက်ပြေး
မှာ...”

၂၈၀ ပုညင်

“ကဲ... ပြေးမယ်ဆိုလည်း လွတ်အောင်ပြေးပေါ့ဟာ၊ လာ
သွားကြရအောင်၊ ဒီနားမှာ ရပ်နေတာ အန္တရာယ်နဲ့
နီးတယ်၊ တော်ကြာ ယောမင်းနဲ့ တိုးနေဦးမယ်၊ နင့်
အိတ်ကြီး ငါ့ပေး...”

သစ်ထူးက ကြွေရုပ်အိတ်ကြီးကို လှမ်းယူလွယ်ဖို့
လိုက်ပြီး ကြွေရုပ်ကို ဖေးမတွဲခေါ်လာခဲ့ပါသည်။

ကြွေရုပ်...”

“ကျွါ... ကျွါ...”

“ဟင်... ယောမင်း...”

သစ်ထူးနှင့် ကြွေရုပ်တို့က လမ်းမကျယ်ကြီးရဲ့
ပလက်ဖောင်းအတိုင်း လျှောက်လာရင်း တက္ကဆီလှမ်းတားနေ
ဆဲတွင် ယောမင်းရဲ့ ကားအနက်ကြီးက ကြွေရုပ်တို့ဆားမှာ
ကျွါခနဲ ထိုးရပ်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“ကြွေရုပ်... လာခဲ့”

ကားပေါ်က ပြေးဆင်းလာသော ယောမင်းက
ကြွေရုပ်ကို အရင်လှမ်းဆွဲကာ ကားပေါ်တွန်းတင်လိုက်ပြီး
ကားတံခါးကို ကျောမှီရပ်ကာ သစ်ထူးကို ရန်လိုစွာ ကြည့်ရင်း

“မင်းက အာကောင်လဲ၊ ကြွေရုပ်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်

နေတာလဲ၊ ဘာလို့ ကြွေရုပ်နဲ့ အတူရှိနေရတာလဲ၊
 ကြွေရုပ် ထွက်သွားကတည်းက မင်းနဲ့အတူရှိနေတာလား၊
 နေ့စမ်းပါဦး၊ မင်းမျက်နှာကို ငါမြင်ဖူးပါတယ်၊ ဟား
 သိပြီ ... မင်း ... စက်ဘီးပိုင်ရှင် မဟုတ်လား၊ အဲဒီနေ့
 က မင်း တမင် ခွင်ဆင်တာမဟုတ်လား ဟောကောင်”
 “မင်းမေးခွန်းတွေ သိပ်များနေပြီဆိုတော့ ငါတစ်ခွန်းပဲ
 ရွေးပြောလိုက်မယ်၊ ကြွေရုပ် မင်းဆီက လွတ်လာကတည်း
 က ငါနဲ့အတူရှိနေခဲ့တယ်”

“ဘာကွ ...”
 “ခွပ် ...”

ယောမင်းက သစ်ထူးကို လှမ်းထိုးလိုက်သော်
 လည်း သစ်ထူးက လျင်မြန်စွာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး ယောမင်း
 မျက်နှာကို လှမ်းထိုးလိုက်လေသည်။

ခွပ်ခနဲ အသံတစ်ချက်နှင့်အတူ ယောမင်းရဲ့ မျက်
 နှာကို သစ်ထူး လက်သီးချက်က ထိထိမိမိဖြစ်သွားတာကို
 မြင်လိုက်ရသော ကြွေရုပ်သည် ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ ဆောင့်တိုးပြာ
 စေသွားကာ ကြိုး၍အော်လိုက်ပါသည်။

“သစ်ထူး ... မထိုးနဲ့၊ ယောမင်းကို မထိုးနဲ့”

“ကြွေရုပ် ... ငါသူ့ကိုမမ်းချုပ်ထားမယ်၊ သွားတော့ နင်
 ပြေးတော့၊ သူ့လက်က လွတ်အောင်ပြေးတော့”

သစ်ထူးက ယောမင်းကို နောက်မှကြိုးဖက် ချုပ်
 နှောင်ထားရင်း အော်ပြောလိုက်သော်လည်း ကြွေရုပ်က ကား
 ပေါ်မှ ချက်ချင်းဆင်းမလာ။

“ကြွေရုပ် ... ဘာကြောင်နေတာလဲ၊ ပြေးလေ ...”

သစ်ထူးက နောက်တစ်ကြိမ် အော်တော့မှ ကြွေရုပ်
 က ကားတံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ ကတိုက်ကရိုက် ဆင်းလာသည်။

“ပြေးလေ ... သွား ... သွား”

တွေ့ဆုံတုန်းဆိုင်းနေသော ကြွေရုပ်ကိုကြည့်ရင်း
 သစ်ထူးက စိတ်မရှည်သလို အော်လိုက်သည်။

“လွတ် ... လွတ်စမ်း ဟောကောင်”

အားကောင်းမောင်းသန် သစ်ထူးရဲ့ လက်ထဲမှာ
 ယောမင်းရဲ့ ခါးခပ်သေးသေး ညွတ်ညွတ်လေးက ယက်ကန်
 ယက်ကန် ရုန်းနေရသည်။

“ကြွေရုပ် ... အမြန်ပြေးလေ”

သစ်ထူးကလည်း အော်လှပြီမို့ ကြွေရုပ်က ချာခနဲ
 လှည့်ကာပြေးလေသည်။

သို့သော် ... ကြွေရုပ် ပြေးနေပုံက ခြေလှမ်းစိပ်စိပ်
 လေးနှင့်မို့ ခရီးက မတွင်ချေ။

“ကျွတ် ... ပြေးပုံကိုက ခြေမသန်တဲ့သူ ကျနေတာပဲ”

သစ်ထူးက ကြွေရုပ်ကို လှမ်းကြည့်၍ စိတ်တိုင်း

၂၀၄ ဂျာနယ်

မကျသလို ညည်းတွားလိုက်ရင်း ယောမင်းကိုလည်း မလွှတ်တမ်း ချုပ်ထားရပါသည်။

နောက်သို့ လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် နှေးတုံ နှေးတုံ ပြေးနေသော ကြွေရုပ်ကလည်း...

“သစ်ထူး ... နင် သူ့ကို ထပ်မထိုးနဲ့ ကြားလား၊ သူ နာခေါင်းသွေးတွေ ကျလိမ့်မယ်”

ဟု နောက်ဆန်ငင်သလို လှမ်းလှမ်းဆော်နေသေးသည်။

ထိုအချိန်တွင် ...

ယောမင်းက သူ့ကိုနောက်မှ ဖမ်းချုပ်ထားသည့် သစ်ထူးရဲ့ ဗိုက်ကို တံတောင်နှင့်တွတ်လိုက်ပြီး ရုန်းထွက် လွတ်မြောက်သွားလေသည်။

နောက်သို့ လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်ပြေးနေသော ကြွေရုပ်သည် ယောမင်းလွတ်မြောက်လာတာကို မြင်လိုက်ရတာမို့ အသည်းထဲ လှုပ်ခနဲ အေးကာ တုန်ခါသွားပါသည်။

“ကြွေရုပ် ... ပြေး ... ပြေး၊ အမြန်ပြေး၊ ဟိုးဘက်လမ်း ထိပ်မှာ တက္ကဆီတွေရှိတယ်”

သစ်ထူးက သူ့ဗိုက်ကို နှိပ်ထားရင်း အားပါပါ လှမ်းဆော်နေတာမို့ ကြွေရုပ်က အရှိန်မြင့်၍ ပြေးလိုက်သည်။

ထိုခဏမှာ ပြေးလိုက်နေသော ယောမင်းက

အပန်းအစား ၂၀၅

ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ခလုတ်တိုက်၍ ခူးထောက်ပြီး ခြေခေါက် လဲကျသွားလေသည်။

ခဏခဏလှည့်ကြည့်နေသော ကြွေရုပ်သည်လည်း ယောမင်း လဲသွားတာကို တွေ့သည်နှင့် အရှိန်နှုန်းက ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

ယောမင်းက အားယူထသည်။ ထောင့်နဲ့နဲ့ ဆက်ပြေးလိုက်လာသည်။ ကြွေရုပ်က ဆက်ပြေးသည်။

ခဏနေတော့ ပြန်ခွေလဲသွားသည်။ ယောမင်းက ကြိုးစားထပြီး ဆက်ပြေးလိုက်လာပြန်သည်။

ကြွေရုပ်သည်လည်း...

ယောမင်း ခြေလှမ်းတွေ မြန်လာလျှင် မြန်မြန် ပြေးလိုက်၏။ ယောမင်း နှေးသွားလျှင် ကြွေရုပ်လည်း နှေးပစ်လိုက်၏။

ကြွေရုပ် ပြေးနေပုံက မမိအောင် ပြေးတာနဲ့ မတူ၊ မိအောင်ပြေးနေသလိုပင်တည်း။

“ကြွေရုပ် ... ”

အားတင်းပြေးရင်း နွေကျသွားသော ယောမင်းက ကြွေရုပ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သောအခါ ကြွေရုပ် ခြေလှမ်းတွေ တဲ့ခနဲ ရပ်သွားခဲ့ရပါသည်။

“ကြွေရုပ် ... ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က မိန်းကလေး

တစ်ယောက်ကို ချစ်ရင် ချစ်တဲ့အကြောင်းကို ဘယ်လို နူးနူးညံ့ညံ့ ပြရသလဲဆိုတာ ငါမသိလို့ ငါ့ကို ပြောပြ စမ်းပါ။ ငါ မနူးညံ့တတ်လို့ပါ ...”

ကြွေရုပ်သည် သူ့ကို ဖြည်းဖြည်းလေး လှည့်ကြည့် လိုက်မိရင်း ...

“သူ့ဆန္ဒမပါဘဲ ဘာကိုမှအတင်းအကြပ်မလုပ်နဲ့ပေါ့၊ သူ နှစ်နဲ့နေလို့ မပျော်ရွှင်ဘူးဆိုလည်း သွားခွင့်ပေးလိုက်ပေါ့”
“ကောင်းပါပြီ”

နူးညံ့တိုးတိတ်တုန်ရိသော သူ့စကားသံလေးက ကြွေရုပ်ရဲ့ ရှေ့ဆက်မည့်ဆဲဆဲ ခြေလှမ်းတွေကို ပိုင်နိုင်စွာ သိမ်းကြိုးဆွဲငင်လိုက်တော့သည်။

အမုန်းဖြင့် တွယ်ငြိရင်း အချစ်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ ကူးပြောင်းနေခဲ့သော ကြွေရုပ်ရဲ့ နှလုံးသားတစ်စုံသည် ရုတ်တရက်ပင် ကန့်လန့်ကာတစ်ခုချကာ အမုန်းနှင့် အချစ်ကို ခွဲခြားပေးလိုက်၏။ အမုန်းဘက်ခြမ်းသည် ချက်ချင်းလို မှောင်အတိကျသွားကာ အချစ်ဘက်ခြမ်းကတော့ လင်းလက်ထင်းပလာခဲ့သည်။

ယောမင်းက ပြန်ထရပ်ဖို့ မကြိုးစားတော့ချေ။ လဲကျသည့် နေရာလေးမှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ရင်း ကြွေရုပ်ကို လှမ်းမျှော်ငေး၍နေလေသည်။

သူ့ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ပြည့်နှက်ပိတ်ပုံးနေခဲ့သော အတ္တများ၊ ဒေါသနှင့် မာနများ၊ နာကျင်မှုများ၊ သိုဝှက်သိမ်းဆည်းပုံးကွယ်ထားမှုများ ... ထိုအရာများအားလုံးသည် တဖြည်းဖြည်း ဘေးသို့ ရှဲသွားကာ မျက်ဝန်းရဲ့ အလယ်ဗဟိုတည့်တည့်ဆီမှ နူးညံ့လှပ၍ မြတ်နိုးအပ်သော တစ်စုံတစ်ရာသည် တဖြည်းဖြည်း တိုးထွက် လျှံကျလာနေတာကို ကြွေရုပ် ခြေလှမ်းတွေ သူ့ထံ တစ်လှမ်းတိုးတိုးသွားတိုင်း ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့ခွင့်ရနေလေသည်။

အဲ့ဒီနေ့က ...

ထောက်ကြွေမှ ယူလာခဲ့သော တရုတ်စံကားပန်းလေး တစ်ပွင့်ကို အိတ်ထဲမှထုတ်ယူကာ ငယ်ငယ်တုန်းက မစားဖြစ်ခဲ့သော ပန်းကလေးကို သူ့ရှေ့မှာ တစ်ပွင့်လုံးကုန်အောင် စားပြခဲ့ပါသည်။

ကြွေရုပ်ရှေ့မှ ခက်ထန်သော မျက်နှာတစ်ခုကို နူးညံ့ကြည်လင်လာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သောအရာဟာ အချစ်ဖြစ်လိမ့်မည်ဆိုတာ အထူးပြောဖို့ လိုမည်မထင်တော့ပါ။

www.burmeseclassic.com

အမုန်းနဲ့ အချစ်ကို သေချာခွဲခြား သိမြင်နိုင်ကြ
ပါရဲ့လား ...

အမုန်းနဲ့ အချစ်ကြားမှာ ကန့်လန့်ကာလေးတစ်ခုပဲ
ခြားထားတာမို့ လျင်မြန်စွာ ကူးပြောင်းသွားနိုင်တယ်လို့ ယုံ
ကြည်ကြပါသလား ...

အချစ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ သံယောဇဉ် အပြင် အမုန်း
ကြောင့် ဖြစ်တဲ့ သံယောဇဉ်လည်း ရှိတတ်တယ်ဆိုတာကို
လက်ခံနိုင်ကြပါသလား ...။

သေချာတာကတော့ ...

အမုန်းမှာလည်း ဆွေငင်အား ရှိတတ်ကြောင်းပင်။

ပုညသ်

7.4.2009

4:30 Pm

၇ ည . ၀ န် ၀၁ အုပ်စု